

# Galatasaray turu rövanşa bıraktı

---

H. İbrahim Ekiz 2008.02.14

Baştan şunu söyleyeyim, Galatasaray'ı, B.Leverkusen değil zemin durdurdu. Bu Alman takımlarında bir enteresanlık var. İstanbul'un her tarafı günlük güneşlik Mecidiyeköy'de kar diz boyu, zemin balçık, hava jilet gibi ve Werder Bremen 2-1'in rövanşında 0-0'la turu alıp gitti yıllar önce.

Roman futbolcu Rotariu çizgi üzerindeki topu içeriye dürtememişti.

Dün yine aynı. Çarşambaya kadar çiseleyen yağmur, ısırان hava ama kar yok. Fakat hakemin başlama düdüğüyle başlayan ve özellikle ilk yarıda etkili olan kar Galatasaray'ın teknik ayaklarına kelepçe oldu adeta. Kayganlaşan zemin, top kontrolünün zorluğu ve buna rağmen kaçan pozisyonlar. 'Eee Bayer Leverkusen de aynı zeminde oynamıyor mu?' diyebilirsiniz. Bu fikir hep tartışılır bilirsiniz, ama bir şey var ki o hep unutulur. Biri bir şeyler üretmek, iş yapmak düşüncesinde, diğeri bozmaya ve yıkmaya çalışır. Yapmak, yıkmak ve bozmaktan daha zordur. Dün Galataaray, üretkenlik adına ne gerekiyorsa yaptı, zemine ve havaya inat çalıştı, pozisyonlar da üretti ama golü bir türlü bulamadı.

Aslında sahadaki mücadele neredeyse 2 Alman takımının mücadelesi gibiydi. Futbol altyapısını gurbette şekillendirmiş, Ümit Karan, Barış, Volkan, sonradan oyuna giren Hakan Balta, kenarda bekleyen ve Almanya'dan transfer Bouzid, Lincoln bu ekolü bilen, oyun disiplini özümsemiş isimler. Buna yine bir Alman olan Feldkamp'ı da ekleyelim. Fakat, sabırla verilen mücadele, ısrarla aranan gol bir türlü gelmeyince direnç kırılmaya başladı. İlk yarıda Hakan Şükür, Ümit Karan ve Mehmet Topal'ın iki füzesi ağları bulmayınca Bayer Leverkusen'in direnci arttı. İkinci yarıda ise Hakan Şükür ve Ümit Karan'ın kaçırdıkları saç baş yoldurttu. Güzel gollerin usta ayağı, Ali Sami Yen Stadı'nda yapamadığını Almanya'da yapar mı bilmem ama dünkü mücadelecı futbolun, kazanma hırsının tek eksiğı olan gol gelmeyince önemli bir fırsat da değerlendirilememiş oldu.

Yabancısız oynayan, sıkıntılarına göğüs gerip ligde inanılmazı başaran Galatasaray, dün gece gol için her şeyi yaptı; ama ağları bulamadı. İki ayaklı maçlarda kendi sahandaki gol yemeden atman gerek. Yememeyi başardı, ancak atma konusunda şanssız mı desem, beceriksiz mi bilmiyorum, ama çerçeveyi bir türlü bulamadı. Ümit Karan'ın savrukluğu, Hakan Şükür'ün gününde olmayışı Galatasaray'ın şanssızlıklarıydı. Sonradan oyuna giren Demokratik Kongolu Nonda'nın tam hazır olmaması gün gibi aşikârdı. Buna hazırsa neden son 7 dakika kalıncaya kadar beklendiğini anlayamadığım, girince de hiçbir varlık gösteremeyen Lincoln'ü de eklemek isterim.

180 dakikalık maçın ilk 90 dakikası golsüz bitti. Bu Galatasaray için bir avantaj kaybı sayılmaz. Bayer Leverkusen için de avantaj olduğu kanaatinde değilim. Gurbetçilerimizin büyük desteğı altında, orada atılacak bir gol her şeyi değiştirebilir. Bunu Sarı-Kırmızılı takım yapar mı dersiniz, dünkü Bayer Leverkusen'i görünce seve seve diyorum.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Kazanmak için hiçbir şey yapmadılar

---

H. İbrahim Ekiz 2008.02.25

Sadece Galatasaraylı oyuncular değil, Feldkamp da Almanya'da 5-1'de kalmış. Tamam farklı bir mağlubiyet, kaybedilen bir tur var tamam da hayat devam ediyor. Ligde yarış tüm hızıyla sürüyor, rakiplerinden ikisi puan kaybetmiş moral, biri deplasmanda kazanmış doping olması gerekirken Galatasaray laubaliliğin, rakibi küçük görmenin aymazlığında.

Feldkmap bir de B.Leverkusen hezimetinin faturasının kesildiği isimleri kenara itip, sahaya öyle bir 11 sürdü ki evlere şenlik. Kadro tamam bir nebze kabul edilebilir de Emre'den ön libero olur mu? Çocuk bu işe yeni başlayan gençler gibi panik içindeydi. Bu alanda yarım saat durdu, ne kendi bir şey üretebildi, takıma katkı sağladı ne de yanındaki Ayhan. Sonra sağbeke aldı Emre'yi ama bir kere ayarı bozulmuştu orada da tutmadı zaten ikinci yarıda da yedek kulübesindeydi.

Ligin bitmesine daha 11 hafta var, buna rağmen düşmesi kesinleşen, veda maçları oynayan Kasımpaşa karşısındaki Galatasaray'ın durumu içler acısı. Uğur Tütüneker, hafta içinde gönlünün Galatasaray'ın şampiyon olmasından yana olduğunu, maçın favorisinin Galatasaray olduğunu, Kasımpaşa olarak kendilerinin gelecek sezonun planlarını yaptığını söyledi. Meğer bu gizli bir motivasyonmuş. Kasımpaşalı oyuncuların maşallahı var elleri maşalıydılar ve futbolun tüm hilelerine başvurup, G.Saray'ı hem sindirdiler hem de Feldkamp'ın zaafından yararlanıp G.Saray'ı çelmelediler.

Bunları söylerken, Galatasaray'ın çok iyi işler yaptığını, futbolun gereklerini yerine getirip, iyi bir oyun ortaya koyduğunu söylemek de istemiyorum. Galatasaraylı oyuncular oynamaktan aciz, Feldkamp, silkinip bir hamle yapmaktan aciz olunca Kasımpaşa da gerekeni yaptı. Yavaştan alıp oyunu soğuttu. Yatan yerden kalkmadı, kaleci Tolga hakem Süleyman Abay'ın da desteğiyle tüm zamanların en iyi süre tüketen adamı oldu.

Her şey bir tarafa şunu açık yüreklilikle söylemek gerek, Galatasaray da oyuncular kazanma adına hiçbir şey yapmadı. Kasımpaşa kalesine atılan ilk ciddi şut 65. dakikada Ümit Karan'dan geldi, o da direktten döndü. Gerisi laf-ı güzaf. Takımı liderlik koltuğuna oturtan, verdikleri mücadeleyle herkesin takdirini kazanan genç kadronun gerek yorgunluk bahanesiyle gerekse Bayer Leverkusen hezimetini nedeniyle kenara alınması çok ağır bir fatura olarak döndü.

Kasımpaşa'nın bu uyarısından çıkarılacak çok dersler var. Bir iki istisna dışında takımın ideal 11'i gibi gözükken bu kadro eğer böyle oynamaya devam ederse bu tür kayıplar da kaçınılmaz olur. Uğur Tütüneker, Galatasaray'a iyi bir dost uyarısı yaptı. Eğer bundan gereken ders alınmazsa kayıplar daha da büyük olur.

Şimdi oturup düşünme zamanı. Gerek Başkan Özhan Canaydın'ın yokum açıklaması, gerekse takımın B.Leverkusen maçından sonra içine düştüğü durumdan bir an önce kurtulmak gerek. Şimdi F.Bahçe ile oynanacak kupa maçı ve ardından gelecek Beşiktaş lig maçı, takımı tamamen içinden çıkılmaz sıkıntıya da sokabilir, kurtuluşunu da sağlayabilir.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Turu da, Feldkamp'ı da Karan kurtardı

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.02.28*

Bir tarafta müzesinde 14 tane kupa bulunan G.Saray, diğer tarafta 25 yıldır bu kupaya hasret F.Bahçe. Dedelerin torunlarına kupayı nasıl kazandıklarını anlatıyorlar repliği dışında bir esprinin üretilmediği çeyrek final rövanşına iki takım da sıkıntılı çıktı.

Fakat G.Saray da F.Bahçe de adlarına yakışır bir mücadele ortaya koydular. A.Sami Yen'in yeşil zeminini geçen yıllık randevuda su basmış, koltuk parçaları hem futbolumuzu hem de sporseverin kalbini yaralamıştı. Bu derbide cansiperane bir mücadele, tur için akıtılan ter ve yarı finale çıkanın hak ettiği bir sonuç vardı. Çok tartışılan ve uzatmaların son saniyesinde gelen golle de olsa. Uçuşan kartları ve yaşanan çirkinlikleri maçın tansiyonuna vermek lazım. Biraz da hakemin ipin ucunu kaçırmasına.

Aslında 22 kişinin ne zaman nerede ne yapacağını kestirip, aradaki kaçakları yakalamak için uğraş veren hakemlerimize bir şey söylemeye dilim varmıyor. Ama Cüneyt hocam dün gece kartlar konusunda çok aymazdı. Lugano'ya gösterdiği ilk sarı kartı anlamakta zorlandık. Fakat gözlük hareketine verdiği 2. sarıda haklıydı. Tabii Lincoln'ün yedirdiği faulü de kabul etmek lazım. Gökhan'ın kartı tamam da Volkan ile aldatmaya yönelik Lincoln'e verilen sarıya bir mana veremedik. Ben hakem değilim, hakem hocalarımızdan dinlediğimiz kadarıyla sarı kartların ateş olduğunu söylerler. Dün buna şahit oldu. Yalnız bir uygulama başladı, tebrik ediyorum ve sonuna kadar da destekliyorum. Rakibi için kart isteyen oyuncuya verilen sarı kartlar artık bizde de var, ne kadar güzel.

Yine yanlış yollara saptık. Bu iki ayaklı bir kupa maçı. 0-0'ın rövanşında kazanmak zorunda olan G.Saray'ın maça başlama tarzı, bulduğu gol, gecenin zevkli ve heyecanlı geçeceğinin sinyaliydi. Öyle de oldu. Daha 15. saniyede Volkan'ın çıkardığı Hakan'ın füzesi maçın gidişatının ilk ışıklarıydı. Ümit Karan-Hakan Şükür organizasyonunda kralın ince ayarı ve Volkan'ın ağırlardan aldığı top maçı daha da hızlandırdı. Klasik Zico taktiği tek adam Kezman'ın ilk füzesi neredeyse yan ağırları yırtıyordu ki G.Saray'a 'kendini bırakma, hesabını keserim' dedi adeta. Uyarıyı dikkate almayan Feldkamp da bizim gibi kenardan maçı izleyince bir pozisyon önce sinyalini veren Gökhan'ın füzesi avantajı F.Bahçe'ye getirdi. 9 kişi kalmasına rağmen kendilerine olan güvenleri, G.Saray'ın hâlâ giden turu çevirecek hamleyi yapamaması F.Bahçe'ye turu getiriyordu ki Ümit Karan geceye damgasını vurdu. Ondan sonra yaşananları anlatmak istemiyorum.

Aslında iki takım da ligde kaybetmiş, moralsizdiler ama lig başka, kupa başkaydı. Hele bir de derbi oynuyorsan ve sonunda tur varsa tansiyonu yükseltmek, heyecanı zirveye çıkarmak gerekti, onu da yaptılar. İkinci yarıda tempoyu düşürseler de anlık girilen pozisyonlar seyir zevki yüksek bir maçın ortaya çıkmasını sağladı. F.Bahçe'nin risk aldığı, G.Saray'ın kabuğuna çekildiği dakikalarda gelen Gökhan'ın alkışı hak eden golü G.Saray'ı strese soktu. Feldkamp'ın oyuncu değiştirmeme inadı, tükenen dakikalar ve zihin yorgunluğu yaşayan G.Saraylı oyuncularını diriltten Ümit Karan'ın golü oldu.

G.Saray'da UEFA'dan sonra Türkiye Kupası'na da veda etmenin açacağı yaranın tamiri mümkün olmazdı, Ümit Karan kâbusa dur dedi.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## F.Bahçe çok şey kazandırdı...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.03.08*

Türk futbolu hararetli bir haftayı geride bıraktı. Fortis Türkiye Kupası'yla başlayan heyecan fırtınası Sevilla-F.Bahçe maçıyla zirve yapıp sona erdi. Geride 2 derbi bir Avrupa kupası maçı bıraktık.

Tabii Beşiktaş'ın Ç.Rize'ye kupada elenmesi, Kayserispor'un G.Birliği Oftaş'ı geride bırakırken ortaya koyduğu performans ve elenmesine rağmen Adana Demirspor'un G.Birliği'ne yaşattığı korkuyu unutmuş değiliz.

Biraz geç oldu ama; Galatasaray-Fenerbahçe kupa derbisi gerçekten heyecan fırtınası yüklü bulutlar gibiydi, yağmuru gol olarak yağmasa da 4'ü kırmızı olmak üzere 20'ye yakın kart vardı. Cüneyt Çakır, verdiği ve

vermediği kararlarla maçın önüne geçti. Kamuoyu, ne 25. yılını da kupasız geride bırakan F.Bahçe'yi ne de her yönüyle zirve yapan derbiyi konuşabildi.

Haftanın ikinci derbisi ise ligdeydi. Beşiktaş, 137 lig haftası sonrasında liderliği getirecek derbide G.Saray'ı adeta sahadan sildi. Feldkamp, bir dönem talebesi olan genç teknik adamın hamlelerine müdahale edemeyince hem liderlikten oldu, hem de kaos içindeki yönetimin işini daha da zora soktu. Kadrodaki kaliteli isimlerin maçlara damgasını vuramaması, takımı bugünlere getiren genç yeteneklerin yorulması ve tecrübe gerektiren maçlarda skoru getirecek son hamleleri yapamaması G.Saray'ın zirveden inmesine neden oldu. Tabii hem F.Bahçe'nin Fortis Türkiye Kupası'na vedasını hem de G.Saray'ın Beşiktaş'a kaybını Avrupa'daki gururumuz olan F.Bahçe'nin Sevilla destanı örtbas etti.

Bu konuya tekrar döneceğiz, fakat önce G.Saray'da yaşanan başkanlık yarışının neler getireceğine bir bakalım isterseniz. Başkan Özhan Canaydın'ın her türlü fedakârlığı yaparak temelini attığı stat projesi için camia devam etmesini istiyor. Fakat camianın büyük ağabeyleri stat projesi kılıfının altında Canaydın döneminin pervasızca büyüyen borçlarını ileri sürerek görevde kalmasını istiyor.

Tekrar Fenerbahçe'nin Sevilla zaferine dönecek olursak. Biz de Ahmet Çakar gibi düşünenlerdendik. Olayı bikini giymeye kadar getirmedi ama, İspanya Ligi'nin kalitesini, Sevilla'nın UEFA Kupası'nda son 2 yılda yaptıklarını, ilk maçta deplasmanda bulduğu 2 golü düşününce, Fenerbahçe zaferle döner hamasetinde bulunup, tribünlere oynamadık. Fakat Fenerbahçe daha 10 dakika dolmadan 2-0 geriye düştüğü maçta, veda edeceksem de adam gibi edeyim cesaretini gösterip, rakibinin de laubaliliğini çok iyi cezalandırarak bize büyük bir zafer yaşattı. Maçta iki olay beni çok mutlu etti. İlki Sevilla'nın ilk golünü atan Daniel Alves'in yaptığı el hareketinin cevabını almış olması, diğeri de Volkan'ın kalesinde devleşmesiydi. Bu maç bana G.Saray'ın UEFA Kupası'nı aldığı yılda Bologna ile oynadığı maçı hatırlattı. O maç da çok zor geçmiş, sonrasında Galatasaray kupaya uzanmıştı. İnşallah sonu da öyle olur.

Fenerbahçe bu zaferiyle bize çok şey kazandırdı. Kendi çitasını yükseltti. Bundan sonra işi daha da zor. Rakibi 14 Mart'ta belli olacak ama büyük bir ihtimalle bir İngiliz'le eşleşecek. Fenerbahçe bu yıl yüzümüzü güldürdü, inşallah güldürmeye de devam eder.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## İki hafta sonra gelen 3 puan...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.03.09*

Sezonun sonu yaklaştıkça kullandığımız beylik laflardan biridir, 'son yılların en çekişmeli sezonunu yaşıyoruz' cümlesi. Ama gerçekten bu sezon yaşadıklarımız bu cümlenin içini tam manasıyla dolduruyor.

Yukarıda birbirine yapışan 4 takım, bunların takipçisi iki takım ve diğerleri; ama düşünün veda maçlarını oynayan Kasımpaşa 2 hafta önce G.Saray'ı hem de A.Sami Yen'de devirip belki de bu sezonun sürprizini yaparken hiçbir maçın kolay olmadığını da gösterdi.

Yukarıdan kopmama telaşı ve alttan da fazla sıkıştıran olmadığı için rahat bir Kayseri ile bir hafta önce İnönü'de liderliği kaybeden G.Saray arasındaki mücadele haftanın en dikkat çeken maçıydı. Öyle de oldu. Cesur bir teknik adam, kaliteli bir kadro ve hem oynamak hem de oynatmak isteyen 2 takımın maçı heyecan doluydu. Zaman zaman tempo düşse de maçın hemen başında Mehmet Topuz'un Sabri'ye istem dışı yaptığı hareketi saymazsak iyi niyetli oyuncuların dürüst mücadelesi zevk verdi.

G.Saray'ın 2 haftada kaybettiği 6 puan ve giden liderlik, oyuncularını kamçılamış. Sezon başından beri pek ortalarda görünmeyen Lincoln yönetimindeki Feldkamp'ın talebeleri, işi erken bitirmek istemenin verdiği gayretle başladıkları maçta hedeflerine ilk yarım saatte ulaştılar. Gecenin iyi isimlerinden biri olan Lincoln'ün topa okşar gibi vuruşu defanstan döndüğünde tribünün tepkisi Sabri'yi ateşledi ve öyle bir füze çıkardı ki top İvankov'un çaresiz uzanışına rağmen ağlara gitti. Bu gol hem tribünleri he de takımı ateşledi. Tabii skor dezavantajı Kayseri'yi de canlandırınca seyir zevki yüksek bir maç ortaya çıktı. Hele Ümit Karan'ın Arda'nın şut gibi pasını tereyağından kıl çeker gibi önüne alıp sağ köşeye gönderdiği füze, maçın hakkını veriyordu.

G.Saray bunları yaparken Kayseri de boş durmadı. Gerçi, o Mehmet Topuz füzelerini, Gökhan Ünal driplink ve fulelerini, şık plaselerini fazla göremedik. Öyle ki Gökhan'ın kaleye attığı ilk ve tek etkili şut 67. dakikada geldi, o da kaleci Aykut'ta kaldı. Cangele etkisizdi. Kaleye attığı ilk şutta dakikalar 87'yi gösteriyordu. İki dakika sonra bir füze daha gönderdi, ikincisinde de bu gece fazla iş düşmeyen Aykut başarılıydı. Ragıp isteksizdi; ama yine de Kayseri, G.Saray'ı rahat bırakmıyordu. Orta sahada Saidou tek başına boğuşurken, Aydın'ın defansı toparlama çabası da takdire şayandı. Tolunay hoca, ideale yakın kadroyu sahaya sürerken, oyuncu değişikliğinde biraz geç kaldı gibi geldi bana. Hele, Servet ve Emre arasında kaybolup giden ve yorulan Gökhan'ın yerine Iglesias'ı geç oyuna alması büyük hataydı. Bu da teslim bayrağını erken çekmiş, kaderine razı bir durum gibi gözüktü.

G.Saray, Beşiktaş'ın kazandığı bir haftayı kayıpsız geçmenin planıyla çıktığı Kayseri karşısında istediğini aldı. Heyecanı yüksek, pozisyonu fazla olmasa da iki tarafın da istekli olduğu 90 dakikada temponun hep yüksek olması iki takımın da kazanma arzusundandı. 'Bu da kaçır' mı denilen çok net pozisyonlar olmadı; ama G.Saray, aradığı golleri buldu, 2 hafta sonra kazanmanın ve zirveyi takibin rahatlığını yaşadı. Hem taraftarını hem de başkanlık için uğraş veren Adnan Polat'ı sevindirdi.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Nerdesin Kalli, gel de şu işkence bitsin

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.03.24*

Beşiktaş'ın kaybetmesi, Fenerbahçe'nin farklı galibiyeti, ha gitti ha gidecek diyenleri utandırmaya devam eden Sivasspor'un aldığı galibiyet Galatasaray'ı ateşler diye beklerken özellikle ilk yarıda hayal kırıklığı yaşadık.

Denizlispor son yılların inadına bu sezon rahat. G.Saray karşısına da bu rahatlıkla çıktı. Kazanmak zorunda olan Galatasaray ve kazanmanın yanında güzel futboluyla izleyenleri heyecanlandıracak diye beklediğimiz Denizlispor adeta işkence çekti. Gerçi tribünlerde şampiyonluğa inanır bir hava yoktu; ama Feldkamp'ın yokluğu takımın da tribünlerin de havasını kaçırmış. Eğer Servet'in şans golü de olmasa belki şampiyonluk da kaçacaktı.

Haftanın en son maçını oynamak, diğer rakiplerinin maçlarının sonucunu bilmek bazen strese neden oluyor, bazen ise takımı ateşliyor. Çünkü G.Saray'da strese neden olmuştu. Denizlispor'da Yusuf ustalığının karıştırdığı G.Saray defansı J.Cesar'ın pasında Hasan'ın soğukkanlılığı ve usta işi plasesiyle top ağları bulunca maç biraz canlandı. O dakikaya kadar iki takımın da yaptığı pas hataları, gereksiz top kayıpları yavan bir futbol ve pozisyonuz bir maça neden oldu. G.Saray'ın orta sahada iyi organize olamaması, gereksiz doldur-boşaltların erken başlaması. Her ne kadar kafayla beraberlik golünü atsa da orta sahada Arda ve Okan gibi iki kısa adam varken yüksek top tutkusu istenilen oyunun bir türlü kurulamamasına neden oldu.

İlk yarı 1-1 sona erdi ama Denizli'nin göze hoş gelen organize bir atakla bulduğu golün dışında akıllarda kalan hiçbir şey yoktu. Çünkü ortada ne doğru dürüst bir mücadele ne de futbol oynamaya çalışan oyuncu vardı.

İkinci yarıda 'kazanmam gerek, bu fırsatı değerlendirmeliyim' diyecek bir Galatasaray beklerken, Denizlispor'un bir-iki hamlesi, 'topu kendi ceza sahamdan uzak tutayım' düşüncesi dışında bir şey olmadı. Galatasaray'ın yalan baskısı, kanat organizasyonları, yapılan yalandan ortalar bir türlü beklenen golleri getirmedi.

Denizlispor'da Güvenç Kurtar bir rekora gidiyor. Kocaelispor'dan sonra ilk defa bir takımla tam sezon çalışma başarısını gösteriyor. Burada kendisinin deyimiyle başkanlar mı utansın diyelim bilmiyorum ama haddini bilen, kapasitesini zorlamayan ve futbolun gereklerini yerine getiren bir Denizli izledik bu sezon. Yusuf Şimşek ustalığı, görev adamı yabancıları ve 7 haftası kalan sezonun en rahat takımı Denizlispor, Galatasaray karşısında da bu rahatlığının avantajını yaşadı.

G.Saray, kazanmak zorunda olduğu bir maçta 70 dakika hem kendini hem Denizli'yi oyaladı, tribünleri uyuttu. Son 20 dakikada ise Denizlispor'un skoru koruma dürtüsüyle geriye fazla yaslanması yüzünden baskı kurdu. Hızlı oyun mu, panikle gelen telaş mı bilmiyorum ama baskın gibi gözüktüğü dakikalarda Mehmet Topal'ın bir de Sabri'nin füzesi dışında bu da kaçır mı denilecek bir pozisyon olmadı. Servet'in attığı golde de kaleci Souleymanou'nun büyük hatası vardı. Sahadakiler de tribündekiler de Feldkamp'ı aradı. Nerdesin Kalli, hasta da olsan yaşlı da gel de şu işkence bitsin...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Bir hazırlık maçında gol atma sevinci

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.03.27*

MİNSK- Bizde bu hazırlık maçlarına bakış açısı çok farklıdır. Gerçi dünyada da böyledir ama bu mesele bizde biraz laçkadır. Son oynadığımız hazırlık maçı, BJK İnönü Stadı'nda İsveç'leydi ve golsüz berabere bitmişti.

Bazı ülkeler gerek kulüp gerek milli takım bazında bu işi ciddiye alır, teknik adamlar sistem üzerinde sesli düşünürler. Bizde ise sistemden çok, yeni isimler üzerinden gidilir. Hani deriz ya teknik adamın b, c, d planları hazır olmalı diye. Sistem bazında bu bizde fazla fark edilmez, ama oyuncu bazında Ahmet yoksa yerine mutlaka Mehmet ya da Hüseyin'i teknik adam düşün(e)mese bile akıl veren bir futbolcu eskisi ya da okumadan yazan olarak bizler veririz.

Bir kısmımız, 'olur olmaz takımlarla hazırlık maçları yapılıyor' savına tutunup, 'bu Beyaz Rusya da nereden çıktı?' diyebilir. Hele şimdi, lig böyle kızışmışken, kupada final arefesi yaşanırken, F.Bahçe'nin Chelsea macerası kapıya dayanmışken ne yaptın Fatih hoca diye düşünülebilir. Bildiğiniz gibi kafanıza göre tarih belirleyip istediğiniz rakiple hazırlık maçı oynama dönemi çok eskilerde kaldı. Artık hazırlık maçlarını da UEFA belirliyor. Rakibini kendin seçiyorsun. 'Biz Euro 2008'de İsviçre, Çek Cumhuriyeti ve Portekiz'le oynayacağız, Beyaz Rusya bunlardan hangisine yakın?' fikri kafanızı kurcalayabilir. Rakibin İsviçre, Almanya ile oynayıp 'ne yapabilirim?'i denerken, biz İsveç'le başlayıp B.Rusya, Slovakya, Uruguay ve Finlandiya ile noktalayacağız. Bunlardan ne alacağız? Bu sorunun cevabını bir türlü bulamadım. Zaten son oynadığımız 4 hazırlık maçında galibiyeti bir tarafa bırakın, golümüz bile yok. Biz futbol oyununda hazırlık maçlarını şaka olarak görüyoruz. Ciddiye almıyoruz ve kendimizi de fazla yormuyoruz. Beyaz Rusya, grup maçında Hollanda'yı yenmiş, Türk futbolseverlerin yakından tanıdığı G.Antep, Trabzon ve şimdi de Bursa'da top koşturan Romaschenko, Arsenal'de Gleb Aleksandr, Hamburg'da oynayan Putilo en ünlü isimleri. Diğerleri Rusya liginde, İtalya 2.

liginde (ki golü atan Kutuzov, Pisa'da top koşturuyor) oynayan isimler. Tabii ki B.Rusya kâğıt üzerinde bize rakip olamaz; ama dünkü maç puan mücadelesi olsa hiç de iç açıcı durumda değildik.

Bu bir hazırlık maçı. 'Evde eşinizle tavla da oynasanız yenilgiyi kabullenmeyin' diyen teknik adamın kadrosu böyle mi mücadele etmeliydi bilmiyorum ama 4 maç sonra özel bir karşılaşmada ilk golümüzü attık. 'Bu maçtan ne çıkardın?' derseniz, aslında hiçbir şey. Ama şunu gördüm, Mehmet Topal-Mehmet Aurelio ikilisi yan yana oynar. Transfer yapmadığı için önce Kayseri'ye sonra da futbola küsen Gökhan Ünal yedek bile olamaz. İşlerini ciddiye almaları durumunda Tuncay ve Nihat değişmez iki eleman, Servet'i zaten inkar edemezsiniz. Hamit ise zaten bu kadronun değişmezi. Biz İstanbul'da baharı yaşarken, B.Rusya'da kar ve fırtına ile karşılaştık. Maç saatindeki dondurucu soğuk, ağır zemin, oyun kurgumuzu bozmuş olabilir belki ama biz zaten hazırlık maçlarını böyle oynuyoruz. Hepten bir şey yapmadık demeyelim, yine kazanamasa da en azından 2 gol attık. Buna sevinelim yeter.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Hocanız armanızdır...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.04.13*

Beşiktaş'ın Oftaş kazası sonrasında G.Saray da şampiyonluk için devam mı, tamam mı diyeceği maçtan devam kararı çıkardı.

Yarış F.Bahçe ile G.Saray arasında sürecektir, ip de 32. haftada kopacak gibi. Sonucu, kadro seçimini, G.Saray teknik heyetinin yaklaşım tarzını bir tarafa bırakırsak zevkli bir 90 dakika izledik. Özellikle ilk yarım saatte golün dışında her şey vardı. G.Saray-Trabzon maçları hep yüksek tempoda, heyecanlı, bol pozisyonlu olur. Dün de öyle oldu. Ununu eleyip eleğini asmış, ligde iddiası kalmayan Trabzon, şampiyon olmamak için her yolu deneyen G.Saray karşısında göz doldurdu. 55'te Umut'un attığı bir gol vardı, ofsayt diye iptal edilen. Bize yanlış karar gibi geldi. G.Saray ise pürtelaş gol aradı. Aslında iyi işler de yaptılar, çalışkanlıkları kadar final vuruşlarında üretken değillerdi. İlk yarıdaki pozisyon zenginliği Arda'nın golünden sonra yerini tembelliğe ve koruma dürtüsünün verdiği tedirginliğe itti. Trabzon biraz işi ciddiye alsaydı ya da işini iyi yapan bir iki ayağı olsa durum çok farklı olurdu.

'Hocanız armanızdır, forman uğruna oyna yeter.' Bu cümle maraton denilen tribünün ortasına damardan bir mesaj olarak asılmış. Birilerine ciddi gönderme var. 90 dakika boyunca da asılı durdu. Buna herkes farklı bir yorum getirebilir. Bence takım oyununa yapılmış bir hakaret, ekip ruhunun temeline konulmuş bir dinamittir. Futbolda başarı 4'lü saçayağı yere sağlam basarsa gelir. Bunu böyle öğretiler bize. Teknik ekip, yönetim, oyuncu kadrosu ve taraftar. G.Saray'ın teknik patronu gönderilmiş, ismini birçok insanın ilk defa duyduğu Cevat Güler sorumlu.

Olabilir, Cevat hocama haksızlık etmeyelim, ancak ne kadar gerçek bilmiyorum, takımı Adnan Polat ile Adnan Sezgin yapıyor diye yazılıp söyleniyor. Yalanlanmadığına göre kafalarda soru işareti var. Yorum yapmak bize düşmez. Fakat şu bir gerçek ki tribündeki pankart gibi Cevat hoca da damardan girmiş. Sahaya 11 Mehmetçik sürmüş, taktiğe de rakip analizine de gerek yok, çıkın maçı kazanın mesajı veriyor. Tabii bunları söylerken sahada işini yapanlara da haksızlık etmeyelim. Dedik ya maç fırtına gibi başladı. Arda-Volkan eşleşmesinde Yattara bu kanadı çökertti dedik ama fazla iş üretemeyince sık sık kanat değiştirmek zorunda kaldı. Hele bir 15. dakika var ki, anlatmaya nefesim yetmez. Sabri korner, Hakan kafa, Servet rövaşata, Okan orta, Arda yarım vole, Ümit şut, sonuç aut. Bir başka pozisyon, Hakan'ın indirdiği Okan'ın vurduğu topta Tolga adeta uzuyor. Direkt dönen Servet'in kafa vuruşu, Barış'a rağmen Sabri'nin füzesi, Arda'nın plasesi, Umut'un yasak savar



plasesi, Hasan'ın pasında Umut'un konsantrasyon eksikliğinden kaçan gol. Dedik ya G.Saray-Trabzon maçları yüksek tempolu oynanıyor. Gol kısırlığı olsa da seyir zevki yüksek bir maç oldu tabii Arda'nın golüne kadar. Ondan sonrası sıradan iki takımın, sezon bitse de gitsek diye oynadığı bir maç havasında geçti. Zaman zaman alevlenen oyun, sonra hemen tekrar iş rolentiye alındı. G.Saray kazandı, yarıştaki takibini sürdürdü. Trabzon'da Ersun Yanal bu takımla ne yapabilirimi gördü. Ümitvar mı bilmiyorum, ben pek tatmin olmadım.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Finale daha çok isteyen çıktı

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.04.16*

G.Saray kupa beyidir. Finaline çıkmak istediği kupadan müzesinde 14 tane var. Son kupayı da 2004-05'te hem de F.Bahçe'yi 5-1 yenerek müzesine götürdü.

Buraya kadar hepsine tamam, fakat bu başka. Gerek yönetimden ve G.Saraylı oyuncuların konuşmalarını gerekse takımı yapıyor denilen Adnan Sezgin bu kupanın 14 kupaya bedel olacağını söylediler maç öncesinde. Ancak bu sadece düşüncede kaldı. Tur için hiçbir şey yapamadılar. Bu kupanın öneminin gerekçesini biliyorsunuz, G.Saray'da pek rastlamadığımız bir olay yaşandı. Sezonun bitimine 6 hafta kalmışken, hem de takım lig ve kupada hedefe koşarken teknik adamını gönderdi.

Bazılarınız Feldkamp zaten hiç gelmedi ki diyebilirsiniz. G.Birliği ile oynanan kupadaki ilk maçta da yoktu. Ya Almanya'da ya da hasta. Hepsi bir yana oyuncuların hele de Trabzonspor maçında ortaya koydukları performansı görünce G.Birliği'nin hiç şansı yok diye düşündük. Tabii bu görüşümüzü destekleyen bir de G.Birliği'nin ligdeki konumu var. Tehlike çemberinde bulunması, hafta sonunda Trabzonspor'la deplasmanda oynayacak olması, geride kalan maçlarının zorluğu. Zaten ilk maçı 1-0 kazanmasına rağmen Mesut Bakkal, önce lig, kupada final sonraki iş, der gibiydi. Sürekli görev yapan Traore, Mehmet Nas, Okan, Isaac gibi isimlerin oynatılmaması da bu yüzdendi.

Aslında iki takımın da kafası ligden dolayı pek rahat değil. G.Saray'da oyuncular Feldkamp'ı göndertip iki kupayı da alacağız sorumluluğunu yüklenince stres yaşamaya başladılar. Hakan Şükür'ün çabası, Lincoln'ün hiçbir pası doğru atamasa da, penaltıyı kaçırsa da gösterdiği hırsı, Ayhan'ın, Arda'nın sonradan oyuna giren Ümit'in Okan'ın gayreti bundandı. İşe yaramasa da. Fakat bir yere kadar. Sahada ne kadar iyi iş yaparsan yap - ki G.Saray'ın dün iyi şeyler yaptığını söylemek de mümkün değil- bazen oyun kilitlenir ve herkes kenara yedek kulübesine bakar. O zaman iyi bir teknik adama, sihirli bir ele ihtiyaç vardır. Dün bu an geldiğinde kenarda aranan adam yoktu. Top yapamaz hale gelen ve oyundan düşen orta sahayı da rakibe pozisyon üstüne pozisyon veren defansı da rahatlatacak hamleyi yapacak isim yoktu. Özellikle son yarım saatte rakibe verilen 4-5 net pozisyon vardı. Gol olmaması ise G.Saray'ın şansı, G.Birliği'nin şanssızlığıydı.

G.Birliği ise daha çok ligi düşündüğünden kafa olarak rahat değildi. Ya da bu görüntü ile Mesut Bakkal rakibini uyutmayı düşünmüştü. İlk yarıda durumu idare etti. İkinci yarıda daha istekliydi. Pozisyonlar da buldu, ama skoru değiştiremedi. Mesut Bakkal 0-0'a güvenmeyip son yarım saat için iki önemli hamle yaptı, karşılığını da gördü. Gerçi tur için gol gerekmiyordu ama Hakan Aslantaş ve özellikle Kahe'nin kaçırdıkları golün habercisiydi. Kahe'nin pasında Tuna, zevksiz maçın en estetik hareketiyle topu ağlara gönderdi. G.Saray'ın işini bitirdi, finalin de vizesini aldı.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)



# Taraftar Olimpiyat'ı daha çok seviyor...

---

H. İbrahim Ekiz 2008.04.21

G.Saray, rakiplerinden sonra oynamayı beceremiyor. Kendini baskı altında hissediyor, strese giriyor. F.Bahçe'nin kadayıf gibi bir maçtan sonra Denizli'yi yerle bir etmesi, Sivasspor'un söke söke 3 puanı alması, 31. haftanın son maçına çıkan G.Saray'da sıkıntıya neden oldu. Tabii Beşiktaş'ın Ç.Rize deplasmanından çıkardığı 3 puanı da hesaba katarsak G.Saray maça krizle başladı diyebiliriz.

Maçın farklı bir boyutu daha vardı. G.Saray'ın başına geleceği söylenen ve ardından da bir yıl daha sözleşme uzatan Abdullah Avcı ile sezon sonunda tekrar G.Saray'a döneceğini açıklayan Necati üzerinden hafta başından beri koparılan fırtına da maçı etkiledi. Niyet okuma uzmanı ulema sınıfının ilişkilendirdiği farklı konular maça damgasını vurdu. Ondan mıdır bilmiyorum İstanbul B.Bld.-G.Saray maçında sahada zevk veren, izleyenleri heyecanlandıracak bir mücadele yoktu. G.Saray kazanmak zorunda olduğu için, İstanbul B.Bld. ise söylentileri kesmek için mücadele etti. Sonuç Belediye açısından koca bir fiyasko. Necati de İbrahim Akın da bildik özelliklerinden çok uzaktılar. Zaten Abdullah hoca da oynatıp oynatmamakta zor karar verdiği Necati ile etkisiz eleman İbrahim Akın'ı kenara alarak maça hareket getirmek istedi; ama Belediye adına yine değişen bir şey yoktu.

Farklı bir konu da G.Saray taraftarıydı. Maç A.Sami Yen'de oynansa bu kadar seyirci gelir miydi bilmiyorum ama dün gece hem Olimpiyat Stadı'nın havası (rüzgarı) hem de G.Saray taraftarının coşkusu farklıydı. Takım saha içinde tedirgin ve ürkek; ama tribünde taraftar coşkulu ve kazanma isteğiyle doluydu. Hele biraz faul koksa da Kerim'in kendi kalesine attığı golle daha 3. dakikada öne geçen takımlarını ateşlemek için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Bırakın gol yemeyi, puan kaybının hatıra getirilmesi bile tedirgin ediyor olmalı ki bir saniye takımı yalnız bırakmadılar. Sanki Olimpiyat Stadı'nı daha çok seviyorlar gibi tribüne koşmuşlardı.

Her ne kadar tribündeki o meşhur pankart 'Hocanız armanızdır. Arman uğruna oyna yeter' yerli yerinde dursa da Cevat Güler, ekibi ve oyuncu kadrosuyla uyumlu olduğunu hissettiriyor. Taktiği Adnan Polat, kadroyu Adnan Sezgin yapıyor, diyenlere inat, skor avantajının da verdiği rahatlıkla vaziyeti iyi idare etti. Alışılmışın dışına çıkarak tek forvetle oyuna başladı. Orta sahayı kalabalık tutup, defansa fazla iş düşürmemeye çalıştı. Bunda da başarılı oldu. Sabri-Arda ikilisinin kanatlardaki hareketliliği, zaman zaman aksasa da Ayhan ve Mehmet Topal'ın üretkenliği, Barış'ın çalışkanlığı Belediye'nin usta ayaklarını kilitledi. G.Saray defansının biyonik adamı Servet yine iki kişilik mücadele ederken, Emre'nin de ondan aşağı kalır tarafı yoktu. Hakan Balta, baskı yediği anlarda aksadı, Sabri ise vasattı.

Başta da söylediğim gibi öncesinde Necati ve Abdullah Avcı üzerinden fırtınalar koparılan maç daha çok isteyen ve ihtiyacı olanın galibiyetiyle sona erdi. Ancak Necati'yi ve G.Saray kongre üyesi olan Belediye'nin başkanı Göksel Gümüşdağ üzerinden bu galibiyet çok irdelenecek gibi. Hem de bu, ülkemizde ilk olmamasına rağmen.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Hakan, senden özür diliyorum...

---

H. İbrahim Ekiz 2008.04.25

Türk futbolunda kırılmadık rekor bırakmayan, tüm dünyanın takdirle karşıladığı ve alkışladığı Hakan Şükür'den özür diliyorum.

Bazılarının, gözümüzün içine baka baka dünya derbisi dediği ancak hiçbir Avrupa ülkesinde bir kare bile maç görüntüsünün girmedığı, geçen yıl hem de 19 Mayıs'ta A.Sami Yen'de yaşanan pet bardak ve şişe kepezeliği, sahaya atılan koltuk parçaları altında tamamlanan yalancı derbide yaşananları da hatırlatıp "Kutlu Doğum Haftası'nda oynanacak derbi için çirkinlikler yaşanmaması adına neler söylersiniz?" sorumuza verdiğin samimi cevaplar yüzünden başına gelenlere sebep olduğum için özür dilerim.

Nereden bilebilirdim ki sokaktaki milyonların yaşadığı Kutlu Doğum coşkusu medyanın bir kesiminin farklı yönleri çekeceğini. Boğaz'da viski yudumlayıp Doğu'da belediye başkanlığı yapan ve kendi toplumundan, okurunun değer yargılarından uzak, okumadan yazan takımının bu kadar saldıracağını.

24 Nisan 2005'te Haşmet Babaoğlu'nun da kaleme aldığı gibi, o zamanda yapılan papa seçiminin en ince ayrıntısını gündeme getirip de Kutlu Doğum Haftası'yla ilgili kin, nefret ve buğuz içinde olduklarını. Bakın o tarihte Kur'an'ın 93. suresi; Duha Suresi'nin mealini yazarak ne demiş Babaoğlu, "Dindar kesimlerin siyasi ve cemaat yapılanmalarına doğrudan bağlı olan gazeteleri bir yana ayırın ve popüler basınımıza bir bakın. Günlerdir, Hristiyanlığı, Hz. İsa'yı, Vatikan'ı yazıp duruyorlar. Çarşaf çarşaf sayfalar ayrılıyor, diziler yapılıyor. Hem de ne hurafelerle, nasıl abartılı hikâyelerle. Yazılsın. Yazılmalı. Zaten tam zamanı: Papa ölmüş, yenisi seçilmiş. Bilmeli, haberdar olmalı, yakından izlemeliyiz. Ama Mevlid Kandili'yle ilgili ayrılan bölümlere baktım geçen gün. Küçücük. Bazı caddelerde asılı duran "Kutlu Doğum Haftası" pankartlarının anlam ve önemine dairse neredeyse hiçbir şey yok bizim popüler gazetelerde... Bu nasıl iş?

Bakın, inanmak gerekmiyor. İnançlı bir Müslüman olmak gerekmiyor. Fakat esas olan manevi iklim meselesi değil mi? Benim gibilere soruyorum: Biz hangi iklimin "çocukları"yız? Da Vinci Şifresi'nin ıncığını cıncığını çıkartacağız ama İslam'la ilgili çoğu şeyi es geçeceğiz! Olur mu hiç? İslam'la ilişkili her konuyu, her bilgiyi ve ilgiyi sürekli "laik devlet-tekil inanç" çerçevesine sıkıştırıp sırtımızı dönecek kadar şapşallaşacağız!.. Olur mu, hiç olur mu?

Ama canım, insan (ve Ramazan şamatası hariç medya) yaşadığı coğrafyanın kültürüne, manevi iklimine bu kadar mı uzak olur, uzak durur-durdurulur?"

Sevgili Haşmet Babaoğlu, bir kısım medyanın ne olduğunu açıkça ifade etmiş. Aslında söylenecek fazla bir söz yok. TV kanallarının sözün bittiği yer dediği replik gibi halkını tanımayan medyanın bittiği andır bu. Fütursuzca saldıranların birçoğuna sorsanız 'biz de Müslümanız, bilmem kaçınıcı kuşaktan babaannemin başı örtülü' deyiverirler, ama kin ve nefret kusmaktan da vazgeçmezler. Bu millet sosyal yapısı ve kültürel zenginliği ile medyasına rağmen 70 milyon. Haşmet Babaoğlu'nun da dediği gibi medya kimin medyası acaba?

Ne mutlu ki Hakan'a böylesi güzel duygularını sadece Zaman okurları ile sınırlı tutmayarak tüm dünyaya bu vesileyle duyurdu. Bu da Hakan'ın büyüklüğü işte. Gazetemizin dünkü manşetinde G.Saray taraftarının açtığı pankartın yine bu maçta da asılacağına inanıyorum. Şimdi iş sivil toplum kuruluşlarına düşüyor. Sağduyu ve centilmenlik çağrısı yapan Hakan Şükür'e kulak verip maç günü A.Sami Yen Stadı önünde maça gelen taraftarlara gül dağıtmalılar. Ben maça yakamda kırmızı gülle gideceğim.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Cim Bom büyük avantaj elde etti

Bir sezonun emeğinin gelip bir maça kilitlenip kalması tabii ki iki takım için de zor. G.Saray'ın fakirlik edebiyatı ve yokluklar içinde verdiği mücadele, geldiği nokta takdir edilecek cinsten.

Fakat gönül ne yokluğu ne de imkansızlığı kabul etmiyor ve hep şampiyonluk istiyor. Bu, G.Saraylıların düşüncesi. F.Bahçe'de ise hiçbir pürüz yok. Zico'nun sıkıntısı, kadro zenginliğinin verdiği tatlı telaş. Kezman mı, yoksa Semih'le mi başlasam? Selçuk'u mu, yoksa Maldonado'yu mu oynatsam? Tabii futbolun 3 skorundan ikisinin F.Bahçe'ye yarıyor olması Zico'nun bir diğer avantajı. G.Saray'ın, gemileri yakıp çıkması gereken bir maçtı. Cevat Güler hoca, bu maç için herkesin hemfikir olduğu maçın adamı olacak denen Lincoln'ü kaybetmesine rağmen cesur bir kadro ile çıktı maça. Hafta boyunca rekortmen golcü Hakan Şükür üzerinden G.Saray'ı yıpratırlar, Belediye maçında tek forvetle oynamanın getirdiği galibiyetle acaba yine tek forvet mi derken, Nonda ve Ümit Karan'ın sahaya sürülmesi de ayrı bir cesaret örneğiydi.

Lincoln'ü yazmak, yine bir derbi ve Lincoln yok demek bence sahada varını yoğunu ortaya koyanlara haksızlık olur. Hele maça fırtına gibi başlayan, Alex'le takımın bağlantısını kesen orta sahanın beslediği Nonda ve Ümit Karan'ın girdiği pozisyonlar, direktten dönen şut, az farkla auta giden toplar golün habercisiydi. Nonda'nın iki füzesi sonrasında Volkan'ın ikramı, Nonda'nın fırsatçılığıyla o dakikaya kadar golü daha çok isteyen vuslata ermesiydi. Golden sonra F.Bahçe canlanır, kendisi için yeterli olan beraberlik arzusu alevlenir dedik ama bu gerçekleşmedi. F.Bahçe'de Zico'nun alternatifi çok, Lugano'nun ilk yarının sonunda sakatlığı nedeniyle kenara alınması, Yasin'in oyuna dahil oluşu, orada iyi işleyen çarkı bozar mı tedirginliği F.Bahçelileri ürkütse de bir aksaklık olmadı. Edu, hem tecrübesiyle hem de yönlendirmeleriyle Yasin'in aksamasına izin vermedi. Daha önce de söyledim. Arda destekli, Mehmet Topal, Barış ve Ayhan, Alex ve Maldonado'yu kilitleyince M.Aurelio da yalnız kaldı. Ne istediği topları alabildi ne de Kezman'a ve kanattan içeriye dalışlar yapan Colin Kazım'a top atabildi. Zico, klasik oyuncu değıştirme taktiği olan Kezman-Semih alışılmışının dışına çıkıp Colin Kazım'ı kenara alarak çift forvete dönerek Semih'i oyuna alınca G.Saray'ın dengesi bozuldu. Nöbetçi golcüyü herkes biliyor ama çözüm bulamıyordu, Cevat hoca onu da başardı.

G.Saray'da Semih'in oyuna girmesi, Nonda'nın ilk yarının çalışkanlığının aksine ikinci yarıda etkisini kaybetmesi, F.Bahçe'nin daha baskın oynamasına neden oldu. Skoru koruma dürtüsünün erken başlaması ve daha bitime yarım saat varken geriye çok yaslanmaları kalelerinde sıkıntı yaşamalarına neden oldu. Tabii bunda Semih'in oyuna girmesinin, Kezman'ın biraz daha hareketlenmesinin payı da var. Fakat daha çok da Mehmet Topal'ın defansa yardım etme düşüncesiyle geriye çekilmesinin de etkisi oldu. Barış'ın ve Ayhan'ın yorulması, Cevat hocanın belki de imkansızlıktan değışiklik yapmaması oyunun inisiyatifinin F.Bahçe'ye geçmesine neden oldu. Fakat bu işe yaramadı ve G.Saray, genç belki de böyle maçları çok az oynamış, ancak yürekli Türk gençleriyle en büyük rakibini devirerek bitime 2 hafta kala büyük bir avantaj elde etti.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Hakan Şükür gibi olabilmek...

*H. İbrahim Ekiz 2008.04.30*

G.Saray için 2 adım ötesi düşün. Alacağı 4 puan onur savaşının taçlanması, şampiyonluğun coşkusu ve her şeyin para olmadığının açık ispatı olacak. G.Saray bunu gerçekleştirebilir mi? İmkansız değil. Bundan sonra olmaması sürpriz olur. Ama konu futbolsa, bazen beklenmeyenler de oluyor, bu da onlardan biri olabilir.

Benim esas kafamı karıştıran ve rahatsız eden konu Hakan Şükür'ün F.Bahçe maçı öncesinde yaşadıkları. Bursaspor yıllarından beri tanıdığım Hakan Şükür'ün, iyi niyet ve samimi duygular içinde söylediğine tüm kalbimle inandığım, o 'Derbi Kutlu Doğum Haftası'na yakışır şekilde olsun' cümlesi ve sonrasında yaşadıkları

bir karabasan gibi çöktü üzerine. 3-5 densiz, görüş ve düşüncenin ötesine geçen tutumlarıyla içlerindeki din ve peygamber düşmanlığını kustu. Hakan üzerinden emeline ulaşmaya çalıştı. Fakat öyle isimler de Hakan'a destek oldu ki şaşırmadım desem yalan olur.

Türk basınının tarzı bu. Bundan farklı bir beklentim de yoktu zaten. Fakat Sarı-Lacivertli kalemlerin önemli maç öncesinde seçici konumundaki Adnan Sezgin ile Başkan Adnan Polat'ı etkileyeceği hiç aklıma gelmemişti. Hakan, bu tür belden aşağı vurmalara, pervasız saldırılara alışık. O yüzden de bundan hiç etkilenmedi. Tabii ki üzüldü. Yanlış anlaşılmış, söyledikleri çarpıtılmıştı. Ama onu hırs basmış, F.Bahçe maçına 18 yaşındaki bir genç dinamikliğinde, sayısız kupa kaldırmış, gol rekorları kırmış bir usta ayak tecrübesinde, futbol dehası olarak hazırlanmıştı. Ama ne var ki, Türkiye'nin Avrupa'ya açılan penceresi G.Saray'ın derin abileri geçen sezon yaşanan su savaşını kendilerine yakıştırmış, fakat Hakan Şükür'ün samimi centilmenlik çağrısını gururlarına yedirememişlerdi.

Bu konuda Adnan'ların Öztürk'ünü anlarım, fakat Polat ve Sezgin'ini anlayamadım. Sarı-Lacivert kalemlerin dengeyi bozma, ibreyi F.Bahçe'den yana çevirme girişimleri için yaptıkları tazyikleri anlayamadılar. Hakan Şükür'ü oynattırmamak için yapılan entrikaları çözemediler. Bir hafta boyunca sakatlığı nedeniyle takımla çalışmadığını söyledikleri Ümit Karan'la maça başladılar. Ya Ümit Karan sakat değildi bizi kandırdılar ya da çok büyük bir teknik adam yanlış yaparak, bir hafta antrenman yapmayan, en azından takımla çalışmayan Ümit Karan'ı ilk 11'de oynatarak takımı sabote ettiler. Nonda'nın o takipçiliği ile kazanılan golü olmasa bugün ne diyeceklerdi çok merak ediyorum.

Hakan'a gelince. Daha önce de söylediğim gibi, iyi tanıdığımı düşünüyorum. Bir haftadır dışarıdan ve camia içindeki bazı isimlerden gördüğü baskıda ne Adnan Polat'tan ne de Adnan Sezgin'den destek gördü. Sezon sonunda da futbolu bırakacak. Şampiyon takımın kaptanı olarak veda etmeyi de çok istiyor. Bunu da fazlasıyla hak etti. Suskunluğu da saygısından ve G.Saray sevgisinden kaynaklanıyor. Geride 2 maç kaldı, Başkan Polat ve Adnan Sezgin, Hakan'ı layık olduğu şekilde uğurlamalı.

Türk medyası bu konuda milleti gibi mahirdir, çok iyi cenaze kaldırır. Hakan bugün futbolu bıraktım desin -ki geçen hafta bunu yönetime de deklare etti; ama idareci konumundakiler buna cesaret edemedi- yarın ne kahramanlıklar yaptığı, ne rekorlar kırdığı övgü dolu sözlerle anlatılır. Hakan, dünya futboluna mal olmuş, adı altın harflerle tarihe geçmiş biri, lütfen yerle bir etmeyelim.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## 'Biz Galatasaray'ız' diyenlerin zaferi...

*H. İbrahim Ekiz 2008.05.14*

Bir sezon daha geride kaldı. Şampiyon da belli düşen de. Yeşil zemindeki emekçilere bize unutulmaz bir sezon yaşattıkları için teşekkürler. Şimdi heyecan Euro2008'e ve Fatih Terim'in A Milli Takım'a davet ettiği ve etmediği isimlerin tartışmasına kaydı. İbrahim Toraman, Mehmet Topuz, Emre Güngör, Ümit Karan neden yok. Hakan Şükür'ün alınmama gerekçesi yaşı mı? Yoksa baskılara boyun mu eğildi?

Bunları tartışacak zamanımız olacak. Biz isterseniz futbolda yeni ortaya çıkan bir konuyu ve G.Saray'ın şampiyonluğunun perde arkasını irdeleyelim. Çünkü bu iki yeni konuda bizim bazı aklıevvel ulema sınıfı çok kalem oynatacaktır. İlki takımda teknik adamın yeri, önemi ve rolü. 'Bu da nerden çıktı? Takım şampiyon olmuş, milyonlarca G.Saraylı şampiyonluk coşkusunu yaşıyor. Sen yine farklı telden çalışıyorsun?' diyebilirsiniz.

Evet doğrudur, G.Saray şampiyon oldu. Hem de anasının aksütü gibi helal bir şampiyonluk elde etti. Hakem hatalarından rakipleri kadar nasiplendiler ya da mağdur oldular. Hafta hafta değil sezonu tümüyle değerlendirirseniz eksisi artısı birbirini götürür ve hep 3 büyükler bu konuda daha az mağdur olanlardır. Bunların içinde de G.Saray bir adım öne çıkmış olabilir, fakat bu elde ettiği şampiyonluğa gölge düşürmez, lekelemez hatta bazı aymazların yaptığı gibi hafife de alınmasına gerekçe gösterilemez.

Dedik ya analarının aksütü gibi helal olan bir şampiyonluk aldılar diye. Aslında bunun için gerekçe çok. En önemlisi de ağabeyler destekli, takım ruhunu sahaya yansıtan, yüreğini ortaya koyan, 'biz G.Saray'ız' diyen oyuncular takımı şampiyon yaptı. Yiğitlik yönetim hatasına, teknik adam yanlışına rağmen. İşte size söylediğim tartışmanın ana nedeni de bu. Hocası ligin bitimine 6 hafta kala gitmiş. Başkanı, teknik direktörlük diplomasını bulunsun babından alıp kenara koyan menajeri ve o güne kadar adını bile kimsenin duymadığı Cevat Güler'i ile takım ne kadar şampiyonluğa gider. Kadroyu kimin yaptığı tartışılırken, işe yarasın diye alınan yabancılar ya sakat ya formsuz kenarda otururken, bu takım şampiyon olacak deseler, herkes bıyık altından gülerdi, ama işte oldu. Takımlardaki teknik adam gerekliliğinin tartışması da bu yüzden başlayacak.

Tabii tüm bunların yanında G.Saray'ın şampiyon olmaması için daha başka nedenler de vardı. Sezona 5 maç seyircisiz oynama cezasıyla başlamışsın, bu daha sonra 6'ya çıkmış. Yabancılarından hiçbirini kullanamamışsın ki şampiyonluk maçına bile yabancısız çıkıyorsun. Büyük ümitlerle aldığın Lincoln son yarım saatte oyuna giriyor, hiçbir katkısı yok. Taraftarın maça gelmiyor, kendince haklı nedeni olsa da canı gibi sevdiği takıma birilerine kızgınlığından destek vermiyor. Ama sezon sonunda ipi yine bu takım göğüslüyor.

İşte bunda en önemli rol, Galatasaray'daki ağabeylik faktörüdür. 'Galatasaray biziz' diyenlerin, yüreğini ortaya koyanların yani Hakan Şükür'ün, Okan Buruk'un, Hasan Şaş'ın, Ayhan Akman'ın takıma el ayak, moral ve güven kısacası her şey olan bu ağabeylerin zaferi.

Tabii bunları söylerken yeni bir takım kuran ve Türk futboluna Servet, Barış, Mehmet Topal, Emre gibi isimleri kazandıran Feldkamp'ı, sahada yüreğini ortaya koyan Aykut'u, Orkun'u, başta ben olmak üzere herkesi şaşırtan Servet'i, Emre'yi, Arda'yı Volkan'ı, Hakan Balta'yı da unutuyor değiliz. En zor günlerinde bile kenetlenmesini bilen, dert ve sıkıntılarını arkalarına atıp hep önlerine bakanları unutmadık.

Evet, G.Saraylı futbolcular inanılmazı başardı, önce F.Bahçe'yi ardından da Sivas'ı yenip dümene geçti, son maçta da kaptanıyla şampiyonluk iskelesine camiasını ulaştırdı. Sahada terini akıtanlar alkışı hak etti. Tebrikler.

Milli Takım ve kadro konusunu daha sonra kaleme alacağız...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Son finalistle işimiz hiç de kolay değil...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.06.04*

CENEVRE - EURO 2008 finalleri için gerisayım başladı, ilk düdük cumartesi günü. Türkiye'de spor kamuoyu 21.45'e kilitlendi. Daha önce finallerde iki defa karşılaştığımız (Euro 96; 1-0, Euro 2000 çeyrek final 2-0) ve kaybettiğimiz Portekiz'le başlamak aslında avantaj.

Tabii ki alınacak bir yenilgi, kötü bir başlangıç ve moralsizlik demek; ama finallerde isen Portekiz olmasa Çek Cumhuriyeti, daha da kötüsü ev sahibi ve kavgalı olduğumuz İsviçre ile başlamak da avantaj sayılmazdı herhalde.

Aslında bunlar gündemin yan yolları. Ülkemizde de hedeften uzaklaştırma ya da yan yollarda oylanma âdetten olduğu için biz de yan yollara daldık. Fakat isterseniz sadede gelem ve en son söyleyeceğimiz şeyi baştan söyleyelim de insanlar fikrimizi öğrensin. Türkiye'nin Portekiz karşısında alacağı bir beraberlik büyük bir başarı olacak. Bunun açılımı çok. En önemlisi ise, grubun en ciddi ekibine yenilmemek ve turnuvaya tutunmamız açısından bir puanı cebimize indirmek bizim için büyük moral olacak.

Malumunuz Euro 96'ya saçma sapan bir Hırvatistan (1-0), Euro 2000'e de İtalya (2-1) yenilgileri ile başlamıştık. Bu sonuçlar takım üzerinde çok büyük olumsuzluklara neden oluyor. Bir kere daha önce iki defa karşılaşp ikisinde de kaybettiğimiz Portekiz'e bu defa da kaybedersek ve finallere de öyle başlarsak, içimizdeki şu iki korku hemen depreşecek: Biri Euro 96'da yine Fatih Terim'le olduğu gibi gol bile atamadan mı döneceğiz. İkincisi ise Portekiz'e yine kaybettik, acaba sonuç bir kez daha hayal kırıklığı mı olacak. Portekiz'e yenilmememiz bu açıdan çok önemli.

Gerek Antalya'daki moral kampı gerekse Almanya kampı ve geçtiğimiz pazar gününden beri bulunduğumuz İsviçre'de oyuncuların moral motivasyonunun iyi olduğunu gördük. ABD'den gelen uzman ekip, mentör çalışması, daha önceleri taraftardan hep saklanan; ama bu kez belirli ölçüler içinde taraftarıyla buluşan, kucaklaşan oyuncuların morallerinin çok iyi olduğunu söyleyebiliriz. Hele burada taraftara açık antrenmanda İsviçre'de yaşayan gurbetçilerimizin ölçülü sevgi gösterileri oyuncuları şampiyonanın havasına iyice sokmuş durumda.

Öyle ya da böyle, biz basın mensuplarının gazete sütunlarına ve televizyon ekranlarına yansıtmadığı bir görüşü de var. İyimser konuşanına rastladığımı söylemek eyyamcılık olur. Euro 2004'te kendi evinde final oynayan Portekiz'i yenmemizin çok zor olduğunu, İsviçre'nin İstanbul arenasında yaşadıklarının hesabını keseceğini, işini bitirmiş Çeklerden alacağımız bir puanla döneceğimizi söyleyenler hiç de az değil. Benim fikrimi sorarsanız, fazla ümitli olmadığımı söylemekle yetinmek isterim.

Karamsar bir tablo çizdiğimin farkındayım. Son finalistle işimiz hiç de kolay değil. Tribüne oynayp, yabana atılacak takım değiliz diyerek şimdilik noktayı koyalım. Hayırlısı...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Portekiz geleneği bozmadı...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.06.08*

Türkiye, bu tür organizasyonların içinde hep olmalı. 2002'de yaşadığımız o güzelliklerin ardından gelen iki organizasyondaki yokluğumuz hem biz basın mensupları hem de Türk futbolu adına bir hüsrandı.

Tabii ki güzel ülkem her insanı gibi ben de haziran sonuna kadar ay-yıldızımın İsviçre-Avusturya organizasyonunda dalgalanmasını isterim. Fakat inanın isterlerse şu gruptaki 3 maçı oynayp dönsünler, buraya katılmaları bile hem Fatih Terim'in, hem oyuncuların hem de buraya gelmemizde büyük emeği olan eski başkan Haluk Ulusoy'un alkışlanması için yeter de artar bile. Bu, o zaman elenelim de dönelim demek değil tabii ki. Daha açılış maçında ev sahibi İsviçre hem maçı hem de etkili oyuncusunu (Frei) kaybetti. Biz ise Portekiz gibi bir devin karşısında umut arıyoruz. Son 3 maçımızda golümüzün bile olmadığı, 2004'ün finalist takımı Portekiz'i nasıl devirebilirizin planlarındayız. Portekiz'in nüfusu neki demeyin, sanki futbolun beşiği. Avrupa'nın en kaliteli liglerindeki baş döndüren isimler Portekizli. Simao, Ronaldo, Deco bunlardan sadece üçü. Carvalho, bize golü atan Pepe, Nuno Gomes, yedeklerdeki Nani, Quaresma'yı ise söylemeye gerek yok.

Bir turnuvaya iyi başlamak her teknik adamın hayali ve en büyük arzusu. İlk yarıyı rakibin baskılı oyunu ve bir topu da direktten dönmesine rağmen gol yemeden atlatmak bizi ümitlendirdi. Aslında iyi oynadığımız söylenemezdi. Futbol adına ortaya hiçbir şey koyamadık. Tuncay, tecrübesine rağmen silik, isteksiz; biraz daha ileriye gidecek olursak umursamazdı. Fakat nedendir bilinmez Fatih Terim, onu 90 dakikada oyunda tuttu. Gerekçesi sanırım Premier Lig'de oynuyor olmasıydı. Hamit'in ondan geri kalır tarafı yok. Amaç orta sahayı kalabalık tutmak, Nuno Gomes ve Ronaldo ikilisine gidecek topların yollarını tıkamaktı ama bunu istediğimiz gibi yapamadık. Oyun kurmak, pas yapmak, kısa adamlardan kurulu olduğumuz için yerden sert paslarla gitmek bir tarafa ayağımızda topu bile tutamadık. Bu da Portekiz'in işini kolaylaştırdı. Defansını da, orta sahasını da iyi organize eden Scolari'nin talebeleri, forvette istekli, gol için ne gerekiyorsa yaptılar ama direklerle takıldılar. Skorun 2-0 olması bizim şansımız, Portekiz'in ise şanssızlığıydı.

Biz ilk yarıda da, ikinci yarıda da bir şeyler yapmaktan çok yaptırmamanın peşinde olunca Portekiz, usta ayaklarıyla boş alanlara taşıdığı topları iyi kullandı. Eğer şansları da yanlarında olsa yani direktten dönen 3 topları gol olsa farklı bir skorla turnuva startı vermek zorunda kalacaktık. Tuncay, defansın arasında kaybolan ve istediği topları bir türlü alamayan Nihat, Mevlüt, bırakın fırsat kaçırmayı pozisyon bile bulamadılar. Nöbetçi golcümüz Semih'in oyuna girmesi de işe yaramadı. Portekiz geleneği yine bozulmadı, gol atamadık ve kaybettik. Şimdi iki kaybedenin Basel'deki mücadelesine gözler çevrildi. Bizim için de ev sahibi İsviçre'nin de ya devam ya tamam maçı. İşimiz zor, bunu şimdiden söyleyelim.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Ayağına sağlık Arda...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.06.12*

BASEL - Euro2008 gruplarının 2. maçları başladı. İsviçre-Türkiye maçı da dahil 10 karşılaşmayı geride bıraktık, turnuvanın en kötü futbol oynayan iki takımı, iki komşu.

Yani Türkiye ve Yunanistan. Yenilip de alkış alan mağlupları görünce üzülmemek elde değil. Portekiz maçı kaybedildi. Sanki dünya başımıza yıkıldı. 2000'deki çeyrek finalde de İtalya'ya yenilmiş aynı krizi yaşamıştık. Haddi aşanları kınıyorum, ama eleştiriye tahammülü olmayan teknik ekip ve oyuncu kadrosu ile ne yapacağız bilmiyorum. Fatih Terim'in resmi basın toplantısına bile taşıdığı, "Anası olmayanlar, futbolu bilmeyenler bile konuşuyor. Milli analara ne diyelim, saygımız var.." cümlesi maça hiç konsantre olmadığının, kin ve nefret üzerinden basına karşı takımı motive ettiğinin açık işaretiydi. Burada 'futbolu kim biliyor'u tartışacak değilim. 12 kuralla oynanan basit bir oyunu 5 bilinmeyenli denklem haline getirmenin de bir manası yok deyip bu konuyu kapatalım. Çünkü gerek İsviçre basınının bazı bölümünde gerekse Türk basınında 2005 yılındaki İsviçre maçı hep gündemde tutuldu. İsviçre ayağını Köbi Kunh çok iyi oynadı. Blick Gazetesi başta olmak üzere 'Türk kebabı' motivasyonu ve sahaya sürdüğü Gökhan, Hakan ve Eren, neredeyse hepimizin ipini çekiyordu. Biz bu tür maçları iyi oynarız, evet özellikle ikinci yarıda bunu iyi yaptık. İsviçre'yi hem de o ağır zemine rağmen durdurup, istediğimizi aldık. Fakat, bunda Fatih Terim'in yanlışıdan dönmesi de etkili oldu. Semih'in oyuna girmesi, Nihat'ın rahatlama işimizi kolaylaştırdı. Kazandık ama yanlışlar da yok değildi. Portekiz maçının en kötüsü Tuncay yine sahada, neyin sakatlığı olduğu bir muamma olan Emre Belözoğlu'nun yerine görev yapan Tümer ise yürüyordu. Zaten ona da 45 dakika dayanabildi. Tümer deyince, ben bu arkadaşın son olaylardan sonra Milli Takım formasını giymesini hazmedemiyorum. Yeri değil ama, Yunanistan'a transfer nedenini sağır sultan bile duydu. Aynı mantıkla Hakan Şükür, Okan, Emre Belözoğlu, Hakan Ünsal ya da Arif Erdem hareket etse bugün yazılacakları sanırım sağduyu sahibi herkes tahmin edebilir. Tamam Tümer, eleme maçlarında yararlı olmuş olabilir, fakat Yunanistan'da Larissa'da ne yaptı Allah aşkına? Çok iyi bir sezon geçiren Mehmet



Topal neden kenarda oturur? İkinci yarıda takıma katkısını gördük. İsviçre maçında haybiyeden giden bir ilk yarı yaşadık. Nihat'ı bitirmenin başka bir yolu olmalı. Defansta 4 devin kucağına atılan golcümüz boğuşuyor, çabalyor ama hem yalnız hem fizik olarak zayıf. Semih'in girişiyle, Nihat'ın verimliliği arttı. Hocam bunları deneyerek öğrenecek acemilikte değilsin. Hiç değilse Çek maçında bu inadından vazgeç. Bu maçta galibiyet çok iyi oldu, hele grubun diğer maçı da senin istediğin gibi bitmişken alınan 3 puan takımın üzerindeki baskıyı ve stresi de kaldırdı. Semih'in altın kafası, Arda'nın akıl dolu plasesi yüreğimize su serpti. Şimdi umudumuz Çekler. Çeyrek final yakın gibi gözüküyor. Olur mu? İmkansız değil aman dikkat...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Terim macera aramazsa Çeklerin işi zor...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.06.15*

Türk Milli Takımı bugün futbolumuz adına önemli bir maça çıkacak. Eğer Fatih Terim, yanlışında ısrar etmez ve İsviçre maçının ikinci yarısındaki kadroyu sahaya sürerse Çekler'in ipini çeker çeyrek finale adımızı yazdırırız.

Müdavimlerimiz bilir, maç öncesi yazı yazmak adetimiz değildir. Futbolcularla yaşayan, onları bizlerden çok daha iyi tanıyan ve başarılı olmayı istemenin ötesinde kariyeri için zorunda olan bir teknik adama - ki bu teknik adam Fatih Terim'se orda iyice duracaksın, kendileri ders almaz ders verir çünkü - Ahmet'i değil Mehmet'i oynat, A sistemi ile değil B sistemi ile oyna demeyi saygısızlık olarak görüyorum. O yüzden hem sevgili hocam Terim, hem de gruptan çıkıp çeyrek finale adlarını yazdırdıklarında neler kazanacaklarını çok iyi bilen futbolculara yol gösterecek değiliz.

Biz İsviçre galibiyeti ve özellikle de o maçın ikinci yarısındaki kadroyu da ortaya konulan futbolu da beğendik. Bizi mutlu ettiniz. Portekiz maçından sonra üzdüğünüz milli anneleri de sevindirdiniz, anası olmayan, futbolu bilmeden yorum yapanları da. Sonra Avrupa'nın futbolseverlerini, İslam dünyasının takımı olarak mücadele eden -bunu Cenevre'de Cuma namazından sonra Arap, ortaasyalı, Afrikalı Türk dostları söyledi- Ay-yıldızımızı, Arda'mızı, Emrelerimizi, Servet'imizi, Nihat, Semih, Aurelio ve Topal'ımızı, ilk iki maçta klasına yakışmayan bir oyun ortaya koysa da Tuncay'ımızı, Hamit'imizi mahrum bırakmaya hakkınız yok.

Çek maçı için bizim söyleyeceklerimiz bu kadar, bundan sonrasını yüreği alacakları prim için değil, Ay-yıldız için çarpanlar söyleyeceklerdir. Hem de öyle bir söyleyeceklerki, grup maçlarını oynarız, gruptan çıkma işini garantileyen Çeklerin formalite maçından da bir puan alır döneriz diyenleri bile utandıracaklar.

Gelelim İsviçre maçı öncesine, Blick gazetesine ve bizim basınımıza. Önce şunu açık yüreklilikle söylemek gerek, helal olsun! Blick'e gündemi belirleme işini iyi kıvırdı. Ana-babası Tuncelili olan dünya tatlısı bir genç olan Eren Derdiyok'un ağzından, 'Ben kürt kökenliyim, onun için Türk Milli Takımı'nın formasını giymek istemedim' yalanını atarak hem Tuncelileri hem de kabilemizi üzdü. Oysa bu haberin kocaman bir yalan olduğunu, Türkiye maçı sonrasında Eren, çok güzel Türkçesiyle üstüne basa basa anlattı. Maç günü çıkan nüshasında ise Terim'i döner, Hakan Yakın'ı ise dönerci ustası yaptı. İşte o zaman Türk basını yaygarayı kopardı. Aslında bu durum Hindi esprisinden daha güzeldi. Sonra siz değil misiniz? Beyler gelen her turiste şiş kebab, rakı muhabbeti çeken. Döner ve dönerci esprisi neden sizi kızdırdı bu kadar.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Rüyada değilim, bu gerçek öyle mi?

---

CENEVRE- Bu Çekler bize yıllarca çektirdi; ama onları öyle bir maçta devirmeliydik ki bunu bir daha yıllarca unutamasınlar. O fırsat gelmişti. Dün gece oynadığımız bir grup maçı değil, Arda'nın da dediği gibi 4. tur maçıydı. Kazandığımızda çeyrek finaldeydik, bu da hem bize hem de Türk futboluna çok büyük katkı demekti.

Takımımızın çeyrek finale kalması ilk değildi. Mustafa Denizli hocamla euro2000'de bunu başarmıştık. Burda Çeklerin hesabını kessek, yolumuz Viyana olacaktı. Rakip ise Hırvatistan ve geçilmeyecek bir dev değildi. Aynen öyle oldu, hem de 2-0 geriye düştüğümüz maçta bunu başardık. Bu yetmezmiş gibi bir de son 3-4 dakikayı hem 10 kişi hem de kalecisiz oynadık.

Aslında maçtan bir gün önce İsviçre'deki mütevazı işadamlarımızdan biri olan Ahmet Yakup Öрге ve cevval elemanı Mustafa Acar'ın Milli Takımlar Sorumlusu Levent Kızıl ve Türk basın mensuplarına verdiği yemekte, Kızıl, Fatih Terim ve talebelerini yere göğe sığdıramamış, onların başarısı üzerinden kimse kendine paye çıkarmasın demişti; ama Terim ve talebeleri dün gece özellikle ilk yarıda ortaya hiçbir şey koyamadılar. Biz Türk basın mensupları olarak belki böylesine önemli bir maça takımı hazırlayamadık, eleştiriler yaptık. Futbolu bilemesek de, ileri geri yazıp konuştuk, dönünce de Fatih hoca bize bunun hesabını soracaktı. Bırakın sorsun, inanın hiç umurumda değil. Hesaba çekilmeyi bırakın dün geceki sevinçten sonra içerde yatmaya bile razıyım.

Çünkü Fatih'in aslanları Viyana kapılarına dayandı. Hırvatistan'a rakip oldu, şimdi artık Hırvatlar düşünsün. Çünkü, Levent Kızıl, kesinlikle Hırvatistan'ı eleyeceğimizi, Almanya ile de yarı finali oynayıp Hollanda'ya rakip olacağımızı söylemişti. Biz de buna inanmıştık, haksız da değilmiş.

Tabii futbol saha dışında konuşulduğu gibi saha içinde de kolay olsa hayal gücü yüksek olan teknik adam ve yöneticiler hep dünya ve Avrupa şampiyonu olur. Futbol yürek işi, cesaret işi, Fatih Terim ve aslanları bunu dün bir kez daha tüm dünyaya da Çeklere de gösterdiler. Bize hep ters gelen, yüzümüzün bir türlü gülmediği maçları unutturacak bir zafer gecesi yaşadık. Bu Türklerin ne yapacağı belli olmaz diyenler, çünkü Çek maçından sonra bu düşüncelerini iyice pekiştireceklerdir.

Maç mı? Ne olur bir şey sormayın. Fatih Terim istemeyerek de olsa elindeki en doğru kadroyu sahaya sürdü. Belki sağlam olsa Tümer oynayacaktı, Gökhan Zan oynayacaktı; ama elindeki en ideal kadro sahadaydı. Onlar da ne yapılması gerektiğini mücadeleleriyle ortaya koydular. Arda'mızı, Nihat, Mehmet Topal, Mehmet Aurelio'muzu mahrum bırakmayın, demiştik. Dün gece Cenevre'de bir yıldız gibi parladılar. Hele Servet, Nihat, Arda, Sabri her biri birer ateş topu. Çeklerin ipini çekip evlerine gönderdiler.

Evet artık Viyana'dayız. Teşekkürler Terim, teşekkürler onun aslan yürekli yiğitleri, unutulmayacak bir zaferle Viyana'ya bizi taşıdınız. Yüreğinize, ayağınıza sağlık...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Tarihî bir dönemeçteyiz; ama...

---

VİYANA - Euro 2008'de çeyrek finalin ilk maçı bugün oynanıyor. Türkiye, önce Avrupa'nın son 14, şimdi de son 8 takımı arasında. Son 16 takım diyenlerinizi duyar gibiyim, kimse kusura bakmasın ne Avusturya ne de İsviçre

ev sahibi olmasa bu futbol kapasiteleriyle kesinlikle finallerde olamazlardı.

Neyse konumuz bu değil biz meselenin bizi ilgilendiren yönüne dönelim. Türkiye futbol tarihinin en önemli maçının arefesinde, fakat yine yan yollarda oyalanıyor. İlk günden beri acizane söylemeye çalışıyoruz. 'Türk futbolu bu tür organizasyonların içinde hep olmalı. Çünkü hem oyuncusunun, hem gazetecisinin hem de teknik heyet ve yöneticisinin öğrenmesi gereken çok şey var.' diye. Başkan Hasan Doğan ve ekibinin Allah var bir falsosunu görmedik. Haluk Ulusoy döneminden bildiğimiz başkan-futbolcu diyalog sıcaklığı yok. Ama hem başkan Doğan hem de milli takımlar sorumlusu Levent Kızıl, takımı rahat ettirme adına ne gerekiyorsa onu yapıyorlar.

Fakat nedendir bilinmez ülkemizin en tecrübeli ve aynı zamanda da kariyerli teknik adamı olarak gösterilen -Şenol Güneş hocamı ve dünya üçüncülüğünü unutmış değiliz- Fatih Terim'in yan yollarda oyalanması, basında hedef adam gösterilmesine üzülüyorum.

Doğrudur, bazı kalemler ölçüyü kaçırıyor. Bunların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Hele Terim'i çıplak gözle bir kere bile görmeyen, elini dahi sıkmayan, basından ve özellikle de TV'den gördükleriyle yorumlayıp, 'Terim'den nefret etmemin 8 nedeni'ni kaleme alacak kadar insanları çileden çıkaran yaklaşım nedir acaba? Bunda tek sorumlu Terim mi? Yoksa hasbelkader bir köşesi olan ve eline kalem verilen bazı aymazlar mı? Bu konu da çok su götürür.

Daha önce de söyledik ya. Bu tür organizasyonlarda bulunmamız gerek, çünkü öğrenecek çok şeyimiz var diye. İşte bu da onlardan biri. Terim de, Terim'i hedef haline getiren, oyuncularımızın o teslim olmayan ruhunu görmeyip, yanlışlara rağmen ayakta kalmayı, kazanmayı bilenlere sırt çevirmek haksızlık değil mi?

Evet, Euro 2000'de Portekiz'e yapamadığımızı şimdi Hırvatlara yapma şansımız var. Bu imkanı iyi değerlendirelim. Yanlış yollarda gezinmek, hesap sorma triplerine girmek, oyuncularımızın alın terini gölgede bırakacak, tavır, davranış ve söylemlerde bulunmak emeğe saygısızlık olur. Birilerinin mucizevi goller deyip işi tamamen şansa taşıması ne kadar yanlış ise teknik adamımız ile yorumcuların didişmesi de bu önemli maç öncesinde o kadar yanlış. Hiçbir şey yapmıyorsak susalım. Futbolcularımız gibi kenetlenin demiyorum, bu zaten mümkün değil. Ama ne olur yüreğini ortaya koyan, işin asıl sahiplerinin yaptıklarına kendi egolarımızı tatmin adına çelme takmayalım.

Birbirimizi yiyecek çok zamanımız olacak, hiç değilse maçların oynandığı şu 3-5 gün daha kin ve nefret kusan duygularımıza gem vuralım...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Hırvatların da sonu hazin oldu...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.06.21*

VIYANA - Euro96'da İngiltere'de tarihimizde ilk kez katıldığımız finallerdeki ilk maçımızda Hırvatistan'a 84. dakikada Alpay'ın hoşgörüsü Vlaovic'in plasesiyle yenilmiştik.

Bu Hırvatistan'dan aldığımız ilk mağlubiyetti. Gerçi biri özel (2-2) biri de Kırım Kupası (1-1) olmak üzere iki maçımızda da yenilmemiştik ama galibiyetimiz de yoktu. Alpay sonra rakibini düşürmediği için fair-play ödülü almıştı. Biz ise yıllarca tartışmıştık o pozisyonu.

İşte dün yine o Hırvatistan'a karşı bu defa grup maçı değil yarı finale çıkma maçı oynadık. 90 olmadı 120 yine olmadı penaltılarla yarı final vizesini aldık. O zaman bizim ilk 11'imizde Rüştü, Vedat, Ogün, Rahim, Alpay, Abdullah, Tugay, Sergen, Tolunay, Arif, Hakan Şükür varmış. Şimdi ise bu kadrodan sadece Rüştü var. Ama ne Rüştü, bir penaltı kurtardı ki her şeye değer. Doğru hatalı bir gol yedi, Semih imdadına yetişti, kurtardığı penaltı ile de kendini affettirdi. Aslında, Hırvatistan'ın grup maçlarında ortaya koyduğu mücadeleyi dün göremedik. Özellikle İsviçre ve Çek Cumhuriyeti maçlarındaki son yarım saatlik futbolumuz, duygu patlaması, hırs ve attığımız gollerle gelen galibiyetler Hırvatları gerçekten çok korkutmuş. Hani zaman zaman iyi çıkışlar yaptılar, bir topları da direktten döndü; ama onları kontrolümüz altına almasını bildik.

Bizim çıldırmamız, imkansız başarmamız için gol yememiz gerekiyordu, ilk yarıda olmadı, ikinci yarıda ise yediğin golün altında kalma korkusu vardı. Bu defa uzatmada golü yedik, iki dakika kalmıştı; ama olsun o da bize yeterdi. Semih'le işi penaltılara taşıdık. Önliberoda Mehmet Aurelio yoktu; ama Mehmet Topal tek başına da önemli işler yaptı. Hamit'in desteği orta sahamızı ayakta tutuyordu da Tuncay'ın katkısı ne ileriye ne de geriye oldu. Nihat ileride yine devlerin arasında tek başına oynarken, ona destek olması gereken ne Colin Kazım ne Tuncay ne de Arda istediklerini bir türlü yapamadı. Oyun kilitlendi, dakikalar tükendikçe heyecan da arttı. Aslında bizim dakikaların başladığı anda Semih de oyuna girdi. Artık bir şeyler olmalı, uyuyan dev uyanmalı, euro2008'in korkutan çılgınları bir şeyler yapmalı dedik. Fakat maçın normal süresi golsüz berabere tamamlandı, şahlanışımızı gerçekleştiremedik. Meğerse uzatmanın son dakikasına ve penaltılara saklamışız.

Uzatmalar başladı, bizim de şovumuz. Oyunu biz oynuyorduk, net pozisyonumuz yoktu ama Hırvatistan'a da pozisyon vermiyorduk. Atılacak bir gol her şeyin sonu olabilirdi. İlk uzatmalar bitti. Bu kez şahlanışımızı uzatmanın ikinci yarısına sakladık diye konuşuyorduk yanımızdaki meslektaşlarımızla. Fakat olmadı. Ama Türkiye, dualılar ülkesiydi. Hırvatların hocası Biliç, biz ülkemizi ve Tanrı'mızı seviyoruz demişti; ama biz de seviyorduk. Sahada yüreğini ortaya koyanlar da. Hele ATİB Camii'nde cuma namazında dualarla uğurlanmaları bizi iyice ümitlendirmişti. Evet Türkiye, Hırvatistan'ı da geride bıraktı. Penaltılarla yarı finale kaldı. Arda, Semih ve Hamit ağırları havalandırınca Modriç ve Rakitić kaçırdığı için biz yarı finaldeydik. Şimdi Basel'e gideceğiz. Sıkı dur Almanya, senin de sonunu iyi görmüyorum...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Başarı balına gelmez, emek gerek emek...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.06.23*

Milli Takım'ımızın yarı finali tartışılıyor şimdi. Herkes bir yerinden tutup kendine göre bir anlam yükleyerek, yapılan işi anlatmaya çalışıyor.

Ben kim neye benzetiyor, neyle ilişkilendirip bir yorum getirmeye çalışıyoru anlatmayacağım size. Benim için iki önemli unsur var Milli Takım'ımızın başarısında, biri inanarak çalışmak, diğeri de Allah'ın bu millete bahşettiği bir lütuf.

Aslında farklı görüşler öne sürerek bir farklılık arayanlara da kızıyor değilim. Ancak, döneminde küçük maçların büyük yıldızı olan Sergen Yalçın'ın açıklaması çok tuhaf. 'Bunlar bu balla finale de kalırlar, kupayı da alırlar' demiş çiçeği burnundaki yeni yorumcumuz. Tam Sergen tarzı bir yorum. Bunu söylemek için bilmem hangi kanaldan, ne kadar para almaya gerek yok. Sokaktaki adam da söylüyor bunu. Madem öyle sen de Chelsea'ye

deplasmanda attığın golleri yeteneğin ve ustalığınla değil balınla attın derler adama. O sol ayağından çıkan şutlar ve frikiklerden gelen goller de demek ki balınaymış. Bu yorum düpedüz emeğe saygısızlık, kıskançlık, hazımsızlık, aymazlık ne dersiniz deyin. Bunu bırakın sahada terinin son damlasına kadar savaşıyan oyuncuların hak etmesini, ne Fatih Terim ne de Milli Takım'a emek veren bir yardımcı hak etmiyor. Ben, Sergen işte canım, laf ola beri gele deyip geçerim; ama bu zaferlerin mimarları bunu sanırım bir kenara yazacaklardır.

Aslında başarımızın sırrını en iyi Hırvatların hocası Biliç anlattı. 'Bu Türklerde farklı bir şeyler var. Yıkılmıyorlar, pes etmiyorlar, vazgeçmiyorlar.' Milli Takım'ımızın bu durumu, yapılan yakıştırmalar ve söylenmek istenmeyen gizemli cümle, bana yıllar öncesini ve rahmetli Barış Manço'yu hatırlattı. O zaman TRT'de program yapan Barış ağabeyimiz, tam ortasından boyuna kesilen bir ağacın içinde hem de Arap harfleriyle 'Bismillahirrahmanirrahim' yazısını uzman! diye ekrana çıkarılmış iki isimle yorumluyorlar. Bu iki uzmanımız, önlerinde duran bir gerçeği, söylenmesi gereken 'Bu İlahi bir olay, bilimsel olarak izahı mümkün değil. Allah'ın biz insanlara isterse neler yapacağını gösterdiği bir işaret' cümlesini söylememek için bin dereden su getirdiler. Sonunda Barış Manço dayanamadı ve, "Niye bu kadar kendinizi zorluyorsunuz. Bu Allah'ın işi deyip hem kendinizi hem de izleyenleri rahatlatırsanız" deyiverdi.

İşte A Milli Takım'ımızın geldiği yarı finalin hikâyesi de böyle. Gruptaki Norveç'i deplasmanda yenmemiz de, geriye düştüğümüz İsviçre, Çek Cumhuriyeti ve Hırvatistan maçlarını öyle ya da böyle kazanarak gruptan çıkıp turu geçmemiz de futbol argümanlarıyla anlatılacak gibi değil. Başka çareler üretmeye çalışmak, farklı izah yolları aramak, kendimizi zorlamaktan başka bir mana ifade etmez. Çek maçı öncesinde Cenevre'deki Arapların camisinde oyuncularımıza, her türlü ırktan Müslüman'ın, 'Sanmayın ki siz sadece Türkiye için oynuyorsunuz. Bu turnuvadaki tek İslam ülkesi takımısınız, tüm Müslümanlar için mücadele ediyorsunuz. Bunu unutmayın, dualarımız sizinle' derken, Hırvatistan maçının oynandığı gün ATİB Diyanet Camii'ndeki gurbetçilerimizin yine alkış ve dualarla uğurladığı millilerimizin başarısı Allah'ın bir lütfu. Tabii ki sadece bunu söylemek, Allah'a sığınıp yan gelip yatmak doğru değil. Çalışmak, sonra da istemek gerek. Fatih Terim ve ekibi çalışıyor, buna şahidiz, Yaratıcı da başarıyı veriyor. Şimdi sırada Almanya maçı var. Biz çalışalım, dualı ağızlar dualarını eksik etmesin, yine sonunda zafer bizim olacaktır. Başarı bal ile gelmez, emek gerek emek...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Alkışlarla elenmek daha zor geldi

H. İbrahim Ekiz 2008.06.26

**BASEL** - Fatih Terim ve aslanları, bu turnuvanın herkes tarafından takdir edilen ekibi oldu.

Daha ilk maçta Portekiz'e 2-0 kaybettiğimiz maçın ardından herkes 'Fatih Terim yine sıfır gol sıfır puanla dönecek' derken bugün Almanya karşısında hem de futbol dersi vererek final vizesi aradık, elendik; fakat hiç önemi yok. Alkışlarla elenmek zor gelse de tebrikleri hak ettiniz.

Şimdi önemli bir turnuvanın sıcaklığını yaşıyoruz. Genç, yıkılmayan ve pes etmeyen cengaverlerin neyi başardığının yaşanan hengamede farkında değiliz. Geriye düştük, eleştirdik, futbolumuzu beğenmedik, teknik adamımızın tavrını eleştirdik; ama dün gece Almanya karşısında ortaya koyduğumuz futbol yenilip turnuvaya veda etsek de, finali kaçırsak da alkışlanacak cinstendi. Türkiye'de futbol oynanıyordu, dünya ve Avrupa şampiyonluklarını defalarca yaşamış, finaller, yarı finaller oynamış Almanya karşısında herkes bizim ezileceğimizi söylüyordu. İşte belki de turnuvanın en iyi maçlarından birini çıkarmamıza rağmen veda ettik.

Aslında arkasına sığınılacak birçok mazeret vardı. Ne Terim ne de oyuncular bundan hiç şikayet etmedi. Takım olarak burada olduklarını, futbol oynayacak 11'leri olduğunu gösterdiler. Elendiler, ancak Almanya taraftarından da alkış aldılar. Özellikle ilk yarıda ortaya konulan futbol, ikinci yarıdaki direncimiz, rakip öne geçmesine rağmen Sabri-Semih organizasyonunda bulduğumuz beraberlik golü gerçekten ayakta alkışlanacak cinstendi.

Hep geri düştüğümüz maçları kazandık. Yıkılmadık, kimi hacıyatmaz, kimi pes etmez dedi ama sahada mücadele eden Ay-Yıldızlı aslanlar gereğini hep yerine getirdi. Bir ilki başarmak için çıktıkları Almanya karşısında inanın ekol, disiplin, sistem demedi, şaşkına çevirdi. Ballack, Schweinsteiger, Podolski hepsini kilitledik. Top yaptırmadık. İstatistikleri görünce kaybettiğimize bir kat daha fazla üzüldüm. Kaleye attığımız şut, kaleyi bulan şut hep Almanya'nın iki katı. Direkten dönen toplarımız, direği sıyrıp dışarıya çıkan toplar.

Tabii bunların hepsi unutulacak, Rüştü'nün yediği hatalı gol, Colin Kazım'ın sakatlanmasına rağmen Almanların yakışık almayan oyunu devam ettirileri ve yediğimiz gol. Hepsi bir tarafa, Hamit'in, Ayhan'ın, hele komik bir şekilde maçın adamı seçilen Lahm'ı perişan eden Sabri'nin, Mehmet Topal'ın mücadelesini hiç kimse unutmayacak.

Evet, 2004 ve 2006'dan sonra katıldığımız bir büyük organizasyonda finalin kapısından döndük. Üzüldük mü, tabii ki. Hele Fatih Terim'in manevi evladı Tümer'in akıl almaz frikik atışını Hamit'e bırakmayışını izleyip kahrolarak üzüldük. Manevi babasından fırçayı yedi, ama neye yarar.

Artık her şey geride kaldı, bize bu mutluluğu yaşatanlara teşekkürler...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Kabrin nur, mekânın cennet olsun Hasan abi...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.07.16*

İnsanın yutkunup da sözcüklerin boğazına düğümlendiği, bir şeyler ifade edemediği andır ölüm ve ölenle ilgili bir şeyler söylemek ya da yazmak.

Avrupa Şampiyonası'nda biz şanslı 70-80 gazeteci olarak çok yakınlaştığımız Sevgili Hasan Başkanla. Kısa süre önce tanımamıza rağmen hepimizin Hasan abisi olan Hasan Doğan'ı, toprağa vermemizin üzerinden 10 gün geçti. Ama acısı hâlâ yüreğimizde.

Finaller sonrasında Başkan Hasan Doğan ve ekibine bir teşekkür yazısına hazırlanırken, aldığımız bir son dakika haberiyle herkes gibi biz de yıkıldık. Yeni tanıdığımız, kardeşi Hüseyin Doğan'ın, 'Allah abimi 143 günde tüm Türkiye'ye tanıttı, sevdirdi, ondan sonra da yanına aldı.' dediği gibi, sevilen birine ölüm yazısı yazmak ne kadar da zormuş. İnanın bu satırları defalarca değiştirdim. Euro 2008 süresince Hasan Doğan'la birlikte olmanın ve yaşadıklarımızın bende bıraktığı duyguyu ve gelecekle ilgili planlarını hatırladıkça satırlarım kifayetsiz, duygularım aciz, düşüncelerim yetersiz kaldı. Üzerinden 10 gün geçmesine rağmen sanki Hasan Doğan'ı kaybetmemişiz gibi geliyor.

Cenevre'deki Arapların camiinde hemen hemen tamamı yabancı cemaatin oyuncularımıza ve Başkan Doğan'a, 'Siz sadece Türkiye için değil, İslam âlemi için de mücadele ediyorsunuz. Dualarımız sizinle, bizi sevindirir.'

cümlesi geldi aklıma. Bir de merhumun cenaze töreni, sonrasındaki yaşananlar ve söylenenler. Dünyanın dört bir yanından gelen taziye mesajları.

'Çoğunluğu, kaypak, menfaatçi, ikiyüzlü futbol ailesine zaten fazla biriydi' diyenler de vardı. Geç bulduk, erken kaybettik diyenler de. Hasan Doğan böylesi bir camiaya yeni katıldı, fakat büyük bir teveccüh gördü. Kısa sürede olsa da yaptıkları ve yapacaklarının işareti, güven ortamı, güvenilir bir insan olması bu teveccühün nedeniydi. Şimdi artık yok, fakat gün geçtikçe değerinin daha çok anlaşılmasına ve aranan bir isim olacağına inandığımı da söylemeliyim.

Euro 2008'i takip ederken yaşananları herkes biliyor. Sadece Türkiye değil, dünya şahit oldu Türkiye'nin yaptıklarına, yaşattıklarına. O başarının arkasında duran, sıcak, samimi, sevecen, iyi bir aile babası, sevimli bir başkan yani Hasan Doğan vardı. Türk futbolunun yüksek çitasını daha da yükseltme sözü vermiş, işe de sıkı başlamış bir başkandı Hasan Doğan. Yeri biraz zor doldurulacak bir başkan. Evet Hasan Doğan daha yeniydi. 143 gün önce o koltuğa oturmuştu. Yıpranmamıştı. Ama inanın göreve gelişinin üzerinden yıllar geçse de Hasan Doğan için yine bugün konuşulanlar dile getirilecekti.

Başkanın kalp krizi geçirdiği ve vefatını duyduğum ilk anda Euro 2008'de yaşadıklarımız geldi aklıma ve bir film şeridi gibi gözümün önünden geçip gitti. Mütevazı kişiliği ile biz basın mensuplarını kırmamak için yaptıkları. Dua istiyordu Ay-Yıldızın sevenlerinden. Türkiye'nin başarısı için.

Evet sevgili başkan, geride yüz binlerce gözü yaşlı insan, dualar eden milyonlar bıraktın. Ne mutlu sana, sabırlar diliyorum Doğan ailesine. Onlar sizi arayacak, ama inanın futbol ailesi sizi çok daha fazla arayacak, Hasan abi. Kabrin nur, mekânın cennet olsun...

---

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Prosedür hızlandırılmalı...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.07.21*

Futbolda beylik bir söz vardır: Dün yok, bugün ve yarın var. Birçok usta kalem dile getirdi.

2002'de gelen dünya 3.lüğü sonrasında, ne oldum delisi olup, oturup durum değerlendirmesi yapmadığımız için 2 önemli organizasyonda yer alamadık. 2004 Avrupa ve 2006 Dünya Kupası finallerine gidemememiz, plansızlığımızın Türk futboluna ödettiği ağır faturaydı.

Şimdi ise 2008'de elde ettiğimiz Avrupa 3.lüğü ve oynadığımız yarı finalin şokunu yaşıyoruz. Buna bir de ani bir kalp krizi sonucu kaybettiğimiz federasyon başkanı sevgili Hasan Doğan'ın ölümü eklenince yaşanan şok hepten şirazedene çıktı. Mahmut Özgener başkanlığında gidilecek olağanüstü genel kurul sonucunda yeni seçilecek başkanı bekliyoruz. Gerek Hasan Doğan'a gösterilen saygı, gerekse işlemesi gereken prosedür Türkiye'nin ve Türk futbolunun aleyhine zamanı tüketiyor. Bunun da faturasının ağır olması korkutuyor beni.

Hiçbir pazarlık yapmadan, tüm yetkiyi merhum Hasan Doğan'a veren Teknik Direktör Fatih Terim'in durumu da, henüz belli olmayan federasyon başkanının durumu gibi bizim için bir bilmece. Gelecek yeni başkan acaba



Hasan Doğan'ın vizyonunu, plan ve projelerini taşıyabilecek mi? Fatih Terim'e Hasan Doğan'ın verdiği desteği verebilecek mi? Gelecek yeni başkan, 'En mutlu günümüzde elde edilen başarının coşkusu bile yaşatmadan, ben istifa ediyorum' diyen Fatih Terim'le çalışmak istemezse. Ya da Fatih Terim, 'zaten ben anlaşılmayı Hasan Doğan'la yapmıştım. Yurtdışından isteyen takımlar da var. Yeni başkanın önünü de açmak gerek' diyerek istifa ederse.

Kısacası akla gelen yığınla olumsuzluk var. Onun için prosedür hızlandırılmalı, çünkü Türk futbolunun önünde çok önemli müsabakalar var. Yeni sezonun başlamasına günler kaldı. Avrupa kupalarında mücadele edecek temsilcilerimizi zorlu rakipler bekliyor. Bütün bunların ötesinde 2010'da yapılacak Dünya Kupası'na katılma planları yapan Milli Takımı'mızı eylül (6 Eylül Ermenistan (D), 10 Eylül Belçika) ve ekim (11 Ekim Bosna-Hersek, 15 Ekim Estonya (D)) aylarında çok önemli 4 karşılaşma bekliyor. Kayıpsız geçmemiz gereken bu maçlarda alacağımız mağlubiyetler 28 Mart ve 1 Nisan'da peş peşe oynayacağımız iki İspanya maçına da yansıtacağı için çabuk davranmalıyız.

Çabuk davranması gereken bir diğer kurum da G.Saray. Adnan Polat, liseli olamamanın verdiği eziklik yüzünden elindeki en büyük değeri kaybetti. Hakan Şükür'ün arkasında duramadı. Juventus'a transferinde Faruk Süren'le ters düşen Hakan Şükür veto yemiş, Ali Lukunku, Christian gibi adı bile duyulmamış, şimdi ise nerede oldukları bilinmeyen adamlara verilen milyon dolarlar ziyan edilmişti.

Transfer yönetimin işi, ben şunu alın bunu almayın diyecek değilim. Sadece şunu söyleyeceğim. G.Saray, Şampiyonlar Ligi'ne kalabilmek için 3. ön eleme turunda ikinci kategori takım olduğundan devlerle oynayacak. Büyük risk alarak G.Saray'a gelen Skibbe de Şampiyonlar Ligi'ne kalarak ayakbastı ve kazanacağı maçlardan alacağı 7-8 milyon Euro'yu hayal eden yönetim de büyük bir şok yaşayabilir. Şampiyonlar Ligi'ne kalamayan, bu moral bozukluğu ile UEFA'dan da elenebilecek bir G.Saray'ı ve yönetimini büyük tehlikelerin beklediğini bilmelerini isterim.

İşin özü şu; başta Bakan Murat Başesgioğlu olmak üzere futbolun söz sahipleri federasyon başkanını belirlemek, G.Saray ise almayı düşündüğü oyuncular için çabuk karar vermek zorunda. Yoksa işler hiç de istenilen gibi olmayabilir...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Maceraya gerek yok...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.07.25*

Futbolda yeni sezonun startı, ne takımların transfer çalışmalarıyla ne de yapılan hazırlık kampları ve maçlarla verilir. Bana göre yeni sezonun geldiğinin ilk resmi düdüğü fikstür çekilişidir.

O da çaldı, maç programları açıklandı. Fakat önümüzde büyük engeller var. Problem çok, belirsizlikler dizboyu; ama taşın altına elini sokacak isim de yok.

Bunları şunun için söylüyorum; takımlarımız çuvarlarla paraları döküp transferler yapıyorlar, teknik adamlar getiriyorlar, imzalar attırıp yenilir yutulur gibi gözükmeyen cinsten cümleler sarf ederek yeni sezondan beklentilerini sıralıyorlar. Tamam güzel, hiç kimsenin hayal dünyasına perde çekecek, gördüğü güzel rüyaların kâbusa dönüşmesini isteyecek değiliz. Fakat liglerin organizatörü olan Futbol Federasyonu başkanlığındaki

belirsizlik herkesi kara kara düşündürüyor. İşin doğrusunu söylemek gerekirse herkes başkanın ismini merak ediyor. Yönetim devam edecek başkan seçilecek. Her biri diğerinden kıymetli yönetim kurulu üyeleri var; ama işte ama...

İşler yürüyor, futbolun alt birimleri görevlerinin başında. Tahkim Kurulu, Disiplin Kurulu, Merkez Hakem Kurulu (MHK) çalışıyor. Hatta MHK işi öyle hızlı sürdürüyor ki, ortalık toz duman. Takdir ettiğim ve ekibiyle birlikte başarılı olacağına inandığım başkan Oğuz Sarvan, geçtiğimiz günlerde yaptığı konuşmada bu zamana kadar hiç de alışık olmadığımız sertlikte ve netlikte açıklamalar yaptı. Hele hakem seminerine çağırmadığı isimlerin çıkaracağı gürültü çok ses getirecek gibi. Peki yeni gelecek başkan MHK'da değişiklik yaparsa ne olacak?

Yönetim kurulu 19 Ağustos'ta sadece başkanlık seçimi için üyelerine genel kurul çağrısını yaptı. Mahmut Özgener ismi de ön plana çıkıyor. 1-2 istifanın gelme ihtimali yüksek olmasına rağmen belki seçilecek de. Sayın Bakan Murat Başesgioğlu da yeni başkanın yönetimin içinden seçilmesi gerektiğini söylüyor. Peki öyle mi olmalı? Bence olmamalı. Her biri diğerinden değerli bir yönetim kurulu var şu anda. Hepsi kendi işinde başarılı, güvenilir ve önemli insanlar. Fakat bu sıfatlar, futbolun başına geçmeleri için yeterli değil. Krizi yönetmede mahir insanımız zaten az, Hasan Doğan'ın yerini doldurabilecek kapasitede yönetim kurulu üyesi olmadığı için çıkacak en küçük tartışmada, sisli havayı seven futbolun cazgırları bu güzel insanları bitirirler.

Diyeceğim şu ki; sevgili başkan Hasan Doğan ve ekibi FIFA ve UEFA'nın ısrar ettiği futbolun anastatüsünü hazırlayıp genel kuruldan geçirdiler ve yasalaşması için Meclis'e gönderdiler. Hükümetimizin işi başından aşkın, AK Parti'nin durumu, başındaki davalar malum. Fakat FIFA ve UEFA bu anastatü için hoşgörölü davrandıysa bunu bizi sevdiği için değil, Şenes Erzik gibi bir duayenin sayesinde yaptı.

Türk futbolu zor bir dönemden geçiyor. Kavgı, koltuk sevdası ve tecrübesiz birinin, iyi niyetinden şüphem olmayan ancak tecrübe zaafı bulunan bir yönetim kuruluna başkanlık etmesi Türk futboluna da o koltuğa oturacak kişiye de hiçbir şey kazandırmaz. Türk futbolunun akıl bir isme ihtiyacı var. O isim de FIFA ve UEFA ile Türkiye arasında bir köprü vazifesi yapan Şenes Erzik'tir. Macera aramaya gerek yok. Türk futbolunun geleceği için herkesin bu isim etrafında toplanması gerekir...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Olimpiyatı yine güreş kurtaracak...

*H. İbrahim Ekiz 2008.08.13*

Pekin'de görkemli açılışın ve şovun ardından gerçekle yüz yüzeyiz. Tabii ki olimpiyatlarda yarışmak, en az madalya almak kadar önemli ve güzel. Olimpiyat denince akla gelen ilk isim olan merhum Cüneyt Koryürek'in, '8 kere gazeteci olarak takip etmektense bir kere Ay-Yıldızlı forma ile yarışmak isterdim.' dediği gibi, olimpiyatta yarışmak önemli. Fakat ülke Türkiye olunca ister istemez beklentiler de yüksek oluyor.

Olimpiyat, madalya ve coşku deyince tabii ki akla hep halter ve güreş geliyor. Bir judo, tekvando, bir boks sürprizini yaşasak da daha çok güreş yüzümüzü güldürüyor. Grekoromende mindere çıkan ilk isim Soner Sucu, Rus karşısında hiçbir varlık gösteremedi ve teknik üstünlükle rakibine boyun eğdi, ama bu bizi umutsuzluğa düşürmesin. Yarın Eroğlu ve Tüfenk'li Şeref'lerimiz boy gösterecek. Sonraki günde ise Nazmi Avluca, Mehmet Özal ve Rıza Kayaalp hünerlerini sergileyecek. Yani 7 sıkletin altısında mindere çıkacağız. Grekoromen deyince akla gelen ilk isim olan Hamza Yerlikaya'nın güreşi bırakmış olması bir eksiklik gibi gözükse de gerek yerine

mindere çıkacak olan Mehmet Özal, gerekse diğer güreşçilerimiz ülkemizin yüzünü güldürecek sonuçları alacaklardır. Şanslı kura, iyi motive olma gibi geleneksel cümlelerin yerine, çalışanın kazanacağına inandığımız bu yarıştan beklentimiz yüksek. Grekoromencilerin başarısı serbestçileri de tetikleyecek ve onlara moral olacaktır.

Serbest güreşçilerimiz ise 19 Ağustos'ta mindere çıkacaklar. Ulaştıkları Pekin'e alışmaya çalışıyorlar. Kilo ayarlamaları ve son rütuşların yapılacağı 19 Ağustos'a kadar işleri kolay değil. Hem grekoromendeki arkadaşlarına destek olacaklar hem de kendilerini maçlara hazırlayacaklar. Kimin planı bilmiyorum ama müsabakalardan yaklaşık 10 gün önce orada olmak, konsantrasyon açısından da, havayı koklayıp olimpiyatlara ısınma açısından da önemli. Tefik Odabaşı ve Aydın Polatçı dışındaki güreşçilerin ilk olimpiyat heyecanını yaşayacak olması, onların heyecanlarını yenmesi açısından da önemli.

Pekin'de minderdeki mücadele, tecrübelilerle gençlerin madalya savaşı olacak gibi. Ben, şansın bizden yana, kurların istediğimiz gibi olmasının madalyaların müjdecisi olacağı düşüncesinde olanlardan değilim. İyi hazırlandysak ki her türlü imkân seferber edildi, tarihimizde ilk kez güreşçiler bu kadar onore edilerek uğurlandı. Güreşçilerimizin gününde olup kendilerine güvenmeleri, beklenen başarıyı getirecektir. Olimpiyatlar seçilmişlerin madalya mücadelesidir, her zaman zor geçer. Sürprizlere karşı da hazırlıklı olmak gerekiyor.

Sonuçta şunu söylemek istiyorum. Halterde yaşadığımız Nurcan Taylan şoku sürüyor. Taner Sağır'ın sisi dağıtması en büyük dileğimiz. Tekvandoda Bahri ve kardeşi Azize Tanrıku, atletizmde Halil Akkaş, Eşref Apak ve Elvan'dan ümitliyiz. Grekoromen güreşte Şeref Eroğlu, Şeref Tüfenk, Nazmi Avluca ve Mehmet Özal madalya ümitlerimiz. Serbestte Tefik Odabaşı, Ramazan Şahin, Ahmet Gülhan ve Aydın Polatçı kürsüye çıkacak isimler olarak öne çıkıyorlar.

Bireysel sporda o gün içinde bulunduğun durum çok önemli. Kürsüye çıkacak isimleri küçük ayrıntılar belirler, sıfır hata gerekli, buna çok dikkat.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Abdullah Gül'ü tartışmak bile saçma, peki maç ne olacak?

*H. İbrahim Ekiz 2008.09.05*

Ermenistan-Türkiye maçı bana Yunanistan-Türkiye maçlarını hatırlattı. FIFA ve UEFA Türk ve Yunan takımlarını milli ya da kulüpler bazında karşılaştırmamak için bir zamanlar özel gayret gösteriyordu.

Bu durum Ermenistan için de geçerliydi. Yunanistan'la artık iyi bir dostuz, şimdi Ermenistan'la yaşanan sıkıntılar da aynı yöntemle aşılabilecek.

Akıllı taktiklerle Yunanistan'la aramızdaki siyasi kriz aşıldı. Şimdi Ege'deki kapı komşumuz, denizin öbür yakasındakilerle yaptığımız maçlar neredeyse birbirimizle oynadığımız maçlardan (3 büyüklerin kendi aralarındaki maçlar) daha dostça geçiyor. 2008 grup elemelerinde Yunanistan'ı hem de deplasmanda 4-1 yenmemize rağmen bir olay yaşanmamış, rövanşını ise Kadıköy'de 1-0 kaybettiğimiz halde yine sağduyu galip gelmişti. Hatta 2004'te Yunanistan'da oynadığımız ve 0-0 berabere biten 2006 Dünya Kupası Grup Eleme maçı

öncesinde çalınan milli marşlar sırasında Güney Kıbrıs'tan gelen ve Türkçe de bilen bir avuç Rum, İstiklal Marşı'mızı ısıklamış; fakat stadın kalan 3 tribünü büyük tepki göstererek Kıbrıslı Rumları susturmuştu.

Yunanistan'la yaşanan gerginlikler, uçaklarımızın itdalaşı futbol yoluyla halledildi. Ermenistan'la aynı çabuklukta sıcak ilişkiler kurulur mu bilmiyorum; ama başlangıcın iyi olduğunu söyleyebilirim. Bugün biz de Milli Takım'la birlikte Erivan'a gideceğiz. Sonuçta oynanacak bir grup eleme maçı diyebilirsiniz. Fakat Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de gideceğinin açıklanmasıyla bu seyahat çok farklı bir boyut kazandı. Bazıları ısrarla Gül gitmemeli diyor. Fakat ben aynı görüşte değilim. Bir kere, soykırım anıtı bulunan, Türkiye'nin sınırlarını tanımayan ve bizde de örnekleri olan bazılarının düşmanlık üzerine kurduğu kendi yaşamlarının aksine Ermenistan Cumhurbaşkanı Serj Sarkisyan'ın bizzat Gül'ü daveti var. Her şey bir tarafa bunun için gitmeliydi, iyi oldu.

Bunun ülkemiz için iki manası var. Davete icabet etmek bizim için şık bir duruş oldu, bu bir. Soykırım yok diyen, arşivlerimiz karşılıklı açılıp incelensin diyen bizlerin elini güçlendirir bu iki. Belki bizim pencereğimizden daha da önemli olan böylesi önemli bir maçı kazanmamız için oyuncularımıza artı bir motivasyon olur bu da üç. Haa kolay olur mu, tabii ki değil. 20 Ağustos'ta Erivan'da yine aynı statta oynanan Ümit Milli maçta çok şık şeyler de olmadı. İstiklal Marşı'mız çalınırken tribündeki fanatik Ermenileri bırakın, sahada görev yapan asker ve polis bile ayağa kalkıp saygı duruşunda bulunmadı. Bu maçta da bunlar olabilir. Daha sonra olmaması için Gül'ün maça gidecek olması iyi ve yerinde bir adım.

Bütün bunlar bir tarafa peki maç ne olur. İşte bu sorunun cevabının yerinde kocaman bir soru işareti duruyor. Futbol tarzı Rus ekolüne yakın. Bir de Türkiye ile oynanacak olmanın ayrı motivasyonu olacak. Rus ekolü diyorum, çünkü takımı oluşturan oyuncuların ve Ermenistan Ligi'nin oyuncularının çoğunluğu Rusya 2. Ligi'nden besleniyor. Bize ters, kendini ispata çalışacak ve artı motivasyonla mücadele edecek Ermenistan karşısında kaybımız olabilir. Bu tür farklı boyutlara taşınan maçlar genelde golsüz berabere biter, bu da öyle olacak gibi bir his var içimde.

Grup maçlarına beraberlikle başlamak, Euro2008'i 3. sırada bitirmiş Milli Takım'ı bozar, rakipleri heveslendirir diyebilirsiniz; ama hemen ardından oynayacağımız Belçika, ekimdeki Bosna-Hersek ve Estonya maçlarıyla bu beraberlik telafi edilebilir. Ermenistan'la aradaki siyasi buzların erimesi için atılan adım da ayrı bir kazanç olur.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Ayağınıza ve yüreğine sağlık çocuklar

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.09.07*

ERİVAN- Yine bir tarihe tanıklık etmenin sevincini ve gururunu yaşıyorum. Bu meslekte 20 yılımı doldurdum hem de dolu dolu yaşayarak. Bir çok ilke tanıklık ettim. Daha çömezdim, G.Saray'ın Şampiyon Kulüpler'deki yarıfinal serüvenine şahit oldum.

Mesleğimin baharında Manchester'in elenişine ve ardından da yenilişine tanıklık ettim. Tarihimizde ilk kez Avrupa finallerine gitmenin (euro96) mutluluğunu yaşadım. Sonrasında ise hep bayramdı. UEFA Kupası, Süper Kupa, Euro2000'de çeyrek final, 2002'de dünya üçüncülüğü, 2003'te Fransa'da konfederasyon kupası üçüncülüğü, F.Bahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ndeki çeyrek finali, son olarak da Euro2008'de yaşadığımız yarıfinal heyecanı ve üçüncülüğümüz.

Bakmayın böyle bir çırpıda saydığımıza bunları yaşamak da yaşatmak da kolay olmadı. Her maçın ayrı bir serüveni var. Fakat, bu Ermenistan maçı öncesiyle, maç anıyla, futbol dışı tartışması, iktidarı, muhalefeti cumhurbaşkanıyla çok farklıydı. Bütün bu yaşananlar, saha içinde farklı bir boyut kazandı. Herkesin malumudur, futbol üç perdelik bir tiyatro oyunu gibidir. Öncesi, maç anı ve sonrası. Bu bazen bir dram olur bazen komedi. Biz de genellikle gerilim yüklüdür pozisyonlar. Fakat Ermenistan maçı öyle olmadı. Öncesinde zaman zaman gerilim yaşandı, ancak geçmişteki bir çok maçımızdan daha sakin bir ortam oluştu. Öncesindeki Terim'in beyanatları ortamı yumuşattı. Sonrasını ise olumlu görüyorum. Maçı hiç sormayın Tuncay ve Semih'in golleri barış denizine atılan 'Gül'dü.

Aslında maç öncesi yaşanan atmosfer, Ermenistan Dışişleri Bakanlığı'nda 3-4 saat süren akreditasyon krizi, cılız da olsa milli marşımızın ısıklanması bizi tedirgin etmişti ama maçın başlamasıyla birlikte rüzgarıda arkamıza alıp baskı kurduğumuz Ermenistan kalesindeki etkimiz her şeyi lehimize çevirdi. İyi oynuyorduk fakat ilk yarıda golü bir türlü bulamadık. İkinci yarıda rüzgarı da arkasına alan Ermenistan bir sürpriz yaparmı telaşını yaşarken bu havayı da Tuncay'ın altın vuruşu dağıttı, Semih ise rahatlattı. Aslında biz golü daha ilk 45 dakikada buluyorduk. 29 ve 35. dakikalarda Mevlüt'ün şansızlığını diyeyim yoksa beceriksizliğimi çok önemli iki gol fırsatı Erivan'ın bizim olimpiyat stadını aratmayan rüzgarı önünde kuru bir yaprak gibi uçtu gitti. Semih de bir denemede bulundu ama o da etkisizdi.

İkinci yarıda rüzgarın ve tribünlerin verdiği hava da Ermenistan'a yaramadı. Neredeyse pozisyon bile vermeden, istediğimiz 3 puanı, kimseyi ağrıtıp incitmeden aldık ve döndük. Ayağınıza sağlık çocuklar, yüreğine sağlık sayın Gül ve teşekkürler Ermenistan.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Önemli bir fırsatı kaçırdık...

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.09.11*

Fatih Terim'in deyimiyle biz bu paket programda bir türlü başarılı olamıyoruz. Ne teknik adamımız, ne futbolcumuz, ne de bu grubu maça saha dışı motivasyonu hazırlaması gereken biz basın mensupları bu süreci iyi yaşayabiliyoruz. Yine yanlış yollara saptık.

Emre'nin, Gökdeniz'le kavga ettiğini, duayen dediğimiz ama un yerken ısıkl çalan bir yazarın aymazlığına takıldık. Maçı unuttuk, Belçika hatırlattı ama iş işten geçmişti.

Tamam Belçika, 80'li yılların Belçika'sı değil; ama küçümseyecek, fark atarız diyecek takım da değil. Söylem olarak dile getirildi, Pekin'de olimpiyat 4. olan takımdan 8 oyuncu bu takımda, genç, dinamik, çok koşan, oyun bozan, alan daraltan bir ekip dendi. Estonya karşısında 3 gol buldular, çok komik iki de gol yediler. Tamam da Terim'in yardımcısının izlediğini, raporların Terim'e ulaştığını, Estonya maçının kampta izlendiğini biliyorduk. Fakat ne raporlar işe yaramış ne de izlenen Estonya maçı.

Futboldan çok iki ülke arasındaki stratejik durumun ön plana çıktığı Erivan'daki maçtan 3 puanı 2 golle almamız, Euro 2008'de yarı final oynamış ve 3. olmuş bir takım olarak kendi seyircimizin önüne çıktığımız ilk maçta bu durumlara düşmemeliydik. Belçika'yı hem oyunumuzla ezmeli hem de alacağımız 3 puanla bu grubun iddialı takımı olduğumuzu göstermeliydik, ama yapamadık.

Ben maçta ne yaptık triplerine girmeyeyim. Çünkü hiçbir şey yapmadık. Adamlar defans ve orta sahayı çok iyi parsellediler. Vurduğumuz her top adeta duvardan döndü. Girdiğimiz ilk ciddi pozisyonda Semih penaltı noktasının üstünde yarım voley vurdu, top boş kale yerine üstten auta çıktı. Dakikalar 66'yı gösteriyordu. Bu

zamana kadar dişe dokunur hiçbir pozisyonumuz da yoktu. Hemen ardından ilk defa üç pası bir arada yaptık, golü de bulduk ama ofsayttı ve hakem iptal etti. Pes etmemek, hırs, maç içinde taktikte, bizim hep dile getirdiğimiz, eksik oynamanın motivasyonu da yoktu. Geriye de düşmüştük; ama bu defa öne geçemedik.

Bir sihirli dokunuş, bulunacak bir gol her şeyi değiştirir beklentimiz vardı, uzun da sürmedi. Gökhan Gönül'ün hamlesinde Witsel'in ceza sahası içinde topu elle kesmesi bir umut oldu. Topun başına Emre geldi. Gerçi o ana kadar sahada basmadık yer bırakmayan kaptan çok top çaldı, zaman zaman iyi paslar da attı; ama üretken değildi. 'Ya penaltıyı kaçırsa' korkusunu biz tribünde yaşadık, Emre de sanki yüreğinde hissetti. Belçikalı file bekçisi Stijnen uzandı, dokundu ama topun ağlara gidişine engel olamadı.

Bu gol bizi hareketlendirir, aradığımız ikinci golü buluruz diye yüklendik; ama şuursuzca. Ataklarımızın hiçbirinde mantık yoktu. Telaş, panik ve her fırsatta yerde kalan, kalkmayan Belçikalıların sinir bozucu oyun tarzları yüzünden dakikaları tükettik. İki puan mı kaybettik, yoksa bir puan mı aldık bilmiyorum. Fakat bildiğim bir şey var o da önemli bir fırsatı kaçırdık.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Sıkıntılı başladı görkemli bitti

*H. İbrahim Ekiz 2008.09.29*

Bu tür maçları oynamak çok zordur. Futbolcular maça konsantre olmak isteseler de tribünlerin farklı dünyalarda olması oyuncuları da etkiler. Evet, Galatasaray önce eski yöneticisi, divan kurulu eski başkanı Sinan King'i kaybetmişti.

Bu tür maçları oynamak çok zordur. Futbolcular maça konsantre olmak isteseler de tribünlerin farklı dünyalarda olması oyuncuları da etkiler. Evet, Galatasaray önce eski yöneticisi, divan kurulu eski başkanı Sinan King'i kaybetmişti. Önceki gün de ultrAslan taraftar grubunun kurucusu, yönetimle taraftarın arasındaki köprü, tribünün Metin Oktay abisi Alpaslan Dikmen'i kaybetmişti. Bunlara bir de aralarının pek sıcak olmadığı, sivri kalemi yüzünden Galatasaray camiasının pek sevmediği Kazım Kanat'ın vefatı eklenmişti.

Yani maça konsantre olmanın zor olduğu bir atmosferde Yunus Yıldırım'ın düdüğü çalmış, G.Saray kazanmak zorunda olduğu maça karışık duygularla başlamıştı. Konya'nın teknik adamda yaptığı kan değişikliği, G.Saray'ın sakatlardan başının ağrması, F.Bahçe'nin kaybetmesinden doğan kazanma hevesi, Beşiktaş'ın beraberliği, Karadeniz fırtınası Trabzon'dan esen hava. Yani daha sezon başı, 5. hafta geride kalacak ama herkes hesap kitap işinde. Maça 4-5-1 gibi başlayan, hücumla kalktığında ise sağdan Arda, ortadan Lincoln, soldan Kewell ile Milan Baros'a destek veren Skibbe'nin talebeleri Konya kalesine kâbus gibi çöktü.

Bu hızla başlayan G.Saray, Konya'yı kevgire çevirir, rakiplerine gözdağı verir ve alacağı farklı galibiyetle yüreği yanan tribünleri hiç değilse tebessüm ettirir dedik. Bu görüşümüzü destekleyecek Baros'un akıllara zarar golü de gelince, tamam bu iş olacak duygusuna kapıldık. Fakat o da ne, Konya golden sonra oyunun hakimi oldu. Hemen 3 dakika sonra bırakın Süper Lig takımını bir amatör lig takımının bile yemeyeceği acemilikte bir de korner golü yiyince G.Saray'da panik başladı. Konya rahatladı, hem adam adama hem de alan savunmasını iyi yapıyor, iyi kademelere girerek G.Saray'ın usta ayaklarına hünerlerini gösterme fırsatı vermiyordu. İki tarafın da net pozisyonu yoktu; ama heyecan doruktaydı. Tribünler de Alpaslan Dikmen'e kilitlendiği için takımı ateşleyemiyordu.

İkinci yarıda farklı bir G.Saray vardı sahada. Lincoln'ün attığı golde Baros'un önce ofsayt ardından da faul tartışmasının yapılacağı iki pozisyonu sonrasında skor 2-1 olunca takım da tribünlerde ateşlendi. Ondan sonra

da zaten G.Saray şov başladı. Baros'un ikinci golü, Kewell'ın takımı rahatlatan vuruşu skoru birden 4-1'e getirdi. Konya'nın gardı düştü, köşesine çekilip yiyeceği yumruklara razı boksör gibi olanları izlemesi, G.Saray'ın resital sunmasına neden oldu.

Özellikle ilk yarıda rakibi ısırın, kolay teslim olmayacağı görüntüsü veren hatta G.Saray'ı da sindiren Konyaspor, ikinci yarıda adeta teslim bayrağını çekti. 15 dakikada yediği 3 golle adeta dağılan Giray Bulak'ın talebeleri, skor rahatlığının aymazlığını yaşamaya başlayan G.Saray kalesinde 2-3 pozisyon bulsa da ya direğe takıldı ya da kaleci De Sanctis'e.

Galatasaray, beşinci haftası geride kalan sezonda yabancılarıyla kazanmaya ve şova devam ediyor.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Yolun açık olsun G.Saray

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.10.03*

Hedefi Kadıköy'de final olarak koyan G.Saray'da ilk basamak çıkıldı. Nauchatel Xamax ile başlayan (öncesini bilmiyorum) İsviçre takımlarıyla oynanan eleme maçlarında bu zamana kadar hep gülen G.Saray, ilk maçta 4-3 yendiği Bellinzona'yı da safdışı bıraktı ve UEFA Kupası'nda gruplara kaldı.

Bu tür iki ayaklı maçlarda deplasmanda elde edilen skor hatta atılan bir gol bile çok önemli. G.Saray ilk ayakta elde ettiği skorun avantajıyla çıktığı maçta, skor üretmekte zorlansa da turu geçmesini bildi. İlk yarım saatte etkili ancak üretken değildi. Topa hakim olan taraf, rakibi bunaltan baskı, kanatları iyi kullanan bir ekip görüntüsü çizdiler. Servet'in ileriye çıkıp gol aradığı, bir topunun direkt patladığı dakikalar G.Saray'ın rakibinin üzerinde baskı kurduğu anlardı. Golün gelmemesi, rakibin direncini artırırken, G.Saray'ı da adeta kamçıladi. Lincoln-Milan Baros, Arda-Lincoln organizasyonlarıyla üretilen pozisyonlar golün habercisiydi.

Milan Baros'un çalışkanlığı, Lincoln'ün oyunun hakkını verip, arkadaşlarına hazırladığı pozisyonlar tribünleri hareketlendirse de gol biraz da uydurma ya da Lincoln'ün yedirmesiyle kazanılan penaltıdan geldi. Wahab'ın Lincoln ile girdiği omuz omuza ikili mücadelede verilen penaltı kendi ligimizde çalınsa yorumculara! epey malzeme çıkardı. Milan Baros'un penaltıdan attığı gol, rakibin gardını düşürür, sezon başından beri ilk kez bu kadar seyircisinin gelmiş olması nedeniyle G.Saray da coşar dedik; ama beklentimiz boşa çıktı. İlk yarım saatteki G.Saray gitti, yerine uyutan, ne yaptığını bilmeyen bir oyuncu grubu geldi.

Tabii G.Saray'ın işi ciddiye almaması, gerek orta sahada gerekse hücumda iyi organize olamaması konsantrasyon kaybındandı. Öne geçmiş olmanın verdiği rahatlık, rakibin de etkili olmaması oyunun tadını tuzunu kaçırdı. Gürkan'ın penaltısından gelen beraberlik golü G.Saray'ı biraz ateşlese de oyun zevk vermiyordu. Milan Baros'un ileri uçtaki gayreti vardı ama istediği topları bir türlü alamadı. Özellikle ikinci yarıda Mehmet Topal'ın da oyundan çıkmasıyla G.Saray'ın orta sahasının oyundan düşmesi, Ayhan'ın yorulması, sonradan oyuna giren Alparslan ve gol atsa da Yaser'in bekleneni verememesi sıkıntıya neden oldu.

Bellinzona'nın ilk maçtaki açık futbolu dün yerini özellikle son 20 dakikada katı defansa ve sertliğe bıraktı. Böyle pozisyonlardan birinde kazanılan serbest vuruşta Lincoln'ün Yaser'in adeta kafasına kondurduğu ve takımını rahatlatan golü attırması Bellinzona'yı bitirdi, G.Saray'ı ise rahatlattı. Fakat şunu açıkça belirtmek gerek, çünkü G.Saray, bu sezonki en kötü futbolunu oynadı. Tabii ki gruplar farklı olur, ancak geçen yıl UEFA gruplarında yaşananları hatırlayınca kâbus görmemek de elde değil. Evet, G.Saray, bir İsviçreliyi dahaeledi ve UEFA'da gruplara kaldı. Şimdi zor bir yarış onları bekliyor.



## Güney Afrika maceramız risk altında...

*H. İbrahim Ekiz 2008.10.13*

Türkiye'nin istikrarlı bir turnuva geleneği yok. Bu kültür sporumuzda maalesef henüz oluşmadı

. Bir varız, 2-3 yokuz. Şimdi ben '2010'u hedefleyen Türkiye'nin rakibi Bosna-Hersek değil ki zor da olsa 2-1 yendiğimiz Bosna galibiyetine sevineyim' desem, akla hayale gelmeyecek tepkiler alırım. Spor, din ve ekonomi konusunda uzmanı bol bir ülkede bulunmanın bu tür sıkıntılarının olduğunu, en küçük bir eleştiride sanki Aktütün Karakolu bombalanırken golf oynayan komutanmışım ya da böbrek taşı kırdıran Genelkurmay Başkanı'ymışım gibi eleştiri yağmuruna tutulurum. Sonuçta oynanan bir maç ve bu da bu adamın görüşü demez kimse. Boca eder fırtınalar kopan beyindeki eşi benzeri bulunmaz fikirleri ve ağza alınmayacak hakaretleri.

Neyse biz ne öyle dört başı mamur, kaytan bıyıklı bir yorumcu, ne golf seven ne de Allah'a şükür böbreklerinden sorunu olan biri değiliz. Onun için Bosna-Hersek maçına dönelim. Bu tür grup maçlarında teknik adamlar, rakipler ve maç programları belli olunca her maçın karşısına düşündükleri puanları yazarlar. Bunların çoğunluğu gerçekçi olmaz; ama işin içinde Fatih Terim varsa yazılan rakamlar da gerçekçidir. Çünkü biz bu zamana kadar böyle gördük. Gerçi hoca Avrupa şampiyonası ve 2010 gruplarında çok sıkıntılar yaşasa da -kadroya aldığı ve almadığı oyuncular nedeniyle- sonunda yüzakıyla işin içinden çıkıyor. Euro 2008'de Portekiz maçından sonra koparılan fırtınanın ardından gelen Avrupa 3.lüğü ve göz kamaştıran Almanya ile oynanan bir yarı final maçı bunun son örneği.

Bosna-Hersek ile oynadığımız maçı da bu işin içinden yüzakıyla çıkanlara dahil edebiliriz. Tabii Fatih hoca İstanbul'daki Bosna maçının karşısına da 3 puan yazmıştı, alındı da. Fakat neden bu kadar sıkıntılı oldu? Bana kimse sakatımız çoktu demesin. Sahada mücadele eden ve bence oturan hangi futbolcuya talip olsanız fiyatı ateş pahası. En ucuzu Batuhan, hele bir isteyin Beşiktaş'tan bakalım size ne fiyat çekecekler? Onun için ben eksik kadro olduğu görüşüne katılmıyorum. Eldeki malzemenin iyi kullanılamaması olarak görüyorum. Evinde oynuyorsun, rahat kazanman gerekiyor, belki ikili averaj için fark bile gerekli, sen kalkıp macera arıyorsun. Golcülüğü tescillenmiş Fatih Tekke neden kadroda yok? O sahaya ve zemine alışık, o formayı giymek için can attığını da bildiğim defansı bozacak, kafaya çıkabilecek, kritik noktalardan sana serbest vuruşlar kazandıracak Mert Nobre, Batuhan'ın yerine görev alamaz mıydı?

Bu tür öneriler çoğaltılabilir, bakın daha Halil Altıntop neden ilk 11'de oynamaz demiyorum. Biz Terim'in aldığı karara saygı duyuyoruz, ancak 13-14-15 sakatımız var mazeretinin arkasına sığınması Terim tarzı değildi. Daha zor dönemlerde böyle bir gerekçe görmemiştik, onun için biraz tuhaf geldi. Evet Bosna-Hersek'i yendik, ama inşallah bu 2-1'i grup maçları bittikten sonra neden 3-0, 4-0 yapamadık diye aramayız. Bu maçın 9 Eylül 2009'daki rövanşında bizi neyin beklediğini şimdiden kestirmek mümkün değil. Bu grubun favorisi İspanya. Bunu söylemek için alim olmaya gerek yok. Biz en iyi ikinci olmak için gayret sarf ediyoruz. Rakiplerimiz de Belçika ve Bosna-Hersek. Biz bu iki takımla da deplasmanda oynayacağız. Beni korkutan da bu.

Başta da söyledim. Gruplar ve maç programı belli olunca teknik adamlar her maçın karşısına almayı düşündükleri puanı yazarlar. Belçika beraberliği ve 2-1'lik bu kısır Bosna-Hersek galibiyeti işimizi zorlaştırdı. Umarım sonunda yanılan ben olurum ama, Güney Afrika maceramız her geçen maçın ardından elimizden kayıyor gibi geliyor bana.

## Ne kalite vardı ne de karakter...

---

H. İbrahim Ekiz 2008.10.16

TALLINN- Türkiye, Estonya'ya gelebileceği en iyi tarihte geldi. Hani bazıları diyor ya Fatih Terim balı -ben öyle düşünmüyorum- sanki onları doğrularcasına güzel bir havada oynandı maç.

Başlama saatinin 21.00 olması hele bir de kuzeyde ise daha da çıkmaza itiyor insanı. Tallinn'de hava gün içinde güneşliydi, gün batımı bir başkaydı ama hava kararınca ısırın bir soğuk kendini hissettirdi. Başta da söyledim ya gelebileceğimiz en güzel anda Tallinn'deydik. Bir yıl önceki Norveç maçı için yapılan kamp dönemindeki havanın aksine her şey çok güzeldi.

Bu tür maçlar kazanmak zorunda olduğun, kaybetme riskinin az da olsa bulunduğu tip maçlardır. 4 gün önce İspanya'ya kök söktüren, ilk yarıda önemli fırsatlar da yakalayan Estonya, bizi de hırpalar mı korkusu maçıdan önce herkeste vardı. Hele bir de Belarus'a kaybeden ve 2009 finallerini ve 2012 Olimpiyatları'nı kaçıran Ümitlerin moral bozukluğu buna eklenince tedirginlik daha da arttı. Estonya'nın hocası Tarmo Rüütlü'nin bir gün önce, 'Umarım Türkiye bizi ciddiye almaz.' sözü sanki gerçek oldu. Ben kabul etmiyorum ama sakatlıklardan doğan eksiklikler vardı, Hakan Balta ayak başparmağındaki problem nedeniyle iğneyle çıkmıştı sahaya. Fatih Terim, dörtlü defans, beşli orta saha ve tek forvetle rakibi ciddiye aldığını göstermek için oyuncularına gönderme de yapmıştı. Fakat rakibin defans ve orta sahayı kalabalık tutması, bu kilidi açmak için de çift forvet isteği doğurdu. Nuri Şahin'in yerine Mevlüt oyuna girince maç biraz daha hareketlendi o kadar.

Zemin kötü demeyin, Türkiye bu zemine geçen yıldan alışık. İki takımın oyununa etki etmedi. İlk yarıda Hakan Balta ve Halil Altıntop'un iki önemli pozisyonda önce direğe sonra kaleci Londak'a takılmaları rakibin direncini artırdı. Kendi sahasından fazla çıkmayan, ileride Oper ve Voskoboinikov'la sürpriz arayan Estonya karşısında tek Halil Altıntop'la gol aramanın gereksizliğini Terim, 35. dakikada gördü ve Mevlüt'ü oyuna aldı. Bu değişiklik, ilk yarının kalan dakikalarında da ikinci yarıda da kendini gösterdi.

Belçika'nın İspanya karşısında 1-0, Bosna-Hersek'in Ermenistan karşısında 2-0 önde olduğunu maçın devre arasında öğrenen Terim ve talepleri ikinci yarıda Yusuf'un da hareketlilik getirdiği maçta önemli fırsatlar yakaladı. Fakat acemilik mi, yoksa beceriksizlik mi bilmiyorum ama aradığımız golün bir türlü gelmemesi, rakibi diri tuttu, bizi ise panikletti. Fazla üretken olmayan Colin Kazım'ın yerine Uğur Boral'ın oyuna girmesi, Yusuf'un ince ayar pasları ve çalımaları rakibi sıkıştırmamızı sağladı, fakat gol bir türlü gelmiyordu.

Hani rakibi ciddiye alma düşüncesi iyi, genç bir kadro ile oynamak, böylesi zayıf rakipler karşısında alınacak 3 puanla büyük moral, adam kazanma adına da güzel bir düşünce. Terim'in bir gün önceki toplantıda dediği gibi kalite var; ama dünkü maçta karakterimizi ortaya koyamadık. Sıradan bir maçta, çok önemli iki puan kaybettik. Geçmiş olsun...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Trabzon'un da Yanal'ın da işi zor

---

H. İbrahim Ekiz 2008.10.20

Futbol skor oyunu, G.Saray 3-0'la 3 puanı aldı; ama inanın maçı kimin kazandığı hiç umurumda değil. Neden mi? Çünkü oynanan oyundan hiç zevk almadım.

Tribünlerin ve televizyonları başında izleyenlerin de aldığını sanmıyorum. Gazetecilik geçmişim çok eski değil; ama ilk kez bu kadar kötü bir G.Saray-Trabzon maçı izledim. Meşin yuvarlağın başı döner, tribünler hop oturur hop kalkardı G.Saray-Trabzon maçlarında. İzleyen de oynayan da zevk alır, kimse maçın sonucu konuşmaz, oynanan futbolu ve güzel hareketleri anlatırdı.

Aslında dün akşam esame listesini elime aldığımdaya aynı duygularla oturmuştum yerime. Bir gün önce havaalanında karşılamaya gittiğim Trabzonlu oyuncuların ışıltı saçan gözleri, yüzü gülen Ersun Yanal ve alanı şölen yerine çeviren Trabzonspor taraftarı gurbetçi gençler de heyecanlandırmıştı beni. Gökhan, Isaac ve Umut'un ilk 11'de maça başlaması ile, 'cahil cesareti mi, yoksa özgüven mi?' sorusunu da kendime sormadım değil. Colman'ı kenarda görmek, artık Trabzon'da kaldığı kesinleşen Yattara'yı maç başında düşünmemek, G.Saray'ın ekmeğine yağ sürdü. Skor 3-0 olduktan sonra Trabzon'un baskısı mı, yoksa G.Saray'ın UEFA maçını da düşünerek geriye çekilmesi mi, ne dersiniz deyin, Trabzon üstün gözüksü ama son yarım saati 10 kişi oynayan rakibine tek gol bile atamadı.

Daha ilk yarım saatte skor bir anda 2-0 oldu. Oynamaya çalışan, pozisyona giren Trabzon, golleri atan G.Saray'dı. Umut'un aymazlığı, Gökhan'ın bencilliği, açık veren G.Saray defansını aşan topların ağlara gitmesine engel oldu. Hüseyin ve Selçuk'un orta sahayı iyi parselleyememeleri, ileri üçlü gibi gözükken Isaac, Gökhan ve Umut'un hem savrukluğu hem de istedikleri topları alamamaları Trabzon'un sonunu hazırladı. Rakip 10 kişi kaldıktan sonra rahatlayan, skorun da verdiği boşvermişlikle Ersun Yanal'ın talebeleri başta yapmaları gerekeni yapmaya, şut atmaya başladılar ancak bu defa da ya kaleyi bulamadılar ya da kaleciyi geçemediler.

Tabii bunları söylerken G.Saray'da Arda'nın hakkını da vermek gerek. Trabzon'u bitiren attığı ilk gol ve takımı hücumu iyi çıkarması, dün alınan 3 puanın ve farklı galibiyetin mimarı olması takımı adına şansı. Baros'un ve kırmızı kart görmesine rağmen Lincoln'ün de alınan 3 puanda payı büyük. Tabii Trabzon defansının bonkörülüğünü de burada kaydetmek gerek.

Bu maçtan akıllarda kalan 3 olay var. Arda'nın orta yaptığı topun jeneriklik bir gol olması, Lincoln'ün göstere göstere attığı gol ve Aydın'ın sayılmayan golünün hazırlanışı. Geride kocaman bir sıfır, ballı bir Galatasaray ve hayal kırıklığına yol açan Trabzon'un oyunu.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Galibiyet tabii ki güzel ama...

*H. İbrahim Ekiz 2008.10.24*

Sabri'nin akıllara zarar füzesini, bu tür şutlarda sabıkalı kaleci Nikopolidis son anda kornere çeldi. Ardından Lincoln'ün korneri, bizim Kanguru'nun (Avustralyalı Kewell) hedefe kilitlemiş sıçrayışı ve ağlara giden top.

Aslında ortada giden maçın Galatasaray lehine döndüğü an bu anda dakikalar daha 25'i gösteriyordu. Süre çoktu ama hem tribünler hem de takım bu maçın galibinin Galatasaray olacağını adeta dikte ediyordu. Fakat boş ümitlenmişiz, Galatasaray çok sıkıntı yaşadı.

Galatasaray , geçen yıl rakip kıyağı ile bir üst tura çıktığı UEFA Kupası'nda bu sezon daha ciddi rakiplerle oynayacak. En büyük avantajı, Şampiyonlar Ligi kapısından dönen Olympiakos ile Beşiktaş'ı bozguna uğratan, maçın oynanacağı tarihte de ağır iklim şartlarının yaşanacağı Metalist Kharkiv ile kendi evinde oynayacak olmasıydı. Gurbetçilerimizi de düşündüğümüzde Hertha Berlin maçını da evinde gibi oynayacağından, tek ciddi kriz Portekiz deplasmanı olarak gözüktüyor.

Yani şunu demek istiyorum. Hedefini Kadıköy'de final olarak koyan, lig maçlarına inat UEFA maçlarında seyircisini de arkasında en büyük destekçisi olarak gören G.Saray, bu yolun sonunda Fenerbahçe Burnu'ndan şov yaparak Saracoğlu'na final maçına gitmek zorunda. Bunları söylemek tabii ki kolay, ama yollarında da güller serpilmiş kırmızı halı yok. Ne grup ne de gruptan sonrası kolay değil. Biz tasasız, gamsız hedef koyucular rahatız; ama oyuncuların da, teknik ekibin de pek rahat olduğunu söylemek mümkün değil. Nedeni de çok istekli olmalarına rağmen Olympiakos karşısında fazla üretken olmamalarıydı. Bazıları 'oyuncular hırslı ve istekli, önemli pozisyonlar da var' diyebilir ama saman alevi gibi parlayış, 55'teki Baros, Ayhan, Arda, Lincoln ve üst direkt biten pozisyonu saymazken rakibin yüreğini ağzına getiren pozisyon yok.

Tamam Olympiakos yabana atılacak bir takım değil. Kendi liginde lider, Şampiyonlar Ligi'nin kapısından dost - A.Famagusta- çelmesiyle döndü; ama G.Saray da yabana atılacak takım değil. Dün akşam istenileni vermese de hücum hattı çok zengin, defans kurgusu da orta sahası da önemli isimlerden kurulu. Sahada basmadık yer bırakmayan Lincoln, üretken Ayhan, top cambazı Arda, dinamo gibi çalışan Sabri ve tek golün altında imzası olan Kewell rakip için baş ağrıtırıcı ayaklar. Fakat nedendir bilinmez, bir türlü bu usta ayaklar istenileni gerçekleştiremedi. Lincoln'ün çataldan dönen topu, Nonda'nın zor olanı yapıp dışarıya bıraktığı vuruşundaki samimiyetsizlik rakibi ateşledi.

Galatasaray, grup maçlarına zor da olsa kazanıp 3 puanla başladı. Ancak özellikle Kovaçeviç oyuna girdikten sonra yaşadığı sıkıntılar, hedefi Kadıköy'de final olan bir oyuncu grubuna yakışmadı. Kendisini rahatlatacak pozisyonları bulmasına rağmen ikinci golü atamaması başına olmadık işleri açtı. Hele 90+5'te Diogo'nun kaçırdığı, De Sanctis'in hatalı çıkışı yürekleri ağızlara getirdi. Zor da olsa alınan 3 puan, iyi bir başlangıç olarak görülebilir. Fakat bu anlayışla Kadıköy'de final biraz hayal gibi...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## G.Saray hedefe bir adım daha yaklaştı

*H. İbrahim Ekiz 2008.11.07*

LİZBON- UEFA apoletli G.Saray, Kadıköy hedefiyle başladığı grupta Olympiakos galibiyetiyle niyetini resmileştirdi. Bunu destekleyen bir de H.Berlin-Benfica maçı beraberliği sonu ilk maçlar sonunda grubun zirvesine çıkınca, bu düşünce daha da güçlendi.

Tabii daha ilk maçlar oynandı, Beşiktaş'ı şaşkına çeviren Metalist Kharkiv daha hiç maç oynamadı derken dün Lizbon'a Harkiv'den ulaşan, Metalist Kharkiv-H.Berlin beraberliği Benfica maçı öncesinde G.Saray'a ayrı bir doping oldu.

Harkiv'den gelen haber mi? Yoksa Arsenal karşısında F.Bahçe'nin bir gece önce gösterdiği direncin verdiği artı motivasyon mu bilinmez, G.Saray, Benfica maçına iyi başladı. Daha 5 dakika dolmadan araya bir gol sıkıştırarak 2 önemli fırsat buldu, ancak ağları havalandıramayınca oyun gerçek kimliğine, yani Benfica'nın kontrolüne geçti. Reyes, Katsouranis ve Yebda üçlüsünün organize ettiği orta saha hem Nuno Gomes'i hem de Suazo'yu iyi besledi. Önemli pozisyonlar da buldular; ama Allah'tan ağları bulamadılar. Hele Nuno Gomes ile Reyes'in iki

füzesi ile Suazo'nun yarım volesinden biri gol olsa G.Saray erken havlu atacak, Benfica futbolu bilen, takımını yönlendiren seyircisinin de desteği ile şov yapacaktı. Aslında G.Saray'ın maç kadrosunu elimize alınca şaşırmadık desek yalan olur. Bir Alman teknik adamın gösteremeyeceği cesaretle kurulmuş bir ilk 11 vardı elimizde. Cahil cesareti mi? Yoksa Benfica'da bizim bilmediğimiz ama Alman teknik adam Skibbe'nin bildiği bir şeyler mi vardı? Esame listesinde pres yapmayan, alan daraltmayan, rakibi fazla rahatsız etmeyen ve çıtkırlıdım en az 5 kişi vardı. Lincoln, Milan Baros, Ayhan, Arda hatta Ümit Karan. Meira, eski bir Benficalı. Maç öncesinde hep gündeme geldi ve 'beraberlik bizim için iyi sonuç' söylemleriyle kurnazca ortamı mı yumuşattı, yoksa Benfica'ya mesaj mı verdi bilmiyorum. Fakat dünkü maçta bildiğimiz Meira gibi değildi.

Demek ki bazen isimler rakipleri ciddi etkiliyor. Benfica; Meira, Lincoln, Milan Baros, Arda ve Servet'ten çok korkmuş. Portekiz liginde rakiplerinin korkulu rüyası olan, UEFA grup maçlarına Almanya'dan aldığı bir puanla iyi bir başlangıç yapan Benfica, G.Saray karşısında bir iki pozisyon dışında sahada yoktu. Maçın G.Saray adına kırılma anı sanırım 38. dakikada Suazo'nun vuruşunda De Sanctis'in güçlükle çıkardığı toptu. Devrenin golsüz bitmesi, Benfica'nın risk alması, G.Saray'ın da akıllı oyunu ile maçta ibre G.Saray'a döndü. Bir duran toptan iyi bir defans kurgusu olan Benfica'ya bir defans oyuncusunun attığı gol G.Saray'ı rahatlatmış, Benfica'yı ise panikletti.

G.Saray, tribünde bizleri, sahada da Benfica'yı şaşırttı. Yıldızlarını maça iyi konsantre eden, sahaya sürdüğü cesur kadroyla rakibini korkutan ve istediğini de alan Skibbe, hafta sonunda gideceği Kadıköy'e UEFA finali için bir adım daha attı. F.Bahçe'nin Arsenal, G.Saray'ın Benfica maçları öncesindeki görüşümüzü de yerle bir etti. Hem Arsenal deplasmanından alınan 1 puan hem Benfica galibiyeti 'yenilirler de, fark olmasa bari' öngörümüzü de çürüttü. UEFA'da grupta iki de iki yapan, rakiplerinin hep berabere kaldığı haftaları iyi değerlendiren G.Saray, buradan artık grup lideri olarak çıkacağını da gösterdi. Tebrikler...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Sürpriz olmadı, gelenek bozulmadı

---

*H. İbrahim Ekiz 2008.11.10*

Maç öncesinde görüş bildirmek, teknik adam ve oyunculara yol göstermek adetim değil. Fakat dün bana her maçı sorana, 'Eğer G.Saray'da Alman teknik adam Benfica kadrosuyla maça çıkarsa farklı kaybeder.' dedim.

Nedeni şuydu; o maçtaki kadroda 5 isim suya sabuna dokunmayan, rakibi rahatsız etmeyen, top kendilerindeyken oynayan, öne geçince coşan; ama geriye düşünce rakibi seyreden isimler. Dün de öyle oldu. Tamam G.Saray, öne geçti ama, rakip Benfica değildi, F.Bahçe'ydi. Saha Luz Stadı değil Kadıköy'dü. Son 9 yılda 11 resmî maçta başın hep önde çıkıldığı bir sahaydı. Dün de öyle oldu.

Maç öncesinde bu tür karşılaşmalar için hep favoriler kaybeder denilir. Uyanık Fenerbahçeli dostlar, 'Biz kötüyüz, Arsenal'den bir puan aldık; ama ezildik. Maçın favorisi Galatasaray.' dediler. Onların demesine gerek yok, zaten öyleydi. Kadıköy'de o muhteşem seyircisi önünde Fenerbahçe hep favori idi, öyle de oldu. Maça 1-0 geriden başladı, pes etmedi, dengeyi iyi kurdu, rakibini avuttu ve haklı bir galibiyet aldı.

G.Saray neden kaybetti? Bu sorunun o kadar çok cevabı var ki, kim ne dese hepsi de haklı. Çünkü, sahada G.Saray diye bir takım yoktu. Kaleci tedirgin, defansta Emre savruk. Hele kendi kalesine attığı bir gol var ki. Akıllı bir oyuncu olsa bırakır, ofsayttaki Güiza'nın atacağı gol iptal edilir, ama kendi ipini kendi çekiyor, araya giriyor, kalecisini de, kendini de, G.Saray'ı da yakıyor. Geriye düşen, belki üzerinden biraz zaman geçse, panikleyecek olan Fenerbahçe'nin kanayan yarasına ilaç oluyor.

Hele orta saha evlere şenlik. Ayhan ve Meira ile Selçuk-Josico kıyaslaması yapın, aradaki farkı göreceksiniz. Hele Selçuk, iki kişilik oynadı. Ayhan'ı da Meira'yı da bozdu, top çaldı, pas attı, takımını atağa kaldırdı. Ya Meira ile Ayhan, bunların hiçbirini yapamadıkları gibi, rakip oyunculara da adeta eşlik ettiler. Oyun bozan, top çalan ikili olmaları gerekirken, adeta Fenerbahçe'ye yardım ettiler. Hele Emre Belözoğlu oyuna girdikten sonra daha savruk bir görüntü ortaya koydular.

Galatasaray, kazanması zor bir deplasmanda, geleneği bozmadı. Daha ligin 10. haftası geride kaldı, önümüzde uzun bir maraton var, ancak bu Fenerbahçe yenilgilerinin alışkanlık yapması hiç de hayra alamet değil. Kadro değişti, daha tecrübeli, uluslararası kariyerleri olan oyuncular da Kadıköy'de kaybetme geleneğine çabuk adapte oldular. Bunu şunun için söylüyorum, skor 3-1 olmuş, ne Lincoln, ne Meira'da bir hırs emaresi var. Biraz Arda, biraz da, skoru korumak ve hızlı çıkışlar için rakibi üzerine çekme adına geriye gömülen Fenerbahçe defansı arasında çırpınan Nonda gayretli.

Fenerbahçe, şok bir golle geriye düştüğü maçta sabrının mükafatını 4 gollü bir galibiyetle aldı. Yaşadığı krizden kurtuldu ve bulduğu bu moralle çıkışını da sürdürecektir. Onca usta ayağına rağmen Galatasaray ise Kadıköy'de kaybetme geleneğini bozmadı.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Ümit Burnu karanlık görünüyor...

*H. İbrahim Ekiz 2009.02.18*

Fildişi Sahili maçı geride kaldı, ama tartışmaları sürüyor. Akla ilk gelenler ise Gökhan Ünal'ın füzesi, ilk yarıda kısmen sevindiren bir oyun ile Fatih Terim'in, 'Ben görmem gerekeni gördüm.' sözü. Tabii yağmura rağmen stadi dolduran İzmir seyircisini de unutmamak gerek.

Bu bir hazırlık maçı ve biz bu tür maçları pek sevmeyiz. Bu hastalığımız nedeniyle zaten hiçbir hazırlık maçından istediğimiz tadı alabilmiş de değiliz. Bu tamam fakat tamam olmayan bir şey var ki 2002'den sonra gidemediğimiz 2006 Dünya Kupası finalleri gibi 2010 da biraz zor görünüyor. Tabii ki Ümit Burnu'nu aşmak, G.Afrika'da Türkiye'nin adını duyurmak hepimizin en büyük dileği. Fakat 28 Mart ve 1 Nisan'da oynayacağımız İspanya'nın İngiltere ile yaptığı hazırlık maçını izleyince gözüm korktu, ümitsizliğe kapıldım.

İspanya, 43 yıl sonra Avrupa şampiyonu oldu. Futbol kültürü olan, kulüpler bazında ele alındığında korku salan bir ülke. İspanya maçları bize çok sıkıntı çektirecek gibi. Alacağımız bir puan büyük kazanç olur. Deplasmanda mağlubiyet, İstanbul'da 3 puan ise inanın bana 1 Nisan şakası gibi olur.

Erken teslimiyetçilik olarak görmeyin. Bu futboldur, her şey olur, buna da kabulüm; ama 'iki İspanya maçından 4 puan çıkarır, grubu lider kapatırız' diyenler var, onları anlamaya çalışıyorum.

Peki ne yapmalıyız? Kanaatimce yapılacak tek şey var. Biz İspanya maçlarını şova dönüştürelim, öncesi ve sonrasında oyuncu kadromuzu her ne sonuç olursa olsun kabullenip grupta ikincilik için motive edelim. İspanya ile aşık atamayacağımızı bilerek, Belçika ve Bosna-Hersek maçlarını nasıl kayıpsız geçeriz, bunun planını yapalım. Ha o maçlar kolay mı dersiniz tabii ki hayır. Hele Estonya ile berabere kalan bir ekip olarak grupta vukuat çıkarmaya namzet bir takımsak hiç de kolay değil. Ermenistan ve içerideki Bosna-Hersek galibiyetleri ve alınan Belçika ve Estonya beraberlikleri durumumuzu da göstermiyor değil.

İspanya'yı aşmamız kolay değil, rakiplerimiz Belçika ve Bosna-Hersek peki bunlarla yapacağımız maçlar ne olacak? İşin özü şu, iki rakiple de deplasmanda oynayacağız. Kazanmak zorundayız. Çünkü ikili averajda da

hem Belçika hem de Bosna-Hersek'in gerisinde kalabiliriz.

Şunu demek istiyorum. Biz İspanya ile üst üste iki maç yaparken Belçika ve Bosna-Hersek de karşılıklı oynayacaklar. Yani 1 Nisan'da oynanacak maçlar sonunda 2010'a veda da edebiliriz. Buna göre düşünüp öyle hareket etmeliyiz. Millete umut pompalamanın, hele hele Fildişi Sahili maçının ikinci yarısındaki oyunumuza rağmen finallere gider orada da çok şeyler yaparız, demenin bir esprisi yok. Ümit Burnu karanlık görünüyor. İçeride birbirimizi yemek, karşılıklı deklarasyonlar yayınlamak yerine kenetlenelim ve ay-yıldızlı bayrağımızı Ümit Burnu'na dikelim.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## G.Saray'ın gurur gecesi

*H. İbrahim Ekiz 2009.02.27*

Bu gidişin sonu Kadıköy olur mu bilmem ama dün gece yaşananlar final heyecanı tadındaydı. Tabii ki bu zamana kadar Bordeaux'yu hiç yenememiş olmanın ezikliği, üstüne üstlük ligin son sırasındaki Kocaeli'nden hem de kendi sahada 5 gol yiyerek büyük yara aldıktan sonra böyle bir maç oynamak inanın tarifi mümkün olmayan zorluktaydı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi daha 12.

saniyede 1-0 geriye düşünce de işler hep sarpa sardı. Yağmur yağıyor, zemin ağırlaşmış, futbolcular tedirgin, çiçeği burnundu cesur yüreğimiz Bülent Korkmaz ürkek. Ama her şeye rağmen geçilen tur ve kazanılan bir Bordeaux maçı.

Aslında yağın yağmura, havanın soğukluğuna rağmen tribünleri dolduran teknik direktörüne ve son oynadığı maçta 5 gol yemesine rağmen takımına güvenen G.Saray taraftarı son saniyeye kadar hop oturup hop kalktığı maçta turu geçmenin coşkusunu yaşıyor. 90 dakika sonrasında Sabri'nin orta yuvarlakta takımına oley çektiirmesi en az attığı gol kadar anlamlı ve güzeldi.

Fransızlar bize hep ters gelir. Çok canımızı yakmışlardır. İlk maçın 0-0 bitmesi deplasmanda bulunacak bir gol işi içinden çıkılmaz hale getirdi. Ama pes etmeyen Galatasaray, yerinde oturmayan Bülent Korkmaz ve ölümüne mücadele eden sahadaki 11 Aslan adam. Tur gelmese ne derdik bilmiyorum ama alınan bu galibiyet ligin hem bundan sonraki maçlarına hem de Hamburg'da oynanacak UEFA Kupası'ndaki 4. turun ilk maçına olumlu yansıyacaktır.

Bu tür maçların teknik analizi nasıl olur bilmem. Zaten siz bu zaferin teknik analizini başkalarından çok okuyup dinleyeceksiniz. Ben sadece şunu söylemek istiyorum. Maçın bitiş düdüğüyle Maraton tribününde açılan "17 Mayıs 2000 Kopenhag, 20 Mayıs 2009 Kadıköy" pankartı takımın yol haritasıydı. Taraftarlar 2000 yılında "sen bunu yaptın, 2009'da bir daha neden olmasın" mesajı veriyorlardı. Sahadaki oyuncular, kenardaki teknik direktör, tribündeki başkan buna şahit oldu.

G.Saraylı futbolcular 1-0 yenik başladıkları maçta skoru hiç akıllarına getirmediler. Ağırlaşan zeminde ortaya koydukları mücadele, hele Arda'nın performansı, kazanma hırsı, takım arkadaşlarını ateşleyişi bu maçın hiç de Bordeaux için kolay geçmeyeceğini gösteriyordu. Fransızlar öne geçmişti, ama onlar da rahat değildi.

G.Saray'ın baskısı oyunu her yönüyle oynaması gelecek gollerin habercisiydi. Fakat ağlar bir türlü havalanmıyor, skorboard bir türlü eşitlenmiyordu. Fakat Arda'nın iğnenin deliğinden geçen şutu rakibi adeta



rencide etti. Skora 1-1'i getirmişti, ama direk dibinde bekleyen oyuncunun çok rahat çıkarabileceği bir topu ayağının altından kaçırmayı yenilen golden daha moral bozucuydu. İki dakika sonra Kewell'ın akıllara zarar füzesi ve doksana giden top ilk yarının skoruydu, ama sanki daha geride goller var işaretini vermiyordu.

G.Saray, ikinci yarıda bir gol daha bulup rahatlamalı, Fransızların ümidini tamamen bitirmeli diyorduk. Öyle de oldu. Arda, yine çok ilginç bir gol kaydetti. Fakat o da ne, pes edecek dediğimiz Fransızlar, ateşlendi. Peş peşe buldukları iki golle soğuk havada Ali Sami Yen'in buz kesmesine neden oldular. Kontratak yememek, hızlı çıkacak oyuncuları kontrol etmek kolay değildi, ama gol de lazımdı. Sahadaki 11 Aslan, hem rakibe fırsat vermedi, hem de aradığı golü son dakikada bularak turu kaptı.

Galatasaray, büyük sıkıntılar çektiği, zor anlar yaşadığı, demoralize olduğu maçta 4 gol bularak turu geçti. Bülent Korkmaz'a hayırlı olsun. Bu moral bundan sonraki maçlara da yansır sanırım.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Golleri Bursaspor attı, puanı G.Saray kaptı

*H. İbrahim Ekiz 2009.03.07*

Ligin üstü de altı da bıçak sırtı. İkinci yarıya kötü bir başlangıç yapan G.Saray, Konya ovasından tek atışta 3 puan çıkarıp yukarıya tutundu, Bursa karşısına da o moralle çıktı. Hani bazıları, kafalarında UEFA Kupası ve Hamburg deplasmanı var, diyor ya; bu cümleye fitil oluyorum. Hamburg maçının telafisi var; ama Bursa maçının telafisi yok.

Berberlik bile yukarıya elveda demek oluyor ki Ertuğrul Sağlam ile kimlik ve kişiliğe bürünen Bursa karşısında işi hiç de kolay değil. Üstüne üstlük bir de sakatların ve cezalıların fazlalığı Bülent hocayı hepten çıkmaza itmişti.

Bu duygularla çıkılan bir maç. Hani derler ya körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz diye, aynen öyle. İlk yarıda bulunan iki gol var, ikisi de rakibin ikramı. Baros'un kafasını sıyıran top Volkan Bekiroğlu'nun göğsüne çarpıp ağlara gidiyor. Geri pası Aydın'ın göğsüne nişanlayan kaleci İvankov topu adeta kendi kalesine gönderiyor. Aaa o da ne ortada futbol adına hiçbir şey yok; ama G.Saray skoru 2-0 yapmış.

Futbol bu işte, fişek gibi bir Bursa izleyeceğiz düşüncemiz filizlenmeden kurudu. Sıkıntılarla boğuşan, Kadıköy'de final girdabına kapıldığı için UEFA Kupası maçından dolayı kafası karışık G.Saray zorlanır diyorduk, yürüyerek kazandı. Kıran kırana bir maç derken, iki basit hata, iki gol ve gazı kaçmış Uludağ gazozuna dönen mücadele. İkinci yarı düşünce G.Saray'ın skoru koruması, Bursa'nın ise bulacağı bir golle heyecanı artırma planı vardı. Bunun için de fazla beklemedik. Bursa'nın 53'teki golü, ardından Nonda'nın müsait durumda olmasına rağmen auta kepçelediği top maçın gidişatını değiştirdi. G.Saray'daki telaş, Bursa'daki gol arzusu ve Ertuğrul hocanın iki yerinde değişikliği ile maçın rengi de şekli de değişti ve heyecan geldi. Bursa'nın beraberlik arayışı, G.Saray'ın sinmesinin de verdiği cesaretle rakip kaleye yüklenmeleri, her topa canhıraş müdahaleleri golün habercisiydi. Kirit ve Romaschenko'nun oyuna girmesiyle iştahlanan, Bursa oyuna tempo kazandırmıştı ama etkili olamıyordu. Ayağa pas, oyunu kanatlara yayma, isabetli ortalar hep düşüncede kaldı, uygulamaya bir türlü geçiremediler.

G.Saray'da ise vaziyeti idare etme, rakibi yarı alanında kabullenme ve ani bir çıkışla araya bir gol daha sıkıştırabilir miyim düşüncesi. Sakatlıklar, cezalı Sabri tamam da sahaya 11 kişi çıkıyorsan, kendi sahada böyle bir oyun anlayışı hiç de sevimli değildi. Sakatlık ve cezalıların çokluğu forma bulamayanlar için büyük bir

fırsattır, dün akşam G.Saray'da bu şansı yakalayanların fırsatı ganimete dönüştürdüğünü söylemek mümkün değil. Dünün kârı 3 puandı, golleri Bursa attı, 3 puanı G.Saray aldı. Bu da futbolun adaletsizliği işte...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Bizi Terim'in hırsı bitirdi...

---

*H. İbrahim Ekiz 2009.04.03*

Şunu baştan söylememde yarar var. Göztepe, ardından Ankaragücü ve sonrasındaki Ümit Milli Takım'la başlayan teknik adamlık döneminin her aşamasını takip ettim. Gazetecilik yaşıtımda tattığım bütün zevklerin mimarı, bize o coşkuyu yaşatan insan Fatih Terim'dir. Hatta bir adım daha ileriye gittim ve 'Türkiye'de Fatih Terim'i eleştirecek, ona akıl verecek kapasitede spor yazarı yok.' dedim. Bu yüzden de uyarı aldım.

'Peki şimdi ne değişti de Terim'i eleştiriyorsun? Sen de mi skor yazarısın?' diyenleriniz olabilir. Ancak ben Terim'i futbol bilgisi, teknik adam tarzı nedeniyle eleştirmiyorum. Benim zamanında görmediğimi görenler Terim'i eleştirmiş. Ona olan sevgim gözümü kör etmiş ya da Terim o zamanlar farklıymış. Tabii Terim aynı Terim sen fark edememişsin diyenleriniz olabilir, buna da saygı duyarım. Ama özellikle son İspanya maçlarında yaşananları Terim'e, benim uğrunda çok eleştirildiğim, uyarı aldığım, ülkenin idolü olmuş birine yakıştıramadım.

Teknik adamlar ekran önünde farklı, ekran arkasında farklı konuşurlar. Kamuoyuna hitap ederken kafalarındakini değil, planladıklarını söylerler. Meslek gruplarının insanları birbirlerini pek sevmez, başarılarından hazzetmezler. Bunun örneği çok. Ancak bu ülkenin medar-ı iftiharı olmuş, Türk insanına sayısız başarılar kazandıran ekibin başında bulunmuş bir Terim'in 2002 Dünya Kupası'nda 3. olan, yine aynı ekibin 2003'te Konfederasyon Kupası'nda 3. olarak gösterdiği başarıları görmezden gelmesi beni çok üzdü.

Hürriyet gazetesinden İsmail Er'in, '2002'yi takip ettim, oyuncu ve teknik ekibin hırsı, kazanma arzusu takdire şayandı. 2010'da da aynı coşkuyu yaşayabilecek miyiz?' sorusuna, kendisine ve 2008'de birçok dönüş yapmış, takdir toplamış ekibe haksızlık yaptı diye suçlaması, oyuncularına haksızlık ettiğini söylemesi, Terim'in hırsının kurbanı olduğunun göstergesiydi. Maç sonrasındaki basın toplantısında Osman Tanburacı ile girdiği diyalog ise Terim duruşuna hiç yakışmadı.

Anlamadığım bir hadise daha var. Dünya Kupası mı yoksa Avrupa şampiyonası mı daha zor cümlesi. Bir de 'ben hiç baraj maçı oynamadım' saçmalığı. Evet oynamadın çünkü gittiğin finallere baraj maçı oynanmadan gidiliyordu. Peki şimdi ne oldu? Baraj maçı oynamak için adeta yalvarır duruma düşmedik mi? Maksat hasıl olmuş, barajla da olsa finallere gidilmişse bunu başarısızlık olarak göstermekte benim sevdiğim, uğruna uyarı aldığım Terim'e yakışmadı.

Mahcup olmayı, utanmayı çok isterim ama, 2010 ve G.Afrika hayalleri bitti. İspanya yenilgileri değil, Belçika ve Estonya beraberliklerinde kaybettiklerimiz ipimizi çekti. Bundan sonra 4'te 4 yapmak da işimize yaramıyor. Bosna'nın 2 maç kaybetmesini bekleyeceğiz. Bu mümkün mü? Futbolda olabilir; ama biz 4 maçı da kazanabilir miyiz bu kafayla çok zor...

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Rakiplerine çalıştılar...

---

H. İbrahim Ekiz 2009.04.13

Sıcak odasında koltuğuna kurulmuş rakiplerini izleyen Sivas ve Beşiktaşlılar, bıyık altından kısı kısı gülüyordur herhalde. G.Saray bal etmez arı gibi çalışıyor, ceza sahasına kadar geliyor, pozisyon buldu bulacak final pozisyonunda yok.

F.Bahçe, A.Sami Yen'in gizemine kendini kaptırmış, korkak ve ürkek bir Anadolu takımı gibi defansı sağlam, orta sahayı kalabalık tutmaya çalışıyor. Atılan 2-3 uzun top ve Güiza bunlardan birini yakalar da gol yapar mı diye bekleyip duruyor. Bu tür maçları defalarca yaşayan Mustafa Denizli ve en tepede olmanın keyfini süren Sivas'ın patronu Bülent Uygun, herhalde 'tamam bunun ikisi de gitti' demişlerdir.

Aslında Galatasaray'ın baskı kurdu gibi gözüktüğü dakikalar ve Fenerbahçe kalesini yokladığı anlarda araya bir gol sıkıştırsa maç çok daha heyecanlı olacaktı. Özellikle ilk yarıda rüzgârı da arkasına alan Fenerbahçe karşısında yerden, ayağa paslarla ve kanada taşıdığı toplarla etkili gibi gözüktü ama, Baros ile Ümit savrukluğu devrenin 0-0 bitmesine sebep oldu. İkinci yarıda ise rüzgârı da arkasına alan G.Saray, Edu'su olmayan, en iyi adamı Gökhan Gönül'ü sakatlanıp çıkmış, Selçuk kızarır düşüncesiyle kenara alınmış Fenerbahçe karşısında ilk yarıdaki kadar etkili değildi. Çünkü 90 dakikada akılda kalan iki harekette Volkan vardı. İlk yarıda Kewell'ın ikinci yarıda ise Baros'un pozisyonunda kalesinde adeta devleşti. Tabii bir de Fenerbahçe'de Güiza'nın ayağının altından kaçırdığı topları gecenin notuna eklemek gerek.

Zirveye tutunma, kaybedinin sezona havlu atacağı, beraberliğin ikisine de yaramayacağı bir maçta hangi duygularla mücadele edilir bilmem ama, sahadaki profesyonellerin de etkilendiği her hallerinden belliydi. Fakat Ümit Karan, kimden ve neden etkilendi onu anlamakta zorlandım. Oyunda kaldığı yaklaşık bir saatlik dönemde, dişe dokunur bir olumlu hareketi yoktu. Olay adam ve basın tazyiki ile bir şeyler yapacağı iddia edilen Lincoln, 60. dakika sendromunun yaşandığı anlarda oyundaydı. Fakat bir türlü konsantre olamadı ve sahadakilerden daha yorgun gözüktü. Zihni bulanıp, aklı karışık, ayakları dolaşıktı. Ne istenilen derin topları atabildi ne de çapraz koşu, adam eksiltme becerilerini gösterebildi.

Maçta süre daralıp, oyun sıkışınca iki taraf da sürpriz bir gole bakmaya başladı. Fenerbahçe, üzerime gelir diye beklediği Galatasaray'ı bir türlü üstüne çekemedi. Zaman zaman Güiza ve Semih'le iyi çıkışlar yaptı. Orta sahada Emre'yi iyi kullandı; ama Alex'i de aramadı değil. Zirvedekilerin kazandığı haftada Galatasaray ile Fenerbahçe'nin berabere kalması ikisine de yaramadı. İlk maç 4-1 kazanan Fenerbahçe ikili averajını da eline geçirdi. Sezon böyle biterse avantajlı, geçmiş olsun...

Son olaylar mı? İkisine de yakıştı, helal olsun! Bunlar Türk futbolunun lokomotifleri öyle mi? Yüz akı! Hadi ordan sen de... Dün yaşananlar bir Anadolu stadında olsa o takım ihraç edilirdi. Bakalım büyüklerimiz ne buyuracak?

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Lugano'nun kafası, gölgede kalan pedallar ve görülmeyen Cömert'lik

---

H. İbrahim Ekiz 2009.04.22

Benim güzel ülkem öyle olayları bünyesinde barındırıyor ki yaşananları görünce insanın kanı donuyor. Adı spor sayfası ya da spor programı olan onlarca sayfalar ve binlerce dakikalar futbolun hegemonyasında tüketiliyor.

Onun da hakkını verdiğimiz, Allah selamet versin Federasyon Başkanımız Mahmut Özgener'in dediği gibi, futbolumuza ve futbolumuzun marka değerlerine zarar verilmediği söylenebilir mi bilmiyorum.

Bildiğiniz olaylar, dünya derbisi yalanı, dışarıdan kimsenin ilgi göstermediği, -ki ilk kez yayınlayan bir İngiliz kanalı da olaylar çıkınca yayını kesti - futboldan çok olaylarıyla gündem oluşturan G.Saray-F.Bahçe maçları kepezeliği. Ben ne o maçtayım ne hakemin kararları ne de kısır bir döngüden öteye gitmeyen seviyesiz tartışmalarda. Beni duyduğumda şok eden, kanımı donduran iddia'lar. Bu konuda cahilim, bağışlayın. Yetkililer aydınlatırsa da sevinirim. Bu tür maçlarda oynanan iddia'nın ayrıntıları neler. İlk gol, ilk penaltı, ilk yarı sonucu, kırmızı kart üzerine de iddia oyunu oynanıyor mu?

Duyduğum şu, 'Lugano ortada hiçbir şey yokken, durup dururken neden kafa atsın. Uzatmanın da uzatmaları oynandığı ve maçın son bölümünde yaptığının iki nedeni var. Biri F.Bahçe'ye imza atmadım, Milan'a gidiyorum. Öyle bir şey yapayım ki hem yönetimin işini kolaylaştırayım hem de kendimin. Bu çirkinlikten sonra yönetim beni zaten siler, kaçan şampiyonluk ve bu sezon yaşanan fiyasko yerine olaylar konuşulur. Hem de 'maçta kırmızı kart olur mu?' iddia'sıyla parsayı toplarım.'

İddia size de çok inandırıcı gelmemiş olabilir. Fakat zihin bulandırdığı da aşıkır. Lugano böyle bir şey yapar mı? Evet demek mümkün değil, ama inanarak, yürekten 'hayır böyle bir şey olmaz' da diyemiyorum. Emre'nin, Sabri'nin, Arda'nın, Semih'in bize yaşattıkları, Volkan Demirel'in Nouma'laşması hususunda söyleneceklerin hepsi söylendi. Ben sadece şunu ifade edeyim, evin ağabeyleri çirkin bir gece yaşattı ve kötü örnek oldular. Buna rağmen de hiçbir şey olmamış gibi pişkin pişkin dolaşıyor, başkanlarından taltif alıyorlar. Haa Aziz Yıldırım'ın hakkını yemeyelim, o hem cezalara itiraz için Tahkim'e gitmeyerek hem de oyuncularına tepki göstererek kendine yakışanı yaptı.

Bütün bunlar tartışılıp konuşulurken, ülkemiz adına büyük bir kazanç olan Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu'nda yaşanan güzellikler ile tüm olumsuzluklara, yaşanan ekonomik krize ve bir sponsor bulunamamasına rağmen Ahmet Cömert Boks Turnuvası'na hak ettiği değeri veremediğimiz de bir gerçek. Bisiklet turu TRT'nin naklen yayını ile nisbeten gündeme geldi; ama Boks Turnuvası, 40'a yakın ülke, 450'ye yakın sporcunun ringdeki kıran kırana mücadelesini, 'kendileri çalıp, kendileri oynadılar' hesabı, maçı olmayan boksörler izledi.

Neye yarar bilmiyorum ama Federasyon Başkanı Caner Doğanelli'ne, merhum Ahmet Cömert'in oğlu Atilla Cömert'e ve bisiklet turunun o heyecanını bize yaşatan TRT ile spikeri Levent Özçelik'e hiç değilse teşekkür edeyim. Lugano'nun kafa darbesiyle sendeleseler de ayakta kaldıkları için. i.ekiz@zaman.com.tr

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Derbiyi daha çok isteyen kazandı

---

*H. İbrahim Ekiz 2009.05.25*

Türkiye'de bir gelenek var, son 3-4 haftaya girildiğinde liderlik avantajını eline geçiren, kolay kolay bunu bırakmaz. Haa istisna yok mu? Tabii ki var, F.Bahçe, Denizli'de 15 dakika fazla oynadığı maçta bile bunu değerlendiremeyerek bir ilke imza atmıştı.

Şunu demek istiyorum, Beşiktaş, önce bir 26. hafta havasını yaşadı, ardından liderliğe gelip oturdu ve şimdi de şampiyonluğa koşuyor. İlk 6 içindeki takımları yenemedi diye eleştirdiğimiz Beşiktaş, kupada F.Bahçe'yi dağıttı, dün akşam da G.Saray'ı devirip bileğinin hakkıyla mutlu sona doğru koşuyor.

Beşiktaş tamam da ne olacak bu G.Saray'ın hali? 100. yılında Avrupa'ya gidemeyen sözümona Avrupa fatihi, yine aynı makus talihi ile baş başa. Trabzonspor'un, F.Bahçe'nin ve Bursaspor'un kazandığı haftada İnönü'de 3 puan bırakması, Avrupa kapısının yüzüne kapanmasına sebep oldu. Daha dün kadar şampiyonluğun kilit takımı denilen G.Saray, çürük kilit olduğunu gösterdi. Beşiktaş karşısında birkaç pozisyon dışında hiçbir varlık gösteremedi ve sahadan boynu bükük ayrılarak sezonu amaçsız ve hedefsiz kapattı.

Yanlış anlamayın, Beşiktaş'ın haklı galibiyetine sözümüz yok, şampiyonluğunu da şimdiden kutluyoruz, fakat bu Galatasaray'daki oyuncuların aymazlığına ne demeli? Sanki açık ara puan farkı var da şampiyonluk cepte gibi hareket ediyorlar. Ayhan Akman, biraz da Barış'ın gayreti, Arda Turan'ın da kendine dönük şovu dışında bir şey yoktu.

İkinci yarının başında bir yalancı ateş, Milan Baros'un kaçırdığı, ardından Kewell'in attığı gol Beşiktaş'ta kısa süreli bir şoka sebep oldu. Fakat Rüştü'nün 'sakatım, topu dışarı atın' dediği arkadaşları meşin yuvarlağı G.Saray ağlarına gönderirken G.Saraylı oyuncuların bu sezon yedikleri en komik gol olarak arşivdeki yerini aldı. Beşiktaş, bölüm bölüm iyi oynadığı, zaman zaman bunaldığı ve telaşlandığı maçta G.Saray'ı istediği gibi yönlendirdi. Rakibinin savrukluğunu iyi değerlendirdi. Oyunu kendi yaralanında kabul etti, sürpriz çıkışlar yaptığı anlarda da etkili oldu. Son haftaya taşıdığı liderliğini şampiyonluk kupasıyla taçlandırmak üzere.

Galatasaray mı? Onu hiç sormayın. Bu yenilgi ile Avrupa kapısını yüzüne kapatmak üzere. Trabzon'un ve Fenerbahçe'nin kazandığı haftada tek şansı Bursa'nın berabere kalmasıydı. Sivasspor'u yenebilirse önümüzdeki yıl Avrupa'ya çıkabilir. Böyle devam ederse ne yapar o da kocaman bir soru işareti. i.ekiz@zaman.com.tr

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Üç isim, üç olay...

---

*H. İbrahim Ekiz 2009.06.22*

Futbolumuzda 3 önemli kişi 3 farklı olayla gündeme geldi. Ahmet Güvener, TFF genel sekreteri oldu, Aykut Kocaman F.Bahçe'de sportif direktörlüğe getirildi ve TFF Olağan Mali Genel Kurulu'nda Divan Başkanı Mehmet Helvacı, Türkiye için örnek alınacak bir davranışta bulundu.

Aslında bu 3 isim için 3 ayrı yazı kaleme almak gerek, ancak biz bu tür olaylarla fazla ilgilenmeyiz. Olmayan transferi, yapılmış gibi gösterip okura ya da izleyiciye hayal satmak, bazı genel yayın müdürlerimizin gazetecilik anlayışı olduğundan güzelliklere itibar etmiyoruz. Çünkü bu bize ne tiraj ne de reyting kazandırır!

Neyse, hiç değilse biz bize düşeni yapalım. İlki TFF'nin Mali Genel Kurulu'nda yaşanan olay. Divan başkanı seçilen G.Saraylı yönetici Mehmet Helvacı'nın, 'Biz ülkenin Avrupa'ya açılan penceresiyiz.' cümlesinin içini dolduran davranışı. Gerçi biz sisli havayı seven, tartışmayı bilmediğimiz halde gerilimi körükleyen, kavgaya çanak tutan tiraj ve reyting canavarı basın olarak bu güzellikten fazla keyif almadık. Başta Beşiktaş olmak üzere tüm liglerdeki şampiyonlara büyük bir jest yaparak, genel kurul üyelerine ayakta alkışlatması, takdir edilmesi gereken bir davranıştı.

İnanın salonda bulunan Beşiktaş Genel Sekreteri Kenan Öner'in yüzünü görmeyi isterdim. Büyük bir gurur ve sevinç yaşadı. Ardından da resmî siteden teşekkür mesajı yayınlatıldı. Bu olaya Türk futbolunun geleceği adına ondan daha fazla sevindim. Evet o salonda çakılan kıvılcım, önümüzdeki sezon sonunda meyvesini verecek ve Avrupa'da olduğu gibi şampiyonlar son maçlarına çıkarken rakiplerinin alkışları arasında sahadaki yerlerini alacaklar.

F.Bahçe'de bir Mehmet Topuz olayı yaşandı. Fakat bu olayın gölgesinde kalan bir imza vardı. F.Bahçe Sportif Direktörü Aykut Kocaman. Bu, ülkemizde bir ilk. Golcülüğü, başarılı teknik adamlığının her zaman bir adım önünde olan efendiliği ile dikkat çeken Aykut Kocaman'a çizgileri en azından kamuoyu tarafından bilinmeyen bu zor görevinde başarı dileklerini iletmek isterim. Ancak şunu da dile getirmeden edemeyeceğim: Umarım, Türk futbolunun beyefendisi Aykut Kocaman, yıllar sonra gururla döndüğü yuvası F.Bahçe'de ezilmez, başarısız damgası yemez ve adı tam konulamayan bu yeni görevinde başarılı olur.

Bir de Ahmet Güvener olayı var. Türk futbolunun proje dehası, uygulama ustası ve dürüstlük abidesi bir isim. Bu kadar kaypak bir zeminde, ayaklarının üzerinde durabilen ender isimlerden biri. Güvener'i bu ülke, tuttuğu takımı açıklayan MHK başkanı olarak tanıdı. 'Sempatim var' cümlesi sonu oldu, başarısızlığını kamufle etmeyi çok iyi beceren futbolumuzun 'Ali Baba'sının tazyiki ile aramızdan ayrılmıştı. Fakat şimdi Metin Kazancıoğlu'nun beklenmedik istifasıyla boşalan TFF Genel Sekreterliği'ne TFF FGM direktörü olarak geldi.

Ahmet Güvener ile ilgili herkesin bir yorumu oldu. Şimdilik, G.Saraylı eski MHK başkanı olduğu gündeme getirilmedi. Olumlu bulan veya tartışmaya açan da oldu. Yaklaşık 25 yıllık bir gazetecilik geçmişim var. MHK başkanı olarak karşımıza çıkan Güvener, açık sözlülüğünden ve dürüstlüğünden hiçbir şey kaybetmeden genel sekreterlik koltuğuna oturdu. Mahmut Özgener ve arkadaşları için büyük bir şans olarak gördüğüm Güvener'i futbolun içinde olup da takım tutmayan hakemler de dahil tarafsız olan bir insan olarak biliyorum. Efsane Başkan Ali Şen'in direktmesiyle istifa etmek zorunda kalan Güvener, MHK tarihinde hakemlikte çağdaş eğitime geçişin tohumlarını atan isim olarak ön plana çıkıyor. Şenes Erzik'in Türk futboluna kattığı önemli bir isim olan Ahmet Güvener, merhum Hasan Doğan'ın başkan seçilmesiyle yeniden TFF ailesine katılmıştı.

Şunu demek istiyorum: Ahmet Güvener babamın oğlu değil, fakat duruşu, icraatları, üretkenliği ile Türk futboluna değer katacak bir isim. Stratejik planlamadan tutun da UEFA JIRA Antrenör Eğitimi, Hakem Eğitimi, HerkesiçinFutbol (HİF) projeleriyle Türk antrenör ve futbolunun ekollerinin temelini atan bir spor adamı. TFF Yönetim Kurulu'nun almış olduğu bu kararı ve genel sekreter olan Güvener'i iyi takip edelim, inanın çok daha büyük projelere imza atacağına şahit oluruz. Özellikle kurumsallaşma yolunda önemli adımlar atacağından hiç kuşku yok. i.ekiz@zaman.com.tr

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Tebrikler Yeşilyeşil

*H. İbrahim Ekiz 2009.07.06*

Kırkpınar tarihtir, davul ve zurnanın çıkardığı ahenkli ritmin kulakta bıraktığı hoş sada, insanın içini ürpertir, yüreğini titretir adeta. Anadolu'nun dört bir yanından kopup gelmiş, otel aramayan, halinden şikâyetçi olmayan, Selimiye'nin ulvi ve gizemli kucağına sığınmış o cefakâr güreşseverler, Edirne'nin hasat mevsiminde beyinleri kaynatan sıcaklığında alkış tutar, salavat getirir, Allah Allah naralarıyla Sarayıçi'ni çınlatan pehlivanını destekler.

Sarayıçi pehlivan değirmenidir, cuma günü öğleden sonra başlayan kapişmalar dünün akşam saatlerine kadar sürerken, elenseler, tırpanlar, ters paça kazıklar, rakibi açık düşürmek, göbeğinin güneşi görmesi için verilen mücadeleler ve kürsüye çıkan yiğitler. Edirne'nin kavurucu sıcaklığında pehlivanları rahatlatmak, izleyenlere nefes aldirmek için gece yapılan güreşler bile heyecanı öldürmedi. Sarayıçi şen şakrak, bastığı yeri çökerten, dev cüsseli pehlivanların peşrev çekip güreş tuttuğu bir Kırkpınar'ı daha geride bıraktık.

Kırkpınar'ın olmazsa olmazları vardır. Yağ, kispet ve pehlivan ana unsurdur. Davul, zurna ve cazgır vazgeçilmezdir. Ağa para babası, Edirne ise sembolüdür Kırkpınar'ın. Fakat Kırkpınar her geçen gün ülke gündeminden düşüyor. Boy göstermeye, alkış almaya gelen siyasetçiler bile Kırkpınar'ı gündeme taşıyamıyor. Hani basketbolda oynanan Efes ile Fenerbahçe Ülker arasındaki play-off finali sonrasında yaşanan çirkinlikler için, 'iyi oldu basketbol gündeme geldi' diyen oyuncu gibi, pehlivanlar da gündeme gelmek için Sarayıçı'ni karıştırsalardı bugün o kavgaları okuyor olurdunuz. Sarayıçı'nde bunlar olmadı, pehlivanlar pehlivanlıklarını yaptı, Kırkpınar ve Türk güreşi kazandı.

Sarayıçı güreşçi değirmeni dedik ya, gerçekten de öyle. Edirne Belediyesi'nin yolluk kısıtlaması nedeniyle pehlivan sayısında azalma olsa da her boyda ortaya konulan mücadele önce alkışa sonra takdire değerdi. Her boyun ayrı bir güzelliği vardı; ama başpehlivanlık güreşlerinde bir Recep Kara ve Mehmet Yeşilyeşil gerçeği vardı. Rakipleri yakan güneş gibi indiler Sarayıçı'ne. Varna'da sakatlandı, bir yıl ara verdi ama altı yılda 5 final ve 2 şampiyonluk yaşadı. Dün de kazansaydı altın Kemer'in sahibi olacaktı. Ama Mehmet Yeşilyeşil tüm Türkiye'ye olduğu gibi Recep'e de günün sürprizini yaşattı.

Reisicumhur'umuza teşekkürler, altın kemeri de alkış da hak eden Mehmet Yeşilyeşil'e de teşekkürler. Bir Kırkpınar daha geride kaldı. Fakat her gün eriyen Kırkpınar, mahzun Edirne ve Sarayıçı'ndeki tarih Edirne Belediyesi'ne emanet edilecek kadar küçük bir organizasyon değil. Onun için başta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül olmak üzere, TBMM'ye ve hükümete büyük görevler düşüyor. Edirne'yi de Kırkpınar'ı da kurtarmanın zamanı geldi de geçiyor bile. i.ekiz@zaman.com.tr

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Benim adayım da Toshack ve Sağlam...

---

*H. İbrahim Ekiz 2009.10.21*

Yeniden dönüşleriyle nam salan Türkiye, Fatih Terim'in komutasında 2006'dan sonra 2010 Dünya Kupası finallerine de gidemedi.

Bu konuda söylenmesi gereken her şeyi hem de aynı şahsiyetler söyledi. Sevgili hocam Fatih Terim'in Belçika maçından sonra yaptığı, 'Bursa'da veda edeceğim' açıklamasının ardından ise yeni teknik adam bulma konusundaki mahir basınımız yazmadık isim bırakmadı.

Sokakta kime rastlasak, 'Terim başarılı mı?' ve 'Milli Takım'ın başına kim gelecek?' diye soruyor. Bu iki soruya verilecek cevap kişilere göre değişir. Bir gazete Terim'e direkt başarısız diyemediği için, rakamları konuşturup, 'Terim FIFA sıralamasında 12. olan Türkiye'yi 35. sıraya indirdi.' diye haber yapmış.

Dedik ya, herkes bir şey söyledi ve bir ismi ön plana çıkardı diye. Biz de 'Milli Takım'ın başına kim gelecek?' sorusundan başlayalım ve bir ricada bulunalım. Ne olur 12 Eylül öncesinin hükümetleri gibi olmasın. Ecevit gelir, Demirel gider. İkilinin maharetiyle koalisyon olur. Sonra yine Demirel gelir, Ecevit gider gibi. Yani, Terim gitti, Denizli ya da Şenol Güneş geldi. Bunlardan biri gidince Terim gelir olmasın. Kariyeri ve karizması nedeniyle Terim'den çok çeken federasyon ve yönetimi, şimdi karşısında çeketinin önünü iliklemeyeceği bir isim arayacaktır.

Basın zaten aportta bekliyor, Ertuğrul Sağlam ya da Şenol Güneş göreve gelirse hükümete sallayacaklar. İkisi de AK Parti'nin adamı olarak lanse edildi. Ertuğrul Sağlam gelirse, dinci (ne demekse) diye, Şenol Güneş gelirse de Spor Bakanı Faruk Özak'ın hemşehrisi ve adamı diye suçlanacaklar. Bana kalsa ikisi de bu işi rahatlıkla



yapacak, kalite, kapasite, kariyer ve karizmaya sahip ama, birilerinin bunu anlaması zor. Adayım mı? John Benjamin Toshack+Ertuğrul Sağlam+Tayfun Özusakız+Fatih Uraz. İdari Menajer Hakan Şükür.

Gelelim ilk soruya. Fatih Terim başarılı mı? Hani bizde beylik bir söz vardır, 'Futbolda dün yoktur, bugün ve yarın vardır.' Bu perspektiften bakarsak, Fatih Terim hem de çok başarısız. Yok, vefa bir semt ismi değildir, Türk futboluna çok büyük hizmetler vermiştir der ve temayüllere ters bir değerlendirme yaparsanız Fatih Terim Türk futbolunun en başarılı teknik adamıdır. Gidilemeyen 2 Dünya Kupası finali önemli değildir.

Terim, 2008 Avrupa Şampiyonası'nda da Türkiye'ye dönünce bir basın toplantısı yapacağını söylemiş, sonra merhum Hasan Doğan bunu engellemiş, ardından da Doğan'ın vefatıyla olay küllenmişti. Fatih Terim hocam şimdi de bir basın toplantısı yapacağını ve birçok konuyu kamuoyu ile paylaşacağını söyledi. Yaptı ve suya sabuna dokunmadan güzelce veda etti.

Terim, toplantısında her şeyi anlattı ama bildiğim bir şey var o da sevgili hocamın 2 Dünya Kupası finallerine de gidemediği. İlkinde (İsviçre ile oynanan play-off maçı sonrası) yaşanan olaylar nedeniyle neredeyse ihraç ediliyorduk. Haluk Ulusoy (Blatter'in elini öpen! adam) yaptığı çalışmalarla bu skandalı önledi. İkincisinde ise Ermenistan maçında ülke olarak iyi bir sınav verdik.

İşte bu pencereden bakarsak Terim hem de çok başarısız. 2006 Dünya Kupası Finalleri'ne gidemeyen bir Türkiye, ardından İsviçre ile oynanan play-off maçı ve yaşanan skandallar. Şimdi ise 2010 Dünya Kupası'na gidemeyen Türkiye. Hem de 'biz bu gruptan lider olarak finallere gideriz' söylemine rağmen ancak 3. olabildik. Burada da Terim başarısız.

Peki, Terim görevi bırakmalı mıydı? Evet, bırakmalıydı, zaten öyle de yaptı. Federasyon yönetimi de Terim'le çalışmak istemediğini, istifasını hemen kabul ederek gösterdi. Şimdi göreve gelecek ismi sabırsızlıkla bekliyoruz. Fakat kim gelirse gelsin bizim ekabir takımının söyleyeceği bir sözü mutlaka olacaktır. i.ekiz@zaman.com.tr

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Stres ve strateji uzmanı Vural...

*H. İbrahim Ekiz 2010.01.01*

Türk futbolunun patroncukları A Milli Takım'ın başına bir teknik adam getirmek için gecelerini!, gündüzlerini! katıyorlar.

Sıkıntı ve stresten şakakları çatladı, saçlarına kır düştü!.. Seçicilerin çektiği sıkıntıya çözüm üretmek için ise ulema sınıfı ile yazar çizer takımı da epey bir mesai harcadı. Sonuç ne peki? Kocaman bir hiç. Eli taşın altında olan da suya sabuna dokunmayan, sırtında yumurta küfesi olmayan da işin içine girdi. Velhasıl bu konuda söylenmedik söz kalmadı.

Peki bu iş gerçekten bu kadar zor mu? Güzel ülkemizin alışlagelmiş olan hastalığı, yönetici aymazlığı bu işte de kendini gösterdi ve olaya damgasını vurdu. Türk antrenörlerin önünü kesen Milli Takımlar Sorumlusu Levent Kızıl'ın şu, "Fatih Terim'den daha kaliteli bir hoca ile anlaşacağız. Onun için yabancı hoca getireceğiz." cümlesi birçok kalbi yaraladı. Bunun yanında yönetimin yapacağı çalışmanın da önüne set çekti.

Bu cümle teknik adam olmamama, Milli Takım'a oyuncu yetiştirmiş, yetiştirmeye de devam eden ve yıllarca Anadolu takımlarında büyük sıkıntılar çekmiş olmamama rağmen beni bile çok kırdı. Diyorum ya yöneticilerimiz büyük aymazlık yapıp, yabancı hoca ya da yabancı oyuncu transferini çok içten söyleyebiliyorlar da hiçbir teknik adamımız ya da futbolcumuz yabancı yönetici lafzını dillendiremiyor.

Parayı kim veriyorsa kral o, tamam da değerler manzumesi vardır herhalde. Yabancı teknik adam ve oyuncuya sarılmak kurtuluş yolu. Hele bu Avrupa'da söz sahibi bir teknik adam ya da oyuncu ise yönetici her pozisyonda topu onlara atar ve kendisi muhtemel tüm olumsuzluklara rağmen aradan sıyrılır. Bunu örneklendirmek istemiyorum, siz kimler olduğunuzu benden daha iyi biliyorsunuz.

Türk teknik adam ya da oyuncuya sarılmak ise ateşten gömlek giymek gibidir. Sözü şuraya getirmek istiyorum. Sporun başındaki bakan yerliden yana tavrını koyduğu için TFF Başkanı Mahmut Özgener de anlaştığı halde Trapattoni'nin ismini açıklayamıyor. Yerliye dönme eğilimi ise işin başında söylenen büyük söz yüzünden gittikçe zorlaşıyor.

Süre kısalıyor. 2010'u televizyondan izleyecek bizlerin işi daha sıkı tutup 2012'yi de televizyondan izlememek için erken davranmamız gerekmez mi? Altyapıda tüm olumsuzluklara rağmen önemli isimleri Türk futboluna kazandıran bizim teknik adamlarımız varken yabancı hayranlığı neden acaba? Elinde Ertuğrul Sağlam, Tolunay Kafkas, Abdullah Avcı varken, 'size güvenmiyoruz' demek hangi akla hizmet etmektir bilmiyorum.

Bütün bunlar bir yana bu ülkede bir de Yılmaz Vural gerçeği var. Adamda diplomanın en iyisi var. Tecrübenin ise en mükemmeli, kariyerin ise âlâsı var. Anadolu'da krize giren düşme potasındaki her takımın kurtarıcısı. Kapasitesi sınırlı, gücü ortada, malî sıkıntı içindeki her takımı stres ve strateji yöneticiliğini göstererek ligde bıraktı. İşte son örnek Kasımpaşa. 7. haftada Kayseri deplasmanında 0-0'la aldığı ilk ve tek puanla 16. sıradaydı. Vural'la 17. hafta sonunda Kasımpaşa 20 puanla 12. sırada.

İmkânsızlıklar içinde imkânsız başarıyan Yılmaz Vural'a güvenip teslim edilecek A Milli Takım'ın neler yapacağını varın artık siz yorumlayın. i.ekiz@zaman.com.tr

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Boş laflara kulak asmayın Sayın Özgener...

---

*H. İbrahim Ekiz 2010.02.11*

Futbol Federasyonu Başkanı'nı ve yöneticilerini tebrik ediyorum. Bana göre beş para etmez, kör dövüşü ve futbolun dışında her şeye benzeyen Süper Lig'in yayın hakkını dünyanın parasına sattı.

Bu yetmezmiş gibi, başının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi duran Kulüpler Birliği Vakfı'nı da (% 2'lik oran) zengin etti. Devlete kazandırdığı KDV'yi ve bir var bir yok A Milli Takım'ın 2012 Avrupa ve 2014 Dünya Kupası grup eleme maçlarının yayınını 30 milyon doların üzerinde NTV'ye sattığını da söylemiyorum bile.

Şimdi bazıları bu federasyonun ve Mahmut Özgener ekibinin başarısız olduğunu, bu kadar paraya rağmen A Milli Takım'ın başına bir hoca bile bulamadığını söylüyorlar. Bu kadar vurdumduymazlık yüzünden A Milli Takım 2012 Avrupa Şampiyonası'na da gidemezmiş. Daha hocamız bile belli değilmiş. Bir de Varşova'da yapılan kura çekilişinde her ülke için hazırlanan kitapçıkta teknik direktör ismi yazılıken bizimki boşmuş. Hatta Beşiktaş'ın

eski teknik direktörü Del Bosque, 'sizin daha hocanız bile yok' diye iğneleme yapmış. O Del Bosque, hoca olarak Beşiktaş'ın başında iken ne yaptı ki hocasız diye bize göndermede bulunuyor.

Daha teknik direktörümüz bile yokmuş. Bırakın Allah aşkına ya. 2008'de Avrupa Şampiyonası'nda yarı final oynamış, başında imparatorumuzun! bulunduğu A Milli Takım 2010 Dünya Kupası'na gidebildi mi? Demek ki çok yüksek maaşlarla milli takımın başında hoca bulundurmanın bir anlamı yokmuş. Maçlar nasıl olsa 2010 Eylül ayında başlayacak. Güzelim ülkemde birbirinden değerli yabancı ve yerli hocalar var. Milli maçların oynanacağı haftanın öncesinde hangi teknik direktörler başarılı ise bir heyet oluşturup milli takımı maçlara çıkarırlar olur biter. Kazanırlarsa prim verilir, kaybederlerse de bir sonraki milli maça başka bir teknik ekip heyeti oluşturulur ve onlar denenir. Ne gerek var dünyanın parasını verip de bir yabancıyı takımın başına getirmeye? Bizi tanıyan, bilen, bizden biri hem de üstelik imparator, Bosna-Hersek ve Belçika'yı alt edip İspanya'nın ardından ikinci olarak baraj maçı oynayamadıysa ve 2010 Güney Afrika'ya gidemediyse dünyaca ünlü birine ne gerek var?

Bu konuya tekrar döneceğim ama tam yeri gelmişken bir manzara koyalım ve şu beylik cümlemiz 'ürünün marka değeri' olayına iki cümle kurayım. Başta da söyledik ya, bana göre kalite ve futbol olarak beş para etmez bir ligi bu kadar yüksek değerde satan Mahmut Özgener ve ekibi, ürünün marka değeri konusunda da bir adım atmalı. Biz millet olarak gürültüye kulak kabartan bir yapıya sahibiz. Ligin ilgi çekmesi, maçların izlenmesi için biraz daha gürültü, lütfen.

Tekrar teknik adam işine dönelim. 2012 için Türkiye A Grubu'nda mücadele edecek. Gönül birliği olan ülkeler aynı grupta toplandı. Avrupa temsilcisi Almanya'nın yan cebi Avusturya ve Belçika, Asya temsilcisi Türkiye'nin yan cebi de Kazakistan ile Azerbaycan. Burada Türkiye'nin hedefi Avusturya ve Belçika'yı saf dışı bırakmak. Bizim hedefimiz grup birinciliği dersek Bosna-Hersek'e geçildiğimiz gibi bu kez de ya Avusturya'ya ya da Belçika'ya geçiliriz. Bu bir.

İkincisi ise Mahmut Özgener ve ekibi bir akıllılık daha yapıp 2010 Dünya Kupası finallerinin bitmesini beklemeliler. Galatasaray, Jupp Derwall'i bir Avrupa Şampiyonası sonrasında yaşanan hezimetten ganimet olarak Türkiye'ye getirmişti. O hamle, ülkenin futbola bakış açısını değiştirdi. Şimdi de Güney Afrika'da hezimet yaşayacak bir ünlü teknik adamı Türkiye'ye getirebilirler. Hem Levent Kızıl'ın Fatih Terim'den daha kariyerli biri vaadi yerine gelir hem de işi daha ucuza kapatırlar. Bilmiyorum yanılıyor muyum?

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Türkiye standartlarında bir Galatasaray...

---

*H. İbrahim Ekiz 2010.03.01*

Gazetenin merkezi Kuleli'den A.Sami Yen'e ya da F.Bahçe Şükrü Saracoğlu'na metrobüsle gitmeye bayılıyorum. Maç öncesinde akşama kadar gazete sütunlarından biz ulema tayfasının nasıl olurda nasıl olurlarını okuyorum, metrobüs yolculuğunda da taraftar gruplarının daha samimi, daha içten ve tarafı da olsa daha duru yorumlarına tanıklık ediyorum.

Bu yolculuk biraz farklıydı. İkitelli'de 3 puan ve umutlarını bırakmış F.Bahçe taraftarları ile Mecidiyeköy'e 3 puan ve umutlanmaya giden G.Saray taraftarları aynı araçtaydılar. Küfür ve kavga olmadan birlikte yolculuk yaptık.

Geldik maça. A.Madrid maçının kaybı ve giden tur tribünlere yansımış, moraller bozuk, tezahüratlar cılızdi. Tribünler isteksizdi ama ellerinde sadece lig kalan G.Saraylı futbolcular İkitelli'nin tazyiki ile istekliydiler. Arda bilindik havasında, ayaklarına hakim, kıvrak zekasını çok iyi kullanıyor ve dümende görevini başarıyla yapıyordu. Attığı golün dışında ayağına aldığı her topta ayrı bir kıvraklık ve ustalık vardı. Sadece Arda değil, Dos Santos ve Joao Alves de dün akşam çok farklıydı. Bir kere ikisi de bizim futbol anlayışımızdan farklı düşünüyor ve uyguluyorlardı. Tarzları bize hiç benzemiyor, topu her ayaklarına aldıklarında da bunu fark ettiriyorlardı. Hele neredeyse 2 yıl üst düzey hiçbir maçta forma giymemiş, son 7-8 aydan beri de öylesine oynamasına rağmen iyi bir kumaş olduğunu gösteren Dos Santos eğer elde tutulursa Arda'yı bile unutturur. Ha burada Keita'yı unutmamak gerek ama, onun için söylenecek o kadar çok şey var ki. Topu her ayağına aldığı hem tribünleri ayağa kaldırıyor hem de rakibin yüreğini ağzına getiriyor. Dos Santos'un şutundan dönen topa vurduğu vole ve ağlara giden top her şeyi anlatmıyor mu?

Fakat G.Saray'ın klasik hastalığı skoru tutamama, rakibi diri tutma, acemiler mangası gibi paniklemesi dün de hortladı. Skor 1-0'ken yaşananları unutturup yine işkence çektermeye başladı. Yekta'nın ustalığıyla gelen eşitlik golü, Kasımpaşa'yı hareketlendirdi, G.Saray'ın ise yüreğini ağzına getirdi. Tabii ki Keita'nın ağları sarsmasına kadar. Sonra Kasımpaşa için ip koptu zaten.

Kasımpaşa'nın Yılmaz Vural'dan sonra kazandığı kişilik dünkü alınan skora rağmen alkışa değerdi. Koray'ın acemiliği ile skor 3-1'e gelmesine rağmen pes etmediler. Fakat Keita'nın takımı adına attığı 4. gol ipleri kopardı.

Avrupa için yetersiz, Türkiye için kalburüstü kadrosu ile iyi denebilecek G.Saray, rakiplerinin ikramını iyi değerlendirip standartlara uygun bir oyunla 3 puanı aldı. Metrobüste F.Bahçelilere bıyık altından gülen taraftarlar Mecidiyeköy'den gülererek çıktılar.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Bursalı futbolcular istemedi!

*H. İbrahim Ekiz 2010.04.26*

Bu şartlarda oynanan bir maçın teknik analizi olur mu? Tabii ki kocaman bir hayır. Peki futbol kalitesini irdelemek, güzel oyun beklemek, özellikle de Bursalı oyuncuların performansının üst düzeye çıkmasını istemek doğru mu? Buna da kocaman bir hayır.

Hele gündüz oynanan ve isteyen kazandığı Kasımpaşa-F.Bahçe maçından sonra Bursalı oyuncuların üst düzey futbol oynamasını istemek doğru mu? Buna da yine kocaman bir hayır. Fakat bütün bu hayırlara inat özellikle Bursalı oyuncuların canhıraş gayreti, girdikleri önemli pozisyonlar vardı. G.Saray'ın ise özellikle ikinci yarıda kaçırdığı önemli fırsatlar maçın akılda kalan güzellikleri olarak yad edilecek. Tabii bir de Bünyamin Gezer!

Benim bile izlerken ayaklarımın titrediği, heyecandan sağlıklı düşünemediğim bir maç oynandı dün akşam. Bursa, yüze yüze kuyruğuna getirdiği ve bir ilki başaracağı sezonun en kritik maçında Sercan'ın savrukluğu ve vurumduymazlığı yüzünden sancılı bir 90 dakika yaşadı. Futbolun gereklerini yerine getiren, maçı daha çok isteyen ve pozisyonlar üreten Bursa'da eğer Sercan biraz daha sakin ve aynı zamanda da becerikli olsa Bursa rahat bir galibiyet elde edecekti.

G.Saray'da bu zamana kadar varlığı ile yokluğu belli olmayan Elano'nun biraz da manidar gayreti ve agresifliği vardı. Basın tribününde ilginç yorumlar da yapıldı. Bobo-Alex dostluğunun gündemdeki sıcaklığından olsa gerek Elano-Alex yakınlaşmasını da zikreden, azımsanmayacak kadar çoktu. Brezilyalı bu düşünceyi haklı çıkaracak bir gayretkeşlik içindeydi, bu da bir gerçek. Lucas Neill yine hatasız oynuyor ama sezon içindeki sergilediği performansın üzerine çıkamıyor. Keita bildik özelliklerinden uzak, Mehmet Topal'daki tek değişiklik yüzündeki maskenin çıkmış olması. Sabri ve Caner vasatın üstüne çıkamadılar. Sonradan oyuna giren Joao ise malum.

G.Saray'da Aykut'a bir paragraf açmak gerek. Kalede ille de yabancı diyenlere sanırım iyi bir ders verdi. Bursa karşısında özellikle de Lucas Neill atıldıktan sonra tek başına takımı ayakta tuttu. Kurtardığı önemli pozisyonlar vardı. Bir kalecinin nasıl oynaması gerektiğini gösterdi. Fakat şanssızlığı Türk olması. Leo Franco gönderilse bile yerine yine bir yabancı gelecek.

Fakat ilginçtir bu Bünyamin Gezer geleceğin Erman Toroğlu'su olmaya aday. İlk yarıda F.Bahçe-G.Saray maçında bir penaltı uyduran, yardımcılarıyla birlikte maçı adeta katleden Gezer, dün maçın önüne geçmek için elinden geleni yaptı.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Alanzinho, Teofilo ve Süper Kupa...

---

*H. İbrahim Ekiz 2010.08.08*

İstanbul'da futbolun iki Anadolu devrimcisi Trabzon ve Bursa önemli bir final için karşı karşıya geldi. İnanın kupayı kimin aldığıyla hiç ilgilenmedim. Trabzon'un özellikle 2. yarıdaki baskın futbolu, suskun golcüsü Teofilo'nun yaptığı patlama (3 gol), Alanzinho'nun sunduğu resital ve Bursaspor'un inadı ile oyun disiplini mutlu olmam için yetti de arttı bile.

Tribündeki şovlar, sıcak havaya rağmen futbol kalitesinin bana göre üst düzey oluşu ve seyir zevki yüksek bir maçta yaşadığım 90 dakika. Kafanı kaldırıp karşına bakıyorsun sanki Bursa Atatürk Stadı, sağa-sola çeviriyorsun Avni Aker gibi. Sahada ise antrenman yapmaktan bıkmış, maç yapma özlemiyle tutuşan, tribünlere özlem duyan iki kaliteli takım.

Yeni sezon öncesinde Beşiktaş, Galatasaray ve Fenerbahçe'ye göre daha kapalı kutu olarak görülen, resmi maç oynamadıkları için nasıllar bilinmeyen hem Bursa hem de Trabzon 3 büyükler diye bilinen İstanbul'un 3 eskisinden daha hazır, daha akla yatkın oyun anlayışı ve daha istekli bir görüntü sergilediler.

Skor, Trabzon'un özellikle 2. yarıdaki oyunu ve Teofilo'nun attığı goller ile Alanzinho'nun ortaya koyduğu futbol maçın tek taraflı oynandığı düşüncesine yol açabilir belki ama yeni transferleri Nunez, İnsua, Stepanov ile Hüseyin gibi oyuncularından yararlanamaması Ertuğrul Sağlam ve ekibini etkiledi. Sercan ve Bekir Ozan gibi önemli isimlerin de sonradan oyuna girmesi gününde olan Trabzon'u durduramadı.

Trabzon, yeni sezon öncesinde hazır bir görüntü çizdi. Geçen yılı boş geçen golcü Teofilo, dün 3 gol birden attı. İlk yarıda yine etkisizdi ama 2. yarıda çok iyi tuttu, golcü şansını yanındaydı ve usta vuruşlar yaptı. Akşam saatlerinde İstanbul'a getirilen Jaja sanki Teofilo'yu ateşlemiş gibiydi.

Fakat dün Trabzon'a kupayı kazandıran, takımın orta sahasıydı. Alanzinho olağanüstüydü. Selçuk, Ceyhun ve kenarda olmasına rağmen zaman zaman içeriye kateden Colman, Bursaspor'un bu bölgesine top yaptırmadı. Defansında yeni transfer Glowacki, tecrübesini oyununa yansıtan bir başarı gösterdi.

Şenol Güneş ve ekibi, Şampiyonlar Ligi'ne direkt katılacak ve önemli takımlarla oynayacak olan Bursaspor'a yeni sezon öncesinde önemli bir uyarı yaptı. Kendine de yeni bir yol çizdi. Bizim uşaklar artık aza kanaat etmeyecek. UEFA Avrupa Ligi'nde eşleştiği Liverpool maçı da dahil, ligde de hedef zirve diyerek şampiyonluk isteyecek. Bunu başarabilir mi, çünkü Trabzon'u izleyince buna canı gönülden evet diyebiliyorum.

Yeni sezon öncesinde keyifli bir Anadolu derbisi izledik. Trabzon'u hem farklı galibiyeti hem de kupası için tebrik ediyorum. Bursaspor'a da 'buna aldırma, sen bu değilsin, yine başarırısın' diyerek bize yaşattığı coşkudan dolayı teşekkür ediyorum.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Ders alınacak bir galibiyet

---

*H. İbrahim Ekiz 2010.08.23*

Geçen yılın şampiyonu bu yılın da şampiyon adayı Bursa ile fırtınalı denizde yol alan, yönetimi de takımı da teknik adamı da tartışılan ve batma sinyalleri veren G.Saray arasındaki mücadeleden zevk aldım. 'Bir deplasman maçı nasıl oynanır'ı adeta ders verircesine uygulayan Ertuğrul Sağlam ve talebeleri, G.Saray'a Kaparty Lviv maçında ne yapmaları gerektiğini de gösterdi. Tabii uygulatacak bir teknik adam, uygulayacak bir oyuncu kadrosu ve yürek varsa.

Bursaspor geçen yılın şampiyonu, sezona da 1-0 da olsa Konya galibiyetiyle başladı. Ertuğrul Sağlam kimliğinin güneş gibi parladığı Bursa'da oyuncuların futbol adına ortaya koyduğu mücadele de aldıkları galibiyet de alkışı hak etti. Sivasspor yenilgisi ve Avrupa kupasındaki 2-2'lik maçtan sonra G.Saraylılar acemiler mangasına dönmüş. Kimin nerede ne oynadığı belli değil. Hele skor dezavantajını da yaşamaya başlayınca hızlı oyunla telaşı birbirine karıştırdılar. Buna inat ne yapması gerektiğini bilen, sahada ona göre dağılan Bursaspor ise soğukkanlı oyun anlayışıyla rakibini adeta çıldırttı. 2-0'ı bulduğu dakikaya kadar da sonrasında da dipdiri ayaktaıdı.

Bursaspor'da kaleci İvankov'dan başlayan ve en ilerideki Sercan'a varıncaya kadar her oyuncu sahaya iyi bastı. Trabzon'dan hatırlayacağınız Stepanov, Ömer Erdoğan ve hemen önlerinde oynayan golün de kahramanı Ergiç ve Hüseyin, G.Saray'ın yorgun! savaşçılarına top göstermediler. Batalla, Ozan İpek ve Volkan Şen, geçen yıldaki performanslarına kaldıkları yerden devam ettikleri gibi bir de şampiyonluk apoletiyle mücadele etmenin olgunluğunu ve klasını sergilediler.

Aslında daha 6. dakika dolarken maçın nasıl geçeceği gün gibi ortaya çıkmıştı. Kaybettiği ve eleştirildiği için agresifleşen G.Saraylı oyuncular acımasız davranacaktı. Büyükler maç kaybedince hakemlerimiz paniklediği için Abdullah Yılmaz da aynı hastalığa tutulmuştu. Mustafa Sarp, Batalla'yı adeta biçti, hakemimiz de pozisyonun üzerine buz gibi bir su içti. 65. dakikada Neill yerde kalan Volkan'ı topla karışık acımasızca tekmeliyor, diğer biri ayağına basıyor, ama hakemimiz faulü lütfen çalıyor.

Bursa golü erken buldu, G.Saray'ın pozisyon bulup da değerlendiremediği önemli fırsatlar oldu. Fakat, kazanmasını bilen, oyunu kuralına göre oynayan geçen yılın şampiyonuydu.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)

## Takım yalan, veda gerçek

---

*H. İbrahim Ekiz 2011.01.12*

Ali Sami Yen tarih oldu. Galatasaray, 20 Aralık 1964 tarihinde çalan düdükle sahne aldığı Ali Sami Yen'i, tam 47 yıl sonra perdeleri kapatıp ışıkları söndürerek başı önünde terk etti. Yeni stadında Seyrantepe'de umarım bu sezonun ilk yarısında yaşadıklarını bir daha yaşamaz.

Ali Sami Yen'in şahit olduğu zaferleri, Neuchatel Xamax'ları, Manchester United, Barcelona, Real Madrid, Milan zaferlerini anlatmaya gerek var mı bilmiyorum. Ama hem Galatasaraylılar, hem Ay-Yıldızlılar, bu zeminde çok büyük zaferler yaşadılar ve yaşattılar. Türkiye'nin Türk futbolunun Avrupa'ya açılan kapısı Ali Sami Yen her fani gibi miadını doldurdu ve kapılarını kapattı.

Galatasaray kapanış maçını kupada yapacak, rakip Beypazarı deyince tamam dedik. Galatasaraylı oyuncular bu sezon çok üzdükleri taraftarlarını ve bu yıl 10 yaş birden ihtiyarlattıkları Başkan Adnan Polat'ın yüzünü güldürürler dedik ama heyhat...

Aslında maç öncesindeki atmosfer takdire şayandı. Takımları liderin 19 puan gerisinde kalan taraftarlar tribüneydi Galatasaray'a hizmet etmiş efsaneler Tanju, Cüneyt, Prekazi, Yusuf, Hakan Şükür, Arif Erdem'lerin gösteri maçı tribünleri maziye götürdü. Gözler efsane kadroların başında Fatih Terim ve Mustafa Denizli'yi aradı ama onlar bir görünüp gittiler.

Gecenin iki skandal olayı vardı. Biri bana göre tepkiyi ve ıslığı hak etmeyen veda gecesinde yaşadığı olayı hazmetmenin de kolay olmadığını sandığım Adnan Polat'a olan tepkiydi. Tribünlerimiz maalesef düğün yerini de, cenaze yerini de ayırt edemiyor. Böylesi bir gecede verilmemesi gereken bir tepkiyi gösterdiler. İkincisiyse takımın ruhunu teslim etmesiydi. Rakip İkinci Lig takımı, gruptan çıkmak gibi bir iddiası yok. Sadece Ali Sami Yen'den puan alıp tarihe geçmek istiyorlardı, ona da Galatasaraylı oyuncular başüstüne deyip çanak tuttular.

Öyle ya da böyle 46 yılın sevincini ve hüznünü iliklerine kadar yaşayan Ali Sami Yen kapılarını kapattı. Yeni stat hayırlı olsun ama bu takımdan ne olur bilmiyorum.

Kaynak: [zaman.com.tr](http://zaman.com.tr), [web.archive.org](http://web.archive.org) (arşiv bağlantısı)